

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡΙΘ. 875

Ούτε επαγγελματίας της τράπουλας να ήταν. Πέρασε και το οκτώωρο και το δεκάωρο. Από το πρωί που θα ξυπνήσει, μόλις τελειώσει το λουτρό και κατέβη στο σαλόνι του ξενοδοχείου της λουτροπόλεως, θα πέσει με τα μούτρα στη χαρτοπαίξια και δεν θα σηκώσει κεφάλι, παρά όταν της λείψει και ο τελευταίος σύντροφος του παιχνιδιού. Παίζει το πρωί, παίζει το μεσημέρι, παίζει τις απογευματινές ώρες, παίζει το βράδυ μετά το φαγητό και θα εξακολουθούσε ως τα ξημερώματα, αν δεν την άφηναν μόνη. Οι άλλοι κουβεντιάσουν, χορεύουν, φλερτάρουν, κάνουν έξι-οκτώ, ρεμβάζουν κάτω απ' το φεγγάρι. Το βιολί της αυτή. Και δεν είναι και μια ηλικιωμένη. Νέα σχετικά. Όχι βέβαια στα δεκαοκτώ και στα είκοσι. Δεν αρχίζουν λουτροδραματίες τα πρώτα νεύματα. Γύρω στα σαράντα της, σε ηλικία, δηλαδή, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα για την εποχή αυτή, όπου οι άνθρωποι αποκάλυψαν το μυστικό να παρατείνουν τη νεότητά τους, θα μπορούσε να διεκδικήσει δικαιώματα σε ποι-κίλες τέρψεις και να μη παραδοθεί στο πάθος της τράπουλας.

Πόσοι που την πολιορκούν, πόσοι που την καλούν, σε έρωτικά φεστιβάλ, πόσοι που θα ήταν ευτυχής αν αποσπούσαν την ενοιά της. Την ενοιά της όμως δεν τη χαρίζει παρά στο φάνη και στο ρήγα. Οι μόνοι που μπορούν να καυχθούν, ότι μπήκαν στη ζωή της.

Τη μαλλώνουν οι γνώριμοι.

— Μά, επί τέλους, δεν αναπνέεις και λίγο; Νέα, έξυπνη, ωραία, ευχάριστη, δεν είναι κρίμα να σπαταλάς έτσι τη ζωή σου; Δεν είναι άδικο να απορροφούν τα παληόχαρτα όλες τις ώρες σου;

— Αν, τουλάχιστον, τα χαρτιά ήταν το πάθος της... Δεν είναι αυτή το παθιασμένο χαρτόμωτρο. Κάθε άλλο. Το πάθος γι' αυτήν είναι η φυγή. Δεν το κρύβει. Το λέει. Και σ' όσους δια-τιπώνουν εναντίον της κατηγορητήριο, τους αντικαταγορεύει με σφοδρότητα πιο ζωηρή από τη δική τους.

— Μάλιστα, παίζω. Παίζω γιατί κάτι πρέπει να κάνω. Αν δεν παίζω, θα πλήξω θανάσιμα. Δέκα μέρες τώρα μένω σ' αυτό το ξενοδοχείο και κανείς δεν υπέρεσε να μου γίνη ενδιαφέρω.

— Αν μείνη χωρίς να παίζω, με τη συντροφιά των ώριμων και υπερώριμων κυριών, που την περιστοιχίζουν, θα βαρεθώ ν' άκουη τα ίδια και τα ίδια. Έπανάληψι του δίσκου. Μηδέν, κόμμα είκοσι το ποσοστό του λευκάματος. Νευ-κάποια ίχνη σασκάρου αποκάλυψε η ανάλυσι του αίματος. Νευ-κάποιοι πονκέφαλοι, αήτινες, ισχυαλγίες, παραμορφωτικές αρθρίτι-δες... Κουβέντα για τις άρρώστειες. Ύστερα τα οικγενειακά. Ύστερα τα δικά τους. Έπιμένουν. Σας λένε ως την τελευταία λεπτομέρεια τα δικά τους. Δεν να μάθουν, με περισσότερες ακόμα λεπτομέρειες, τα δικά τους, προ-τούς φτάνει κι' αυτό. Άνοιγουν την πετσέτα και των άλλων, σάπων που γνωρίζετε, ή που σας είναι πέρα ως πέρα άγνωστα. Άπασχόλησι που προκαλεί την ανία της κυρίας που παίζει χαρ-τιά.

Πιο σφοδρό όμως είναι το κατηγορητήριό της εναντίον των κυριών.

— Κι' έσεις, κύριε, τί μου καταλογίζετε; Ότι προτίμησα το μπριζέ από τη συντροφιά σας; Μη θέλετε να μελήσω βάνανσα και να σας πω, ότι τίποτα δεν μου είναι περισσότερο άναφο από την παρέα σας. Όταν δεν έχετε άπρέπειες, θα πήτε άνοησίες. Οι πρώτες προκαλούν την όργη μου, οι δεύτερες το άτυχές αυτό άνθος. Άναπτύσσεται τόσο λίγο στον τόπο μας... Δεν βλέπετε που δεν έχουμε καν την αντίστοιχη ελληνική λέξι; Λέπει ή λέξι, γιατί λέπει και το πράγμα.

Ποιος ξέρει να φλερτάρη; Ο Έλληνας ή γίνεται εξοργιστικά κυνικός, ή γίνεται άπελπιστικά ρωμαντικός. Τις περισσότερες δε φορές, ο ρωμαντισμός του είναι φευτικός. Παριστάνει τον έρω-τευμένο, γιατί πιστεύει, ότι θα φάσκει έτσι πιο εύκολα στο σκόπο του. Όπως ακριβώς ο άλλος, κάνει τον κυνικό, γιατί νομίζει, ότι ο κυνισμός είναι το πιο άποτελεσματικό μέσο. Όλα όμως αυτά, κυνισμοί και ρωμαντισμοί, ποιά σχέση έχουν με το φλέρτ, για το οποίο τόσο πολύ μιλούμε και που τόσο λίγο ξέρουμε; Συνεχίζει ακόμα η κυρία: Χίλιες φορές καλύτερη ή τράπουλά της απ' την πολιορκία, που θα ύποστη από ανθρώπους, οι οποίοι

Παίζει το πρωί, παίζει το μεσημέρι, παίζει το βράδυ.

Η κυρία ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΧΑΡΤΙΑ

επειδή βλέπουν μία γυναίκα άσυμπτρό-φουτη σ' ένα κοσμικό ξενοδοχείο, βρί-σκουν, ότι ή ευκαιρία είναι μοναδική για την κατάκτησή της.

Παίζει, λοιπόν, για ν' αποφεύγη τη μάχη. Παίζει για να μείνη μακριά από τον πειρασμό. Παίζει για να μη άκούη. Παίζει για ν' αποφεύγη τους άνάγωγους πολιορκητές. Παίζει για να μη παρασυρθή στην κακογλωσσία, ή για να μη δώση τον έαυτό της στόχο στην κακογλωσσία των άλλων. Γιατί, άσφαλώς θα την κακογλωσσέψουν κι' αυτήν, αν τη δούν σε τέτ' ά τέτ, σε χορούς, σε συντροφίες.

Με τα χαρτιά, έχει το κεφάλι της ήσυχο. Η τράπουλα είναι έχθρος της άνοησίας, είναι όργανο της λήθης, εί-ναι διώκτης της πλήξεως, είναι ακό-μα φρουρός της συζυγικής τιμής. Τη γυναίκα που παίζει χαρτιά, να τη φο-βάστε λιγώτερο από την άλλη, που δεν ξέρει πώς να σκοτώση την ώρα της.

— Αν οι σύζυγοι ήξεραν τη δουλειά τους, πριν στείλουν τις γυναίκες τους για λουτροθεραπεία, θα τις προπονού-σαν στην τράπουλα.

— Θέλετε να με απομακρύνετε από το παιχνίδι;... επιλογίζει ή κυρία. Μά-θετε να έστε ευχάριστοι...

— Ένα δέ το μέσο για να την ά-ποσπάσετε από τη χαρτοπαίξια. Πώς να το ονομάσω; Λέπει και γι' αυτό ή κατάλληλη ελληνική άπόδοσι, όπως λείπει και για το φλέρτ. Προσφεύγου-με στον ξένο όρο και το λέμε κοζερί. Αυτή είναι ή επίκινδυνος αντίπαλος του χαρτιού. Όπου εύδοκιμεί ή κοζε-ρί, τα φύλλα της τράπουλας μαφάρι-νούνται. Ευχαρίστως θα έδυσιαζε ή κυρία το παιχνίδι της έμπρός στον κοζέρ, στον άνθρωπο που ξέρει ν' ά-φηγηται με άνεσι μία ιστορία. Ο Έλληνας όμως ξέρει να συζητή, να έριξη μάλλον. Δεν έμαθε να κουβε-ντιάξη με γαλήνη, με άνεσι, με ρυθμό, με κάποια παραστατικότητα, με το χρωματισμό που χρειάζεται. Ύστε-ρούμε στην κουβενοούλα, που δεν έχει κανένα άπώτερο σκοπό, που δεν εί-ναι κουτσουμπολιό, διασυρμός ύπολή-ψεων, παράταξι επιχειρημάτων για την ύποστηρίξι της μίας ή της άλλης ιδέας μας.

Ούτε την τέχνη, ούτε το μέτρο του λόγου κατέχουμε. Θά είμαστε σιωπη-λοί ή φλύαροι. Η σιωπή, όμως, είναι καταθλιπτική, ή δέ φλυαρία, αν ίκα-νοποιή το φλύαρο, κουράζει εκείνον που ύφίσταται την άκράτεια της γλώσ-σας.

Η καλλιέργεια της κοζερί στην κοι-ωνία μας θα περιορίση το κύμα της χαρτοπαίξιας. Δεν θα τη σταματήσει. Το βλέπετε στις συγ-κέντρώσεις, όπου εμφανίζεται ο κοζέρ. Ούτε σκέπτονται τα χαρ-τιά. Τους αλχημωρίζει ή λόγος.

Σας ανέπτυξα όσο μπορούσα καλύτερα την άπολογία της κυ-ρίας. Σειρά σας τώρα, από τα στοιχεία που έθεσα στη διάθεσί σας, να κρίνετε αν είναι δικαιολογημένο ή άδικαιολόγητο το χαρ-τοπαικτικό της μένος.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ύπνωτισμός στους δύτες

Έπειτα από τις τελευταίες κατακτήσεις που έπραγατοποίησε ο ύπνωτισμός σαν θεραπευτικό μέσον, στην Άγγλία, μια νέα πρακτική έφαρμογή της ύποβολής άγγέλλεται από το Σίδνεϋ της Αυστραλίας.

Οι ειδικοί ψυχολόγοι του Αυστραλιανού στρατού και ναυτικού, μελετούν τις δυνατότητες έφαρμογής του ύπνωτισμού για τη θε-ραπευτική της «κλειστοφοβίας» στους δύτες. Η ψυχική αυτή άνωμα-ραπεία τους «κλειστοφοβίας» στους δύτες. Μερικοί κλειστό φόβο, είναι ιδιαίτερος επίκινδυνος στους δύτες, γιατί έπαθαν άπ' αυτούς μάλιστα, την πλήρωση με τη ζωή τους, γιατί έπαθαν νευρική κρίση και βρήκαν ολκρό θάνατο στο βυθό. Τα 15 % των ύποψηφίων, στη σχολή «βατραχανθρώπων» του Ναυτικού, στο Σίδνεϋ, άποκλείονται, γιατί άποδεικνύεται, κατά την εξέτασί τους, ότι δεν άνέχονται το κλεισμό τους μέσα στο σκάφανδρο. Τώρα άποδεικνύεται, ότι, με την ύπνωτιστική ύποβολή, θα καταπολεμηθί ά-ποτελεσματικά αυτή ή μορφή ψυχονευρώσεως.

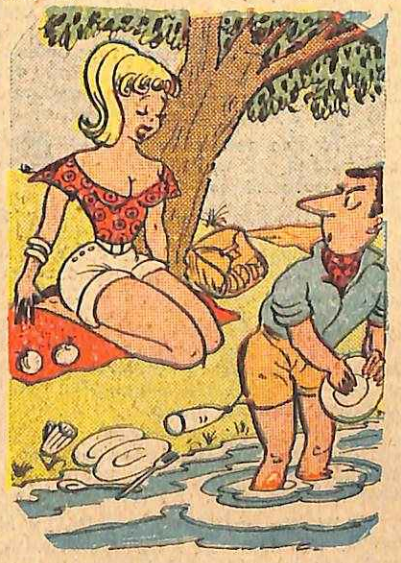
Τα σχετικά πειράματα προκαλούν μεγάλο ενδιαφέρον, γιατί, δ-πως είναι γνωστό, το έπάγγελμα του δύτες είναι πολύ διαβεδο-μένο εκεί, λόγω του έναλιου πλούτου, σε μαργαριτοφόρα όστρεα και σπόγγους.

Έν τάξει, σε προσλαμβάνω!...

Είναι μανιώδης με το ποδόσφαι-ρο, Άμαλία μου. Πήγε τώρα να δια-βάση στην εφημερίδα ποιά ομάδα κέρ-δισε!...

Είσαι βέβαιος πως είσαι άνυ-παντρος; Σε ρωτάω, γιατί μου φαί-νεται παραένο πως πλένεις τόσο κα-λά τα πιάτα!...

Η σκηνή σ' ένα απ' τα συνοικιακά κέντρα—όρ-κήτρα θορυβώδης, ντίσερ, κομφορανοί ακατασχετού εύγλωττίας και πυκνό πλθ-θος κόσμου. Άναγγέλλει, λοιπόν, ο κομφορανοί:

— Κυρίες και κύριοι, και τώρα ο νέος μου τραγουδι-στής κ. Τάδε Ταδόπουλος θα σας πη μερικά τραγου-δάκια του ρεπερτορίου του. Παρακαλώ ένα θερμό χει-ροκρότημα για τον νέο μας τραγουδιστή, που είναι λι-γάκι ντροπαλός και θέλει καλοπιάσματα...

Ο κόσμος χειροκροτεί θερμά και σε λιγάκι βγαί-νει ένας θραυστός νέος, που άρχίζει να τραγουδά-γει το ένα, λέει το άλλο, ελληνικά, αμερικάνικα, γαλ-

λικά, ισπανικά, ρωμαντικά, ρεμπέτικα και δεν έννοει να ξεκολλήσει από το μικρό-φωνο.

— Τι άλλο θέλετε; ρωτά στο τέλος τους μπαφιασμέ-νους άκροατές.

— Την ύμνεία σου! του φη-νάει κάποιος.

Κι' ο κόσμος έσοπα σε γέλια, την σημασία των ό-ποιων, εύτυχώς, αντίλαμθα-νεται ο νέος κι' άποσύρε-ται φρονιμώτατα ποιών!

Ξερόπληκτη δεσποινίς — αλλά, δυστυχώς, άκατα-τόπιστη στα ζενικά — καθε-ται σ' ένα πολυτελές ζαχα-ρεπλαστείο και καλεί το γκασόνι που προσέρχεται με άριστοκρατική βραδυτι-τα.

— Έχετε παρακαλώ παγω-τά;

— Βεβαίως, δεσποινίς. Τι παγωτά;

— Έχετε άις κρήμ;

— Βεβαίως, δεσποινίς. Σας είπα, τί άις κρήμ, θέλετε;

— Ένα... σκέτο άις κρήμ.

— Κρέμα σοκολάτα, σπé-σιαλ, κασάτα;

— Μα όχι, λέει, νευρια-σμένη ή δεσποινίς. Σας εί-

πα θέλω ένα αμερικανικό άις κρήμ.

— Μα «άις κρήμ», δεσποι-νίς, θα πη απλυστάτα «πα-γωτά».

Ξεροκαταπίνει ή δεσποι-νίς.

— Το ζέρω!

— Άφού το ζέρετε δε-σποινίς, πέστε μου τί παγω-τό, θέλετε.

— Κρέμα σοκολάτα.

— Δόξα σοι ό θεός! λέει το γκασόνι και άπέρχεται, πολλά μερμηρίζον κατά φρένα και θυμόν για τις ά-κατατόπιστες ξεροπληκτες.

Σ' ένα δρόμο — ή μάλλον σε μία πάροδο κεντρικού δρόμου — ένα κάρρο φρά-ζει τον δρόμο κι' έμποδίζει το πέραςμα σε μία πελώρια λιμουζίνα, που κορφωθήκε

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

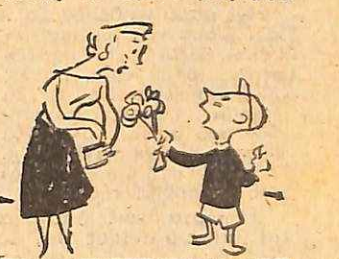
στη θέσι της να περιμένν. Ο όδυνός της τελευταίας ύστερα από άναμονή λίγων λεπτών, χάνει την ύπομονη του και άπευθύνεται στον κορροτιέρη:

— Άντε, χριστιανέ μου! Σαμπέρδνε πιά, που μας έ-φραξες το δρόμο!... Τί κά-νεις τόσο ώρα;

Κι' ό αγαθός άνθρωπάκος που ποτίζει τ' άλογό του:

— Με το συμπόθιο άπεν-τικό. Παιρνω... βενζίνα!

Κι' ό πιτσιρίκος: — Δεν είναι ακριβά κυρία. Μόλις τά έξοδά μας βγά-

ζουμε, κι' αυτά με δυοκο-λία. Τα ρέστα μας τά τρώ-ει... ή Έφορία!

Στα μπάνια. Η στοργική μαμά παρακολουθεί τη μικρή που κάνει μπάνιο και της φωνάζει συνεχώς: — Μπεμπέκα, πρόσσε!

Και σε λίγο:

— Μπεμπέκα, μην πās μα-κρύνω.

Και σε λίγο:

— Μπεμπέκα, έβγα έξω. Είναι ώρα!

Η «μπεμπέκα», όμως, εί-ναι μικρή μόν, αλλά άνε-πτυγμένη. Σε λίγο ή στορ-γική μαμά τη σκουπίζει με την πετσέτα και έτοιμάζε-ται να της βάλνη το μαγίο, εκεί δημοσία. Όποτε έπει-θαίνει ένας κύριος ηλικιω-μένος.

— Μαντάμ, της λέει, ή μπεμπέκα σας μεγάλωσε λι-γάκι και δεν το καταλάθε-τε. Κυστάτε τί γίνεται γύ-ρω...

Στο έρει ή στοργική μαμά και βλέπει, γύρω τριγύρω ένα ημικύκλιο μαντραχαλά-δων, που είχαν πιάσει ή πσάτα με τα βλέμματα καρ-φωμένα στην «μπεμπέκα». Όπου επί τέλους, ή στορ-

γική μαμά κατάλαθε ότι ή μπεμπέκα της δεν ήταν πια μπεμπέκα...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΛΛΟ ΚΟΛΠΟ

Η άουδοτή μας Ούλεν, που μας έχει παραπρήξει, στα πολλά «κλιμακώτα» της, τελευταίως, τώκει ρίξει. Ήγουν τους λογαριασμούς της μυστηρίως κλιμα- (κάνει) και του ύδατος φροντίζει την τιμή να μας φουσκώνη.

— Άν σκεφθώ, σε συμπολιτά πως την σήμερον ήμέρα, μάς παρέχουν οι κρούσι της και φρεσκοτάτον...

(αέρα) εύχερος θα συμπεράνης τως ή... κλιμακα έκείνη, με την πάροδο του χρόνου, ανεμωσκαλα θα νίνη!

Γ. θ-ε

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

Καθισμένη κοντά στο παρθένο, ή κ. Γκορζερν κεντούσε. Τα μικρά αλγάκια που είχαν χαραχτεί στα μάτια της, μαρτυρούσαν τους δρόμους των δακρύων και τα χαντάκια του πόνου.

Είχε πάρει να δαυδάζει... Κάτι μισοπνιγμένοι αναστεναγμοί, βελονίες που καρφώνονταν στην τύχη, ματιές που αναστακωνόνταν απ' το έντομα για να σταματήσουν στο ρολόι... Δ' αυτά χείριανε την υποταγή της κ. Γκορζερν στη μοίρα της και τις αναποδιές της ζωής.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και μπήκε ο άντρας της.

— Πάλι κεντάς; Μά θα καταστρώσεις τα μάτια σου! της είπε.

— Υπήρχε ένας τόνος τυφρότητας στη φωνή, του. Εκείνη τον κύτταζε κι' είπε με τό νού της:

«Τί καλά που ξέρει να προσποιείται τον πρόσχαρο, τον ευχαριστημένο!»

Ο Γκορζερν κάθισε, άναψε ένα τσιγάρο κι' έφριξε μία ματιά γύρω του. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο από εργόχειρα κάθε είδους, μπάντες, μαξιλάρια, ριντών...

— Μ' αυτά πέρασε δηλ ή ζωή σου. Τί καιρός χαμένος!...

— Βρίσκεις;

Την κύτταζε, παραξενεμένος γι' αυτόν τραγικό ερωτικό τόνο της:

— Τί θές να πής;

— Τίποτα, φίλε μου. "Ας αλλάξουμε δουλιά... Θά βρούμε άποψη;

— Μά... δεν ξέρω αν θα μαι ελεύθερος!

ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΙΚΟΥ

Πολύφερνος

Ημην εἰς μέγα δῖλημα ἀπὸ μὲν καὶ πλεόν, καθ' ὃ πρᾶσθαι ἐμμανὺς, κοινὰς ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, Ἀθῆναις ἀπορροδοῦσας καὶ λαῶν ὡς εἰκὸς προσέτι δὲ καὶ κάτοχον περιφανοῦς πρῆξις. Ἦγουν τὰς πλείους χάρας τῆς μεγάλως ἐκτιμῆσαι καὶ τὰ προκῶα—πρὸ παντός—σάφως ὑπολογίσας ἐσκέφθην νὰ τὴν νυμφευθῶ, ὡ παῖδες, μετ' εὐκλείας, καὶ νὰ εἰσπράξω οὕτω πῶς καὶ λίρας τρισχιλίας. Κι' ὑπὸ τὴν σκέψιν γὰρ αὐτὴν τὴν πεπονηρεμένην βαλὼν τὴν ρενδικόταν μου τὴν πεπαιωμένην μετέβην εἰς τὸν οἶκον τῆς μετὰ ποζὼν ἀδρῶν πρὸς ὁμοῖον ἀπόκτην Διδός τε καὶ προικῶν. Τούτεστιν οὖν πρὸς νύμφευσιν τῆς πολυφέρνης νέας ἐποίησαν τὴν αἰτίαν εὐθὺς πρὸς τοὺς γονεῖς, κι' ὑποκλίθειν ἀνέκραζον ἐνδόξως καὶ λαμβρῶς: —Εἰμὶ ἐγὼ τῆς κόρης σὰς ὁ μέλλων ὁ γαμβρός! Κι' ἐπεζηγῶν τὴν αἰτίαν τοὺς εἶπον

(διὰ ζωῆς:

—Εἰμὶ γαμβρὸς περιωπῆς κι' οὐκ ἡμ-

καθ' ὃ εἰσὶν αἱ χάραί μου ἀφθάρτως

(ικανῶν!)

Καὶ ὁμιλῶν οὕτω πῶς, ἀνέμεινον τὸ

(ἡσυχῶν!)

Κι', ὡ Ζεῦ, μοὶ ἐμεῖδισαν ἀμφοτέρω

καὶ ὁκί εἰς τὴν πρότασιν δὲν εἶπον

(συναφῶς,

ἀν ἐνθυμοῦμαι δὲ καλῶς, ὡ ναι, αὐτὸ

—Μ' αὐτὰ τὰ χάγια γὰ γαμβρός; Τρελ-

(λαθῶν, βρὲ κόπανε,

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΙΚΟΣ

«Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὑστερὰ ή κ. Γκορζερν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μικρὸ, θλιμμένο γέλιο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἐκείνος, νευρασμένος. Εἶπα τίποτα ἀστέιο πού σ' ἔκα-

με νὰ γελάς; — «Όχι, ὀχι, φίλε μου... Κι' ὕστερὰ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχα ὁρῆσι νὰ βγῶ ἔξω...

Μὰ ή τελευταία φράσι τῆς πνίγηκε στὰ δάκρυα. Ἐκείνος ἔξασπε τότε.

«Ἀσχίαν» νὰ τοῦ ξεφεύγουνε λόγια πικρά κι' ἀδικαιολόγητα...

— Ὁλῆγε κανεὶς πῶς μ' ὑποπτεύεσαι! φώναξε. Ἀπατῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσεις ἐπιτέλους! Τ' ἀκούς; Τὸ ἀπατῶ!

Ἡ ἔκφρασι τῆς γυναίκας τοῦ ἀλλάξε μεμιάς, ἐγινε ἀποφασιστικῆ.

— Ἔστω, φίλε μου, ἄς γίνῃ κι' ἐτσι, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Ἐδειξε τὴ ράχη τοῦ ντι-βανιού.

Βλέπεις αὐτὸ τὸ μικρὸ ἄσπρο καρρὲ; πρόσθεσε. Εἶναι τὸ πρῶτό μου ἐργόχειρο, πού τὸ ἔκαμα πρὶν ἀπὸ ἔξη χρόνια.

— Ἐ, λοιπόν;

— Ἄν τὸ προσέξεις καλύτερα, θά δῆς πῶς ή δουλειά του εἶναι ἀπρόσχετη, ἀκατάστατη... Ναι, τὸ κεντόσα κάθε φορὰ πού μάθαινα κανένα νέο γιὰ τὴ δεσποινίδα Σουζάν.

Ἐἶναι περιττό, μὴ τ' ἀνιέσαι, τὰ ξέρω ὅλα... Πάντα τὰ ἤξερα! Οἱ ἄντρες, φί-

λε μου, δὲν μποροῦν νὰ μάς κρύβουν τίποτα. Ἀκόμα κι' οἱ πῶ ἐπιτυχιμένες ψευτιές τους εἶναι τρομερὰ φτωγές... Μείνε ἥσυχος ὁμως.

«Ἀφοῦ φάσαμε τώρα σ' αὐτὸ τὸ σημείο, καλύτερα νὰ ἐξαλειφώσουμε τὶς καρδιές μας... νὰ ἐξαλειφώσω ἐγὼ τὴ δική μου, ἐννοῶ.

Ἐκεῖνο πάλι τὸ μεγάλο σκέπασμα τοῦ πιανου... νὰ, αὐτὸ τὸ φίλε, ἀντιπροσωπεύει ἔξη μὴνῶν ἐργασία. Ἦταν τὴν ἐποχὴ πού ή Ζάν Κορὲλ εἶχε φύγει γιὰ τὴ Νίκαια. Μοῦ εἶπες τότε πῶς ὁ γιστρός σου σοῦ συνέστησε νὰ ἐκσυραστής λίγον καιρὸ στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ. Τί ὠραῖους μεγεῖδες μούστεινες ἀπὸ κί!... Πιάσε στὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ ἐργόχειρο. Θά δῆς πόσο εἶναι χοντροφτιαγμένο.

Κι' αὐτὰ τὰ χαλᾶκια, τὰ σεμνὲν ντὲ τάμπλ, τὰ πεστε-τάκια, ὅλα διηγούνται τίς ἀπαιτήσεις σου. Εἶναι γεννηματά τους. Ἡ προσταχία σου, ή ἀνανδρία σου εἶναι κεντημένες ἐδῶ, με τὸν κόπο μου, με τὸ μετὰς καὶ με τὴν κλωστή!

Ο Γκορζερν ἔμεινε ἀμίλητος, με τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἡ γυναίκα τοῦ πηγαίνοντε-νε μὲς στὸ σαλόνι, θυμωμένη, ἀκρότητη.

Ἀνοίξε ἀπότομα ἕνα ἔπιπλο κι' ἐβγαλε ἕνα κομμάτι κέντημα, μισοτελειωμένο.

— Ἀ, δὲν τόχεις ξαναδῆ, αὐτό!... Μὰ βέβαια, μήπως σκοτιστικές ποτὲ γιὰ τὰ ἐργόχειρά μου... Βλέπεις; Δὲν εἶναι τελειωμένο. Διάλεξε ἐπιτηδες ἕνα σχέδιο υπερδεμένο. Κατάστρεψε

πάνω σ' αὐτὸ τὰ ματιά μου καὶ τὴν ψυχὴ μου. Εἶχα πο-νοκεφάλους, βουδὲς κρίσεις ἀπελπισίας. Μὰ σὺ δὲν τὸ καταλάβαινες. Εἶχες στρα-μένη ἀλλοῦ τὴν προσοχὴ σου!... Ὑστερὰ κατάλαβα πῶς ἐφυγε ή... ή γυναίκα ἐ-κείνη! Μοῦ τὸ ἀνάγγειλε ή πονεμένη μορφή σου. Ἐνοι-ωσα τότε ἕνα παραλήρημα

χάρας. Πέταξα αὐτὸ τὸ ἐργόχειρο μέσα σ' ἕνα συρτάρι, δίχως καν νὰ τοῦ ρίξω μία ματιά.

Κι' ἔπειτα τί ἔκανες; τὴ ρώτησε ἐκείνος ὑπόκοφα.

— Ἐπειτα, ὁπωχέ μου Πῶλ, ἔμπα πῶς σὲ εἶχε παρρησιεὶ πραγματικὰ γιὰ νὰ φύγῃ με τὸν πῖο στενὸ σου φίλο... Σὺν νὰ σὲ βλέπω ἀ-κόμα, πῶς εἶχες μὴ ἐδῶ μέσα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, με τὰ ματία σου βαδουλωμένα, τὰ χεῖλιά σου πικραμένα κι' ἐκείνη τὴν ἀταίρια, τὴν προ-σποπιτὴ εὐθυμία σου, γιὰ νὰ μὸυ ρίξης σταχτὴ στὰ ματία... Μὰ ὁ πόνος σου ἦ-ταν τόσο φανερός, τόσο ζων-τανός, ὥστε, ἀν ἤξερα ποῖο δρόμο εἶχε πάρει ή γυναίκα ἐκείνη, σὲ βεβαίως πῶς θά πηγαίνα νὰ σοῦ τὴ φέρω πίσω!...

Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς ἔκαναν τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός τῆς ν' ἀνοίξῃ διάπλατα. Κι' ἐ-κείνη ἔγειρε κλαίγοντας πᾶν-ω στὸν ὅμο του.

Ἀπὸ τότε τὸ καλαθάκι τῶν ἐργοχείρων ἔμεινε γιὰ πάντα κλειστό...

Σ. ΝΤΕΤΕΡΔ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Τὸ «Μοντιὰλ» παραμένει τελικὰ κινηματογράφος, πρὸς μεγάλη λύπη τῶν θεατροφίλων. Κι' αὐτὸ, γιὰ τὸ ἰδιοκτῆ-τες τοῦ προέδρασαν μεγάλες απαιτήσεις γιὰ νὰ τὸ παραχωρήσουν ὡς θέατρο γιὰ ὀρισμένο ἀριθμὸ ἐτῶν.

Οἱ δύο τελευταῖες «πρώτες» τῆς κα-λοκαιρινῆς περιόδου, δίδονται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, με τὴν κωμωδία τοῦ Λετραῶ «Συλλεῖς στὰ μαλακά» στὸ «Ριάλο» καὶ τὸν «Ἀμλετ» στὸ Βασιλικὸ Κήπο.

Ὁ «Ἡθοποιὸς Κήν», τὸ περίφημο γαλλικὸ ἔργο, πού παιχθήκε πρὶν πολλὰ χρόνια, με μεγάλη ἐπιτυχία, ἀπὸ τὸ θια-σο Βουανέρσ, θά ἀποτελέσῃ τὸ ἐναρκτή-ριο ἔργο τοῦ νέου θιάσου τοῦ «Κεντρι-κού», ἐπάνω σὺν νέα συγχρονισμένη δια-σκευὴ τοῦ κ. Δμ. Γιαννουκάκη.

Τὸ ἔργο θά ἀνεβασθῇ με σκηνικὰ τοῦ κ. Γ. Ἀνεμογιάννη καὶ κατὰ σκηνο-θεσία τοῦ κ. Δ. Ροντήρη.

Στὸν ὁμιλο φοιτητῶν τῆς Σορδόνης, πού ἤρθε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ δῶσῃ μιὰ σειρά παραστάσεων με τοὺς «Πέρσας» τοῦ Αἰσχύλου, συμπεριλαμβανέται καὶ ἕ-νας συμπαιθέατος Κινέζος, πού λέγεται Τσάνγκ, ἡλικίας 24 ἐτῶν, καὶ πού σπου-δαεῖ ζωγραφικῆ.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ἀκόμη, ὅτι ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς τραγωδίας τοῦ Αἰ-σχύλου, ὑποδυόμενοι ἄνδρες, ἐνὸς 4 γυ-ναῖκες, πού ἀνήκουν στὸ συγκρότημα τοῦ ὁμίλου φοιτητῶν τῆς Σορδόνης, ἐμφανι-ζονται μόνον ὡς βωδὰ πρόσωπα.

Οἱ δύο Ἰταλίδες χορεύτριες Σάντρα Μαγκάνι καὶ Ἀντωνία Ντεβίζο, πού λαμ-βάνουν μέρος ὡς Ἐριννίδες στὴν ὅπερα «Ὁρφεὺς» τοῦ Γκλύκο, ἀνήκουν στὸ πε-ριφημο μπαλέτο «Φιορεντίνο» καὶ παρ' ὅτι μόνο τρία χρόνια ἐπιδίδονται στὸ χορὸ, θεωροῦνται ἀπὸ τίς καλύτερες τοῦ είδους.

Ὁ Ἰταλὸς μαέστρος Καπουάνα, πού βρίσκεται στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ φεστιβῶλ, ἔχει συνοδεύσει κατ' ἐπανάληψιν τὸν Ἑλ-ληνα τενόρο Λάππα, κατὰ τίς ἐμφανίσεις του, στὸ θέατρο τῆς «Σκάλας» τοῦ Μι-λάνου.

Ἡ Ἑλσα Λάμπο ἠχογράφησε προ-χθὲς σὲ δίσκους μαζί με τὸν τενόρο Σπ. Κορώνη τὰ τραγούδια τοῦ Βαφτιστικοῦ. «Σὺ μοῦ πῆρες πῶς τὸ νοῦ», καὶ «Σφίξε με, σφίξε με», «Καρδιά ἀπ' ἀγάπῃ ὀρ-φανή» ἀπὸ τῆς «Γυναίκας τοῦ δρόμου», «Στῆς νύχτας τῆς σιγαλιάς» ἀπὸ τοὺς «Ξενυχτὲς» καὶ «Σὰν ὄνειρο μαγευτικὸ» ἀπὸ τοὺς «Ἀπαῖχδες τῶν Ἀθηνῶν».

Τὰ ἴδια τραγούδια ή Ἑλσα Λάμπο θά λανσάρῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Θεσσα-λονίκη αὐτὸ τὸ μῆνα.

Ἡ Ἰωάννα Ἀλβα ἐπιστρέφει ὀρι-στικὰ στὴν Ἑλλάδα, στὶς ἀρχὲς Ὀκτω-βρίου, καὶ θά κἀμ τὴν ἐπανεμφανισί της με τὸν θίασο τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ, στὸ θέατρο «Κυβέλης».

Στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπόλ» «Γυναῖκες καὶ λουλούδια», ή Λένα Παμελά-λα ἀντικατέστησε τὴ Μπελίντα στὰ τρα-γούδια της, μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῆς τε-λευταίας ἀπὸ τὸ θίασο.

Ἡ ἴδια ἐπανεμφανίζεται με πολλή ἐπιτυχία στὸ πικάντικο νούμερο «Ἐξηλεκ-τρισμός τοῦ χοριοῦ», μαζί με τὸν Αὐλω-νίτη καὶ τὸν Ρίξο.

Ἡ νέα τραγουδίστρια Πόλλα Μο-ρέλλι, πού ἤρθε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινου-πολὶ καὶ ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ κέντρο, ἔχει λάβει μέρος σὲ 24 τουρκικὰ φιλμ. Τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνο-μα εἶναι Παυλίνα Φαγγάρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Με μεγάλη χάρὰ ή κ. Ξανθίππη, δέ-χτηκε τὴν εἰδοποίησιν τοῦ τελωνεῖου ὅτι ὑπάρχει ἕνα δεματάκι στ' ὄνομά της.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε. Δόξα σοι ὁ Θεός, μούστειλε τὸ φορεματάκι πού πα-ράγγειλα ἀπ' τὴν Ἰταλία ὁ ἐξαδελφός μου.

Καὶ πρόσθεσε:

— Τὸν τσιγγουναρό! Πῶς τῶπαθε;

Εἶχε δίκην ν' ἀπορήσῃ ή καυμένη ή κ. Ξανθίππη, γιὰ αὐτὸ τὸ «φορεματάκι» εἶχε ὀλόκληρη ἱστορία, πού ἀρχίζε ἀπ' τίς ἀρ-χές τοῦ περασμένου φθινοπώρου. Τότε ἀ-κρίβως — ἀρχὲς Ὀκτωβρίου — ἔγραψε ή Ξανθίππη στὸν ἐξαδελφὸ της, πού ἔμεινε στὴ Ρώμη: «Ἀγαπητὲ ἐξαδελφε Ὁτανή, καλὸς ὑγιαίνα καὶ παρούσιος ὁ γρουσου-ζὴς ὁ σύγγός μου Ἰερემίας, πού ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια του, γρουσουζεύει καὶ παραξενεύει περισσότερο.

Ἐσὺ τί γίγισαι; Καλὰ; Φαντάζομαι ὅ-γιαίνεις καὶ δὲν δίνεις δεκαράκι γιὰ κα-νένα — καλὰ κάνεις! Σκοπὸς τῆς παρου-σης μου δὲν εἶναι, ὀπωσόδηποτε, νὰ πλη-ροφορηθῶ διὰ τὴν καλὴν σου ὑγίαιαν δια-τὴν ὅποιαν δὲν ἀμφιδάλλω (καὶ στὸ κά-τω-κάτω δὲν μ' ἐνδιαφέρει), ἀλλὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα καλὸ μαν-τῶ γιὰ τὸν χειμῶνα (ἐτοιμο), καθ' ὅσο ἐδῶ τὰ ὑφάσματα ἐγίναν ἀπρόσιτα καὶ οἱ μοδίστρες εἶναι νὰ τίς σφάζεις. Νὰ φαντα-στῇς, ὅτι μοῦ ζήτησαν σκέτα ραφικά (φα-σόν) δραχμὲς ὀκτακόσες χιλιάδες, γιὰ νὰ μοῦ ράψουν ἕνα μαντῶ καὶ ἀντισταβάνε-σαι ἐβρίσα τὴ μοδίστρα μου γαῖδουρα κι' ἐπῆγα σὲ μιὰν ἄλλη, πού μοῦ ζήτησε ἕνα ἑκατομῦριο καὶ τὴν ἐβρίσα κι' αὐτὴ γευ-ροῦνα!

Τὸ λοιπόν, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα μαντῶ καὶ νὰ μοῦ γρά-ψῃς.

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

Τὸ δεματάκι ἀπ' τὴν Ἰταλία

— Καλημέρα σας, εἶπε κι' ἐκεῖ ή Ξαν-θίππη, ἔχω ἕνα δεματάκι ἀπ' τὴν Ἰταλία καὶ μοῦ εἶπαν ν' ἀπευθυνθῶ σ' ἐσάς. Ἀπὸ σὰς θά τὸ πάρω;

Ὁ ὑπάλληλος — κι' αὐτὸς με τὴ σειρά του — κύτταζε τὸ σημείωμα, ὕστερα ση-κῶσε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἀπάντησε ευ-γενέστατα:

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἀστραφε τὸ μάτι τῆς Ξανθίππης:

— Πού ἀπέναντι; — Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Ἀπέναντι, μαντάμ. Ἐκεῖ! Ἑλληνικά μιλῶ!

— Φέρτο νὰ τὸ δοῦμε. Ξέρω γὰρ; — Ἀμέσως. Τὴν ἄφησε στὸν πάγκο κι' ὕστερα μπῆ-κε σὲ μιὰ ἀποθήκη, ἀρχισε νὰ ψάχνῃ στὰ ράφια καὶ σὲ λίγο ἐμφανίστηκε, κρατῶντας ἕνα δέμα ἀρκετὰ σοβαρῶν διαστάσεων. — Ὅριστε

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άννα δεν θέλει πια να ξαναδιδεί το Νίκο γιατί, στο μεταξύ, οι σχέσεις της με τον Άλικο έχουν προχωρήσει πολύ. Ερίσκειται, όμως, σε μεγάλη αμηχανία, γιατί δεν ξέρει με ποιο τρόπο να δικαιολογήσει στον παλιό φίλο της τη διακοπή των σχέσεών τους. Οι συναντήσεις της με τον Άλικο γίνονται όλοένα και πιο συχνές. Ο αγαπημένος της την πείθει να δεχτεί για δωρο ένα χρυσό ρολόι. Για να δικαιολογήσει, αφηγείται στη μητέρα της μια ψεύτικη ιστορία.

— Άν δεν θέλεις, μαμά, το δίνω πίσω...
— Η κυρία Μαρέλνι δεν είπε ούτε ναι, ούτε όχι.

— Είναι καλό τουλάχιστον; ρώτησε. Αλλά τα ρολόγια που πουλάνε με δόσεις είναι όλα για πέταμα.

— Δεν έχεις δίκιο, μαμά. Είναι με εγγύηση... Να κτύπαξέ το...

— Η κυρία Μαρέλνι το καλοκτύπαξε από όλες τις μεριές.

— Φαίνεται σαν χρυσό, είπε. Μά, βέβαια, αν ήταν χρυσό δεν θα είχε μόνον εξακόσιες δραχμές... Κι' η άλυσίδα του τι όμορφη που είναι...

— Λοιπόν, τίς λές, μαμά;
— Η κυρία Μαρέλνι το ξανακτύπαξε κάμποσες φορές, χωρίς να χωρήσει να πάρη απόφαση.

— Άφησε να ρωτήσωμε και τον πατέρα σου, απάντησε.

— Ω, ο πατέρας θα φωνάξει μαμά...

— Καλά... θα βρώ εγώ την ευκαιρία να του μιλήσω...

— Να το πάρω μαμά;

— Η κυρία Μαρέλνι έκαμε ένα μορφασμό.

— Βλέπεις, δεν μπορούσες να κάμης και χωρίς ρολόγι; είπε.

— Στην απάντησή αυτή η Άννα είδε την έμμεση συγκατάθεσή της μητέρας της. Και κράτησε το ρολογάκι.

— Την άλλη μέρα έμαθε την αληθινή αξία του από τη Νίνα.

— Ήταν κι' ο Παύλος μαζί όταν το πήρε ο Άλικο, της είπε. Ξέρεις, είναι όλο χρυσό... κι' η άλυσίδα του το ίδιο...

— Ολόχρυσό!... Κι' έμαθες πόσο έβρωσε, Νίνα;

— Δύο χιλιάδες, οκτακόσιες...

— Τόσα πολλά;

— Και τί είναι για τον Άλικο;... Μου φαίνεται πως είναι κομμάτι, Άννα. Αν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά!

— Είδε την Άννα που παραξενεύτηκε και πρόσθεσε:

— Οι άντρες ευχαριστιούνται όταν μπορούν να ξεδουλέψουν για τη γυναίκα που αγαπάνε. Μια γυναίκα που δεν τους στοιχίζει τίποτε την βαριούνται εύκολα.

— Δεν της άρεσε αυτή η λογική της Άννας. Άλλ' είχε κάμει τώρα το πρώτο βήμα. Κι' ο πατέρας ήταν πολύ μεγάλος...

— Έτσι, δυο ή τρεις εβδομάδες αργότερα,

δεν δυσκολεύθηκε να δεχτεί ένα μοντελάκι από τη «Μονταίν». Αυτή τη φορά, όμως, κουράστηκε πολύ για να καταφέρει τη μητέρα της. Δεν μπορούσε, φυσικά, να της ξαναμιλήσει για δόσεις. Και της ξεφούρνισε ένα άλλο ψέμμα. Μια συμβατήριά της την είχε συστήσει σ' ένα μεγάλο οικόμοδο, που η διευθύντριά του είχε βρή πως είχε υπέροχο σώμα και της είχε προτείνει να πηγαίνει δυο φορές την εβδομάδα—μόνο δυο φορές—για να φορή τα καινούργια μοντέλα και να τα δείχνει στις πελάτισσες.

— Η κόρη μου μαννεκέν! ξεφώνισε η κυρία Μαρέλνι.

— Έδώ έγιναν και πριγκήπισσες μαννεκέν, μαμά. Κι' άλλωστε, εγώ δεν το κάνω για επάγγελμα, ούτε θα παίρνω μισθό...

— Η μητέρα της την κύτταξε με απορία.

— Και θα χάνεις έτσι τις ώρες σου; τη ρώτησε.

— Όχι, μαμά. Η διευθύντρια θα μου δίνει κάθε τόσο ένα μοντελάκι από κείνα που μένουν απούλητα και της είναι πια άχρηστα... Δεν θα είμαι μόνον εγώ... Κι' άλλες νέες από καλές οικογένειες κάνουν το ίδιο. Μήπως, άλλωστε, θα καθίσω μόλις καιρό; Ίσως, για να φτιάξω μερικά φορέματα που μου λείπουν... Στο μεταξύ, θαχω τελειώσει τη στενογραφία και τα αγγλικά κι' ο θείος μου θα με πάρη στην Τράπεζα...

— Η κυρία Μαρέλνι πείσθηκε κι' αυτή τη φορά.

— Έτσι η Άννα απόχτησε και το μοντε-

Ενστασιανέ

Μεγάλη σιγουριά

Ο νεαρός Αφελίδης, θύμα του κινηματογράφου, αποφάσισε να κάνει έφετος παράξενες διακοπές.

— Βαρέθηκα πια τα ήσυχα νησάκια και τα ειδυλλιακά χωριά... δήλωσε σ' ένα φίλο του.

— Και πού θα πάς, αγαπητέ; τον ρώτησε εκείνος μ' απορία.

— Στην Αφρική, για... εξερευνητικές! αποκρίθηκε με στόμφο ο Αφελίδης.

Και ξεκίνησε για την Μαύρη Ήπειρο.

Μόλις πάτησε όμως το πόδι του εκεί, αισθανθηκε τρομερή ζέση κι' άρχισε να γδύνεται για να κάνει μπάνιο...

— Όχι, αφέντη, στη θάλασσα, του λέει τότε ένας Ιθαγενής. Υπάρχουν σκυλόψαρα εδώ! Καλύτερα στο ποτάμι...

Ο Αφελίδης πείθεται και πέφτει σε λίγο σ' ένα μεγάλο ποτάμι που ήταν λίγο πιο κάτω.

— Καλά κι' εδώ δεν έρχονται τα σκυλόψαρα; ρωτάει μετά την πρώτη βουτιά τον Ιθαγενή, που τον είχε πάρει από πίσω.

— Όχι αφέντη... αποκρίνεται χαμογελώντας εκείνος.

— Και γιατί δεν έρχονται; επιμένει ο Αφελίδης.

Κι' ο Ιθαγενής με απάθεια:

— Να, γιατί φοβούνται τους κροκοδείλους!

Ο ΦΑΚΟΣ

λάκι. Μπορούσε τώρα να πάη μ' αυτό στα καλύτερα κέντρα.

Ένα σπυδαίο νέο

Ένα συννεφιασμένο απομεσήμερο του Οκτώβρη. Μαυριδερά, σύννεφα έτρεχαν γρήγορα στον ουρανό. Ο αέρας ήταν κρύος.

Η Άννα έφτασε κατά τις τέσσερις στο μικρό μπάρ της οδού Βουκουρεστίου. Τα μάτια της έλαμπαν και το πρόσωπό της είχε μια αλλόκοτη έκφραση.

Ο Άλικο την περίμενε σ' ένα τραπέζακι που βρισκόταν στο βάθος του μπάρ, μέσα σε μια μικρή κόχη. Ήταν ολομόναχοι εκεί.

— Πόσο όμορφη είσαι σήμερα! της είπε μόλις την είδε.

— Η Άννα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Οι δυο λακκίτσες που σχηματίζονταν γύρω στο στόμα της έκαναν πιο γοητευτική την έκφρασή της.

— Λοιπόν, με βρίσκεις πιο όμορφη σήμερα; τον ρώτησε ενώ καθόταν απέναντί του.

— Ναι...

— Είναι γιατί θέλω να μ' αγαπάς πολύ, του είπε.

— Μά δεν γίνεται πιο πολύ, μωρό μου.

— Όλες τις ώρες έσένα σκέφτομαι...

— Και τα γλέντια σου;

— Μά όπου πάω, σε παίρνω μαζί, Άννα.

— Δεν πρέπει να έχω παραπάνο.

— Όχι, δεν είχε παραπάνο. Ήθελε μόνο να τον πειράξει.

— Θέλεις να πάμε μια βόλτα με το αυτοκίνητο; τη ρώτησε. Το έχω πιο κάτω...

— Όχι, απάντησε. Προτιμώ να μείνω με εδω.

— Όπως θέλεις, Άννούλα.

— Άρχισε να της μιλάει για το αυτοκίνητό του. Το είχε βαρεθεί.

— Μά δεν είναι πέντε μήνες που το πήρες, Άλικο.

— Έμένα μου φαίνεται πως το έχω από έναν αιώνα... Θα πάρω άλλο...

— Ίσως μια Κράισλερ, σαν αυτή που έχει ο Παύλος... Άν δεν πιατήσω μια Μπουικ.

Είδα σήμερα ένα τελευταίο μοντέλο που είναι θαύμα!

Της απαντήθηκε ένα - ένα τα πλεονεκτήματα που είχε το καθένα. Φαινόταν διστακτικός στην έκλογή του.

— Δεν ξέρω ποιά να προτιμήσω, της είπε. Εσύ τί λές;

— Και τί καταλαβαίνω εγώ από αυτοκίνητα; Έμένα μου άρεσει αυτό που έχεις.

— Πάληωσε!

— Κι' όμως ήσουν ένθουσιασμένος ως προχτές μαζί του.

— Τώρα όμως δεν είμαι. Κι' έπειτα, δεν νομίζεις πως πρέπει να ένθουσιάζεσαι κανείς κάθε τόσο με κάτι;... Το καινούργιο μάς δίνει πάντα μια ξεχωριστή χαρά.

— Αλλάζοντας κανείς ένα αυτοκίνητο, αλλάζει κι' ο ίδιος...

— Εγώ θέλω να μείνεις όπως είσαι.

— Πήρε σοβαρό ύφος.

— Ξέρεις, Άλικο, θέλω να σου μιλήσω, του είπε.

— Μά δεν πόρεσε να συγκρατήσει τη σοβαρότητά της. Το πρόσωπό της ξεσφίχτηκε άμεσως κι' ένα εύχισμένο χαμόγελο πλανήθηκε και πάλι στα χείλη της. Τα μάτια της σπίθιζαν.

— Μπορείς να μαντέψης γιατί θέλω να σου μιλήσω;

— Την κύτταξε απορώνας.

— Όχι, απάντησε.

— Καί, ξαφνικά, χτύπησε το μέτωπό του.

— Ά, το βρήκα, είπε. Θέλεις να πάμε να διαλέξωμε το δαχτυλίδάκι που σου υποσχέθηκα. Αυτό δεν ήθελες να μου πής;

— Όχι, Άλικο.

— Αλλά τί τότε;

— Θα σου πω κάτι που θα σε κάμη να τρελλαθής από τη χαρά σου!

— Ά, αυτή τη φορά το πέτυχα! φώναξε ο Άλικο. Κατάφερες σίγουρα να πείσής τη μητέρα σου να λείψης τρεις ημέρες για να πάμε στον Ψαθόπυργο. Είσαι υπέροχη, Άννα! Αυτό δεν είναι;

— Ούφ! Όλο άνοησιες λές!

— Ήθελε να τον βασανίση ακόμη, αλλά το μεγάλο μυστικό που είχε να του πη της έκαιγε τα χείλη. Δεν μπορούσε να το κρατήσει. Έπρεπε να του το πη, για να χαρή κι' αυτός.

— Έπιασε το χέρι του ανάμεσα στα δικά της.

— Άλικο...

— Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος σχεδόν.

— Μίλησε, αγαπούλα...

— Έσκυψε πιο πολύ προς το μέρος του.

— Άλικο... σήμερα ένοιωσα κάτι που με γέμισε χαρά...

— Πρέπει να στο πω για να χαρής κι' εσύ, αγαπημένε μου.

— Η εύχισία την έπνιγε.

— Νά... θα γίνω μητέρα, πρόσθεσε κι' έγινε κατακόκκινη σαν παπαρούνα.

— Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της, δυο ευχισμένα δάκρυα κι' έσκυψε το κεφάλι της για να τα κρύψη.

— Όταν το ξανασηκώσε, το χαμόγελο έσβυσε. Ξαφνικά από τα χείλη της και μια θανάσιμη κητρινάδα απλώθηκε στο πρόσωπό της.

— Ο Άλικο είχε τραδίσει βιαστικά το χέρι του και την κύτταξε παράξενα.

— Αυτό ήταν το σπουδαίο νέο που ήθελες να μου πής; τη ρώτησε.

— Τα χείλη της κινήθηκαν για να του απαντήσει, αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα της.

— Αυτό μάς έλειπε τώρα ναχουμε και παιδί! ξεαναίπε ο Άλικο.

— Έβγαλε το πακέτο με τα σιγάρα του, πήρε ένα και το άναψε νευρικά.

— Είσαι βέβαιη γι' αυτό που μου είπες; τη ρώτησε.

— Η φωνή του ήταν σκληρή και το ύφος του παγερό.

— Ναι, απάντησε δειλά.

— Άνέντινε με δυσκολία. Κάτι την έπνιγε στο λαιμό.

— Ο Άλικο προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Τί να κάμωμε; είπε ανασηκκώνοντας τους ώμους. Η Άννούλα θα γίνη μητέρα!... Χμ! Δεν θα είναι και άσχημα...

— Μόνο πως θα χαλάση η σιλουέττα σου σε λίγο...

— Έκαμε έναν ύπολογισμό μέσα στο μυαλό του.

— Θα είσαι τώρα στο δεύτερο μήνα... ή στον τρίτο, της είπε.

— Του απάντησε κουνώντας το κεφάλι της. Τόσο υπολόγιζε κι' η ίδια.

— Μέσα της κάτι είχε γκρεμιστή. Φανταζόταν πως θα τον έβλεπε να πηδά από τη χαρά του, να την σφίγγη παρφορα στην αγκαλιά του, να την φιλήει σαν τρελό και να της μιλά με συγκίνηση για το παιδί που είχε μέσα στα σπλάγχνα της...

— Παιδί που είχε μέσα στα σπλάγχνα της... ή αχούτε έναν καλό λόγο να της πη... Η χαρά που ένοιωσε πριν, γινόταν τώρα μια φριχτή αγωνία.

— Ουμμήθηκε, ξαφνικά, πως είχε διαβάσει κάπου ότι οι άνδρες δεν αγαπούν το παιδί τους παρά μόνο από τη στιγμή που θα το ιδούν...

— Μήπως, λοιπόν, είχε παρτοζή ιδούν... Μήπως, Άλικο, η χαρά του ξηγίσει άδικα τον Άλικο; να είναι όμοια με τη δεν μπορούσε, βέβαια, να είναι όμοια με τη δική της. Δεν αισθανόταν το παιδί τους μέσα στα σπλάγχνα του όπως αυτή.

— Η σκέψη αυτή την έκαμε πιο ήρεμη και της ξανάδωσε θάρρος.

— Τί θα κάμωμε τώρα; ρώτησε.

— Ο Άλικο φώναξε το γκαρσόνι.

— Ένα κονιάκ, παράγγειλε. Θέλεις και σύ, Άννα;

— Όχι δεν ήθελε τίποτε.

— Ξαναείπε σε λίγο:

— Τόσον καιρό, Άλικο μου, όλα ανάβαν να μιλήσης στους γονείς σου...

— Άλλά τώρα πρέπει να τ' αποφασίσης... Βλέπεις, το πράγμα δεν παίρνει άλλη αναβολή...

— Προσπάθησε να του ξαναπιάση το χέρι. Άλλ' αυτός το τραδίσε.

— Και τί να τους πω; απάντησε θυμωμένα. Ότι η μηστή μου είναι έγκυος τριών μηνών; Ήραία δουλειά!

— Μά... δεν είναι ανάγκη να τους το πής...

— Κι' αυτοί είναι στραβοί για να μην το ιδούν;

— Τί θέλεις, λοιπόν, να γίνη Άλικο μου;

— Δεν ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι τάκαμες θάλασσα!

— Βουρκώσαν τα μάτια της και τα σαγόνια της πήγαν δεξιά - αριστερά, λες και την είχαν μπατισήσει.

— Μην γίνεσαι κακός, Άλικο, του είπε με ραγισμένη φωνή.

— Φάνηκε πως συγκινήθηκε.

— Έχεις δίκιο, της απάντησε. Θυμάμαι χωρίς λόγο... Άλλά, βλέπεις, αυτό που μου είπες ήταν αναπάντεχο... Τί θέλεις να σκεφτώ; Σε βεβαιώ πως το μυαλό μου έχει σταματήσει.

— Κι' εγώ νόμιζα πως θα χαρής...

— Ε, δεν σου λέω, χάρηκα... Δεν είναι και μικρό πράγμα να γίνης πατέρας!

— Άλλά, βλέπεις, τα πράγματα μπλέκονται...

— Πού το βλέπεις το μπλέξιμο, Άλικο; Μήπως δεν είχαμε αποφασίσει να παντρευτούμε;... Σου, μάλιστα, μούλεγε ότι θα είχαμε παντρευτεί από τον περασμένο μήνα.

— Ναι, βέβαια, έπρεπε να είχαμε παντρευτεί...

— Τί είναι εκείνο, λοιπόν, που σε στενοχωρεί;

— Μά δεν με στενοχωρεί τίποτα...

— Μόνο που δεν ξέρω πως θα τα καταφέρω. Ξαναφώνασε το γκαρσόνι.

— Άλλο ένα κονιάκ, παράγγειλε.

— Η Άννα δεν ήταν πια η περήφανη και χαρούμενη νέα που μπήκε στο μπάρ. Το στήθος της είχε γουδιάσει και το κεφάλι της είχε καθή μέσα στους ώμους της. Μικραίνε όλοένα, σαν τα κύτταρα της να στριμωνώνονταν το ένα πάνω στο άλλο, αδρανείς μάζες, που η ζωή είχε φύγει, ξαφνικά, από μέσα τους. Και το πρόσωπό της...

— Την έχασε σε λίγο από τα μάτια του, Έβαλε τότε τα χέρια του στις τσέπες κι' άρχισε να κατεβαίνει προς το Σύνταγμα.

— Εκεί, σε μια πάροδο, είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Μπήκε μέσα, έβαλε έμπρος τη μηχανή και πάτησε το γκαζί. Η «Μερσεντές» τινάχτηκε σαν το αφηνιασμένο αλόγο.

— Το ίδιο βράδυ, ο Άλικο συναντήθηκε με τον Παύλο.

— Μου τη σκάρωσε τη δουλειά η Άννα, του είπε.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

— Άν ήταν άλλη στη θέση σου, θα τον μαδούσε για καλά! είπε η Νίνα της Άννας.

της είχε μικρύνει το ίδιο. Μόνο τα μάτια της έστεκαν ορθάνοιχτα και φαίνονταν τελωρία. Δεν έφταναν ούτε στιγμή από τον Άλικο. Ήταν καρφωμένα πάνω του με μια παράξενη επιμονή, λες και δεν τον αναγνώριζαν πια ή πως αντίκριζαν έναν άνθρωπο που δεν τον ήξεραν ως τότε.

—

— Ξαναγύρισε πάλι στο γιατρό της, ρώτησε ο Παύλος.
— Μακάρι να ήταν αυτό, απάντησε ο 'Αλέκος.
— 'Αλλά τί σου έκαμε λοιπόν;
— Νά... μου είπε σήμερα πώς θα γίνω μητέρα.
— 'Ω μπλεδάδες! Και τί θα κάμης τώρα;
— 'Εγώ; ρώτησε ο 'Αλέκος.
— 'Αμ' ποιος, εγώ;
— Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα. 'Η Νίνα φταίει που μου τη φόρτωσε.
— Μά συ ως χτες ήσουνα ξετρελλάμενος μαζί της... Όλο 'Αννούλα και 'Αννούλα έλεγες...
— Ναι, δεν σου λέω, την αγαπούσα και την αγαπάω ακόμη την 'Αννα. 'Αλλ' ακούς εκεί, φίλε μου, να μου σκαρώσει παιδί!... 'Ε, όχι, αυτό δεν γίνεται!
— Ποιό;
— Δεν γίνεται να την παντρευτώ... Εί- ναι αλήθεια πώς την πλάνευα όλο αυτό τον καιρό, λέγοντάς της πώς θα μίλαγα στους δικούς μου. Ξέρεις, βέβαια, το συνη- θισμένο κόλπο... 'Αλλά δεν σκέφτηκα πο- τέ να την παντρευτώ.
— Καλά, δεν έχει σημασία αν το σκέ- φτηκες ή όχι. Τώρα τί θα κάμης;
— Τι θα κάμω;... Θα φύγω! Θα πάω στην Αίγυπτο, στην 'Αμερική, στην Αύ- στραλία! Νά τί θα κάμω!
— Και θ' αφήσεις έτσι την 'Αννούλα;
— Μήπως θέλεις να την πάρω μαζί μου;
— Ο Παύλος κούνησε το κεφάλι του.
— Δεν ξέρεις τί λές, καυμένο, του είπε. 'Ας είναι, όμως, θα το κουβεντιάσουμε το ζήτημα. 'Ελα τώρα, πάμε κάπου να ξε- σκάσουμε.
...
— 'Η 'Αννα, φεύγοντας από την όδο Βου- κουρεστίου, έστριψε σε μία πάροδο κι' έ- πειτα πήρε δευτερεύ- 'Απόφευγε τους με- γάλους και πολυσυχναστούς δρόμους. 'Αμα έβλεπε κανένα στενάκι, χωνόταν μέσα σ' αυτό. 'Ενοιωσε πιδ καλά τον έαυτό της εκεί. 'Ηταν σαν το παραποιημένο καστο- ράκι του παραμυθιού, που δεν το πλη- σιάζε κανείς, γιατί το κορμί του είχε μία ξεχωριστή κακοσμία και πού γι' αυτό ά- ναζητούσε την ερημιά. Κι' αυτή επίσης ήθε- λε να μπορούσε να βρισκόταν μακριά από τον κόσμο και τους ανθρώπους. Της φαι- νόταν πώς όλοι ήξεραν το μυστικό της.

ΔΙΑΔΥΜΕΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΣΤΑ ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

Οι δίδυμες αδελφές 'Ελεν και Φύλλισ Πλάτσε έβγαλαν σε πολύ δύσκολη θέση την έπιτρο- πή, που επρόκειτο να εκλέξει την εμμε Πενσυλβανία, φοιτήτριες και οι δυο του Πανε- πιστημίου της Πενσυλβανίας οι δυο αδελφές που διαφέρουν μόνο στο χρώμα των μαλ- λιών ανέβειλθαν ισοπαλία και η τελική έκλογη ανέβληθη για την προσεχή Κυριακή. 'Εν αναμονή της οριστικής αποφάσεως και βέβαια κι' οι δυο για τον θρίαμβό τους, η μελαγχρολή 'Ελεν και η ξανθεία Φύλλισ ποζάρουν μπροστά στον κινηματογραφικό φακό.

και πώς όλοι την περιφρονούσαν και την έλεεινολογούσαν.
Ποτέ άλλοτε ως εκείνη την ημέρα δεν είχε σκεφθεί την παρεκτροπή της. Κι' αλ- λωστε, δεν την έβλεπε σαν παρεκτροπή. 'Ο 'Αλέκος δεν της είχε υποσχεθεί πώς σε λίγο θάκαναν τ'ά γάμο τους.
Τώρα, όμως, όλα είχαν αλλάξει. 'Η 'Αννα, για πρώτη φορά, άρχισε ν' αμφι- βάλλει για την ελίκρινεα του ανθρώπου, πού, ως πριν από μερικές ακόμη στιγμές, ήταν γι' αυτήν το πάν.
Το είδύλλιο της με τον 'Αλέκο είχε κυλή- σει τόσο δρμητικά τόσο άβιαστα, πού δεν είχε βοή ποτέ τον καιρό να το καλοσκεφ- τή, να το αναλύσει, να το εξετάσει. Το είχε ζή- σει μόνο. Με τρόπο ολοκληρωμένο και α- πόλυτο. Της ήταν αδύνατο να ξεκαθαρίσει ποιά ήταν το μέρος που έπειναν σ' αυτό οι αισθήσεις κι' η ψυχή της.
Και να γιατί το κενό που ένοιωθε μέσα της ήταν τόσο απέραντο. Δεν της είχε λεί- πει τούτο ή εκείνο. Της είχαν λείψει όλα μαζί.
Τον αγαπούσε τον 'Αλέκο; Δεν θα μπο- ρούσε να το πη. 'Αλλ' αν τον είχε αγαπή- σει, δεν ήταν σίγουρα ο άνθρωπος που είχε ιδή μέσα στο μπάρ της όδο Βουκουρε- στίου. Αυτός της ήταν ολότελα ξένος. Δεν τον μισούσε, ούτε αισθανόταν κακία γι' αυτόν. Τον περιφρονούσε μόνο.
Το είδύλο του, αληθινό ή ψεύτικο, πού η εύκολη αγάπη τους κι' η συνήθεια είχαν στήνει μέσα στην καρδιά της είχε γκρεμι- στή ξαφνικά. Τίποτε πια δεν θα μπορούσε να το ξαναφέρει στην παλιά θέση του. Κι' αν ακόμη ο 'Αλέκος μετάνοιωνε, δεν θα της ήταν και πάλι δυνατό να τον ιδή όπως πριν... 'Ούτε κι' αυτό, όμως, μπορούσε να γίνει. 'Ο άνθρωπος πού της είχε μιλήσει μέσα στο μπάρ δεν είχε συνείδησι ότι της έκανε κακό. Φαινόταν μόνο ένοχλημένος απ' αυτό που του έλεγε. Κι' οι ούς υποσχέ- σεις του λοιπόν; Κι' αυτή η κουβέντα πού θα έκανε με τους γονείς του και πού όλο την ανέβαλλε; 'Ηταν όλα ψέμματα; 'Αλλά τό- τε δεν την αγαπούσε! Δεν την είχε αγα- πήσει ποτέ! Νά παίξη μόνον ήθελε μαζί της. 'Οπως τόσοι άλλοι πού δεν βλέπουν στον έρωτα τίποτε άλλο από ένα ευχάρι- στο παιχνίδι.
Είχε γελασθή, λοιπόν, τόσο πολύ στις κρίσεις της γι' αυτόν;
Καμπουριάζε ολόένα και πιδ πολύ το κορμί της και τα βήματά της γίνονταν βα- ρειά, μολυβένια.
Πέρασε έτσι από τα δρομάκια τών 'Ε-

ξαρχείων κι' ανέθηκε κατόπιν στη λεωφό- ρο 'Αλεξάνδρας. Και, ξαφνικά, αντίκρισε μπροστά της το μικρό κεντράκι με τα σι- δερένια τραπέζια, στο στενωσόκακο. 'Εκτός από το πρώτο, όλα τα άλλα ήταν άδεια. 'Η πρόωση ψυχρά είχε διώξει τ'α ζευγαράκια.
'Η 'Αννα, διευθύνθηκε άσυναίσθητα στο τελευταίο απ' αυτά, σήκωσε σε μία καρέ- κλα και παράγγειλε κάποιο ποτό στο γκαρ- σόνι πού έτρεξε μόλις την είδε.
Δεν ήταν, εύτυχώς, το ίδιο που τους σεο- βίριζε άλλοτε. Ήταν πηγαίνε στο κεντράκι αυτό μαζί με το Νίκο.
'Αλλά τί είχε πάει να κάμει εκεί; Κανείς δεν την περίμενε κι' ούτε αυτή περίμενε κανένα.
Μία παράξενη ήρεμία απλώθηκε, ωστό- σο, στην ψυχή της, μόλις αντίκρισε αυτό το γνώσιμο περιβάλλον. Οι βασιανιστικές σκέψεις της είχαν φύγει τώρα. 'Αλλ' ένα σωρό αναμνήσεις πολιορκούσαν το μυαλό της... Και, ξαφνικά, άρχισε να κλαίει. Το κλάμα της ήταν σιωπηλό, πνιχτό. Δεν δά- κρυζαν τα μάτια της. 'Η ψυχή της έλυωνε σιγά - σιγά, σαν να ήταν από κερί.
Αυτό το πνιχτό κλάμα δεν την άνακού- ρισε. 'Εξάντλησε τούναντιον πιδ πολύ τις δυνάμεις της.
'Οταν σηκώθηκε απ' αυτό το κεντράκι, ήταν πια ένα ανθρώπινο κουρέλι. 'Οπως και πριν, ξαναπήρε τα στενά δρομάκια κι' άρχισε ν' ανεβαίνει προς τα Πατήσια.
...
Την άλλη μέρα, η 'Αννα δεν πήγε στο μικρό υπόγειο διαμέρισμα όπου την περι- μένε ο 'Αλέκος.

Ποιός έφταιξε;

'Αναποφάσιστος και άδουλος, ο 'Αλέκος Φόρτης είχε πάει στο σπιτάκι αυτό χωρίς να έχει τίποτα στο μυαλό του. 'Οχι πως δεν τον είχε απασχολήσει το πρόβλημα της 'Αννας. 'Αλλ' ως τη στιγμή εκείνη, δεν εί- χε καταφέρει να το ιδή παρα μόνο σαν μία δυσάρεστη περιπλοκή, κάτι σαν ένα σπυρί πού είχε βγάλει ξαφνικά στο χέρι ή στο πόδι του και πού δεν ήξερε πώς θα το ξε- φορτωνόταν.
Αυτό μόνον τον ενδιέφερε. Το πώς θα το ξεφορτωνόταν. Το μυαλό του δεν πηγαί- νε, δεν ήθελε να πιά πιδ πέρα. 'Η 'Αννα δεν έμπαινε καθόλου στη σκέψη του. Τους δι- κούς του μπλεδάδες μόνο συλλογιζόταν. Πώς διάβολο είχε μπλέξει σ' αυτή την πε- ριπέτεια; Και πώς θα κατάφερε να γλυ- τώσει;
Πέντε και τέταρτο... 'Η 'Αννα, πού δεν άργουσε άλλοτε ούτε λεπτό, δεν είχε πάει ακόμη.

Ο 'Αλέκος σηκώθηκε από την πολυθρό- να όπου ήταν ξαπλωμένος, γέμισε ένα πε- τηράκι με κάποιο ποτό πού έβγαλε από το μπάρ και το κατέβασε μονορούφι.
— Θα μούρη πάλι με τ'α κλάματά της, ψιθύρισε. Δεν λέω, βέβαια, πώς δεν έχει δικιο. 'Αλλά τί μπορεί να της κάμω;
'Ανασκήσσε τους ώμους και πρόσθεσε:
— Και γιατί τάχα φταίω ενώ περισσό- τερο απ' αυτήν;
Πιάστηκε απ' αυτή τη σκέψη πού η λογι- κή της τού φάνηκε άτράνταχτη.
— Δεν τολμάς να σχετιστής με μία κο- τέλλα κι' άμέσως άρχίζουν οι φασαρίες, ξαναείπε. 'Αντε κατόπιν να ξεμπλέξεις!
Ξανακάθισε στην πολυθρόνα και βυθί- στηκε σε σκέψεις. Κάπου - κάπου, ξεφώνι- ζε κάτι, για να ξεσκάσει... 'Ηταν κάποιο «λογικό» συμπέρασμα, πού τον ικανοποιού- σε, γιατί δεν καταλάβαινε πώς ή βάζι από- όπου είχε ξεκινήσει ήταν ασφαλή και ψεύ- τικη. Σιγά - σιγά, κόντευε να πεισθή κι' ο ίδιος πώς ήταν ο άδικημένος και πώς η 'Αννα τον είχε μπλέξει σε μία άσχημη πε- ριπέτεια. Σφάλμα δικό του δεν έβλεπε που- θενά.
Είχε καπνίσει τώρα το τέταρτο ή πέυ- πτο τσιγάρο του κι' η 'Αννα δεν είχε φανή ακόμη.

'Εκνευριζόταν όσο περνούσε ή ώρα, στις έξημιση, τέλος, σηκώθηκε.
— Δεν θάρρη, ψιθύρισε.
'Ερριξε μία κουρασμένη ματιά μέσα στο μικρό δωμάτιο κι' έπειτα έσβυσε το φώ- σ και βγήκε.
'Ενοιωσε τώρα πιδ ελεύθερο τον έαυτό του. Περπατούσε γρήγορα χωρίς να πολυ-

σκοτίζεται για το πού τον πηγαίναν τ'α βήματά του... Στο δρόμο, οι άθωοποι του φαίνονταν όλοι χαρούμενοι και ξένοια- στοί. Μόνον αυτός είχε σκοτούρες... Και βέβαια η ζωή ήταν όμορφη. 'Αρκεί να την έβλεπε κανείς με καλό μάτι και να ξερε να την χαρή. 'Ομως αυτός είχε πιαστή στην παιγίδα...
Περνώντας από το Σύνταγμα, μπήκε σ' ένα κέντρο όπου ήξερε πως πηγαίναν ο Παύλος με τη Νίνα.
Τους βρήκε και τους δυο εκεί. Πήγε κον- τά τους και κάθισε σε μία καρέκλα.
— Τί μούτρα είχε αυτά; τον ρώτησε ο Παύλος.
— Μήπως θέλεις να γελάω από τη χαρά μου; απάντησε.
'Εσκυψε προς το μέρος τους.
— Τα είπες της Νίνας; ρώτησε.
— Ναι, απάντησε ο Παύλος.
— Τί λές, Νίνα; ρώτησε ο 'Αλέκος.
— Τί θέλεις να πώ; του απάντησε στε- νοχωρημένη. Την καυμένη την 'Αννα!... Δεν μου λές, πώς της φάνηκε;... 'Κεραυ- νός, έ;
— Γιατί λογαριάζεις μόνο την 'Αννα; είπε ο 'Αλέκος. Για μένα, δηλαδή, δεν ή- ταν κεραυνός;
— Δεν σου λέω... Γι' αυτήν όμως είνε τρομερό!
— Και κοντά σ' άλλα μου κάνει και τη θυμωμένη! συνέχισε ο 'Αλέκος.
— Την ξαναείδες; ρώτησε ο Παύλος.
— Όχι. Είχαμε δώσει ραντεβού για να μιλήσουμε σήμερα το απόγευμα στις πέντε... Ξέρεις πού... 'Αλλά δεν ήρθε.
— Τί σκέφτεσαι να κάνης, 'Αλέκο; τον ρώτησε η Νίνα.
Την κυττάζε σαστισμένος.
— Ξέρω κι' εγώ; απάντησε. Δεν πάς να την ιδής, Νίνα;
— Και τί να της πώ;
— Πές της ότι δεν πρέπει να τ'α βάζει μαζί μου... Δεν φταίω ενώ...
— Τον καυμένο, δεν φταίει!... Κι' αν με ρωτήσει τί θα γίνει;
'Εκαμε με το δαχτύλο του δυο - τρεις κύκλους πάνω στο τραπέζι κι' έπειτα, χω- ρίς να σηκώσει το κεφάλι του, της είπε:
— Έσύ, Νίνα, αν ήσουνα στη θέση μου τί θάκανες;
— Στη θέση της 'Αννας, θέλεις να πής, τον διώθωσες η Νίνα. 'Αν ήμουνα, λοιπόν, στη θέση της 'Αννας, θα σ' έπνιγα!
Ο Παύλος αναταράχτηκε πάνω στο κά- θισμά του κι' έπειτα άρπαξε το ποτήρι του με το παγωμένο ούισκυ και κατέδασε βιαστικά μία γουλιά.
Ο 'Αλέκος είχε άναψει τώρα ένα τσι- γάρο.
— Τί νομίζεις, δηλαδή, πώς πρέπει να γίνει; ρώτησε η Νίνα.
— Και θέλει ρώτημα; του απάντησε. Πρέπει να το πάρης το κορίτσι... 'Όλο αυτό τον καιρό, άλλωστε, δεν έκανες τίποτε άλλο από το να της πιπιλίζης το μυαλό πώς θα την παντρευτής... Δεν είνε αλή- θεια;... 'Εμένα τούλάγιζον ο Παύλος δεν μου υποσχεθηκε τίποτε κι' ούτε κι' εγώ του το ζήτησα. ('Ο Παύλος ξαναβόηκε το ξε- νοιαστο ύφος του). Κι' έπειτα, η 'Αννα δεν είνε σαν και μένα... Αυτή βλέπει με διαφορετικό μάτι τη ζωή. Τί θέλεις να κά- μω τώρα μ' ένα παιδί στην κοιλιά;
Ο 'Αλέκος σκυθρωπάσε. Αυτή η ώμη εί- λικρινεα της Νίνας δεν του άρεσε.
— Πού θα πάτε απόψε; ρώτησε για ν' αλλάξει κουβέντα.
— Δεν έχομε αποφάσει, απάντησε ο Παύλος.
— Πάμε στην «Καμेलία»;
— Θα ιδούμε πού θα πάμε! φώναξε η Νίνα πού είχε ξαναψει. 'Αλλά δεν μου ά- ρθει έτσι τα πράγματα;... Κι' άλλωστε, την αγαπούσε την 'Αννούλα του... Με τόση χαρά είχε τρέξει να του αναγγείλη πώς θα γινόταν μητέρα! Κι' αυτός την είχε πληγώσει, μιλώντας της ψυχρά κι' αδιαφο- ρα... Καταλάβαινε τώρα γιατί δεν είχε πάει στο ραντεβού το απόγεμα.

— Κι' οι γονείς μου; είπε.
Αυτή ήταν η βαθύτερη αίτια της άμη- χαίας του.
Ο 'Αλέκος δεν ήταν ούτε καλύτερος, ούτε χειρότερος από πολλούς άλλους άντρες. 'Αν δεν φοβόταν τους γονείς του, δεν θα δυσκολευόταν να παντρευτή την 'Αννα. 'Ο- μως δεν ήταν ανεξάρτητος. Και γι' αυτό δεν είχε ποτέ δική του θέλησι κι' ούτε είχε αισθανθή την ανάγκη να έχη. Δεν ήταν αρ- κητό το ότι οι γονείς του του παραχωρού- σαν όλα τ'α μέσα — και μάλιστα με το πα- ραπάνω — για να περνά ευχάριστα τη ζωή του; Του είχαν δώσει γι' αυτό από- λυτη ελευθερία. 'Αλλά γι' αυτό και μόνο. 'Οχι για τίποτε άλλο. Πώς θα πηγαίνε τώρα να τους πη; 'Ελγω να παντρευτώ! Και μάλιστα με μία νέα πού δεν του την είχαν διαλέξει αυτοί; 'Ηταν άλλο πράγμα το να διασκεδάξη κι' άλλο το να πάρη μία γυναίκα και να της δώσει τ'α όνομά του. 'Αρε πού η 'Αννα ήταν φτωχή...
'Αν τάβαζε μαζί της κι' αν δεινόταν άδικος, κακός κι' άσυνειδήτος, ήταν γιατί συναισθανόταν την αδυναμία του. 'Ο πα- τέρας κι' η μητέρα του αντιπροσώπευαν γι' αυτόν το πάν.
— Κι' οι γονείς μου; ξαναείπε.
— Τί πείναι να πη οι γονείς σου; απάν- τησε η Νίνα. Μήπως είσαι κανένα παιδά- κι; Νά τους πής ότι αγαπάς μία κοπέλλα κι' ότι θέλεις να την κάνης γυναίκα σου... Μπορεί, φυσικά, να φωνάξουν στην άρχη. 'Αλλά, στο τέλος, θα υποχωρήσουν. Μήπως είσαι ο πρώτος ή ο τελευταίος;... Κι' έ- πειτα, να σου πώ, πού θα βρης καλύτερη γυναίκα από την 'Αννα; 'Α, όλα κι' όλα, εγώ μπορεί να την περάζω καμιά φορά... Βλέπεις, δεν είνε ο τύπος μου, 'Αλλά δεν μπορεί να πη κανείς τίποτε γι' αυτήν... Είνε όμορφη, ευγενική, μορφωμένη... αλη- θινή κοκκλίτσα. Και, κοντά σ' άλλα, από οικογένεια... 'Ο πατέρας της ήταν εφέ- της... Έκανε έναν καιρό καί νομάρχης... Οι άνθρωποι δεν είνε, βέβαια, πλούσιοι, αλλά τί σου χρειάζονται τ'α λεφτά, 'Αλέ- κο; Μήπως δεν έχει άκετά ο πατέρας σου;
'Ηρεμούσε σιγά - σιγά. Και βέβαια τ'α πράγματα δεν ήταν τόσο τοαγκιά όπως τ'α είχε φαντασθή στην άρχη. Θα μίγαγε στους γονείς του κι' όλα θα κανονίζονταν... Είχε δίκιο η Νίνα. Δεν θα μπορούσε να βοή καλύτερη γυναίκα από την 'Αννα. Το μόνο κακό ήταν πώς δεν είχε σκεφτή ακόμη να παντρευτή. 'Αλλά τί να γίνει, αφού είχαν έρθει έτσι τα πράγματα;... Κι' άλλωστε, την αγαπούσε την 'Αννούλα του... Με τόση χαρά είχε τρέξει να του αναγγείλη πώς θα γινόταν μητέρα! Κι' αυτός την είχε πληγώσει, μιλώντας της ψυχρά κι' αδιαφο- ρα... Καταλάβαινε τώρα γιατί δεν είχε πάει στο ραντεβού το απόγεμα.

— 'Εχεις δίκιο, απάντησε στη Νίνα. Θα μιλήσω στους γονείς μου... κι' όλα θα κανονισθούν...
— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε η Νίνα.
— Μπράβο, 'Αλέκο! του είπε ο Παύλος. Συμφώνησαν πώς η Νίνα θα πηγαίνε την άλλη μέρα να ιδή την 'Αννα για να διαρ- θώση τ'α πράγματα και να της δώση θάρρος.
Το βράδυ, στην «Καμेलία» ξαναμίλησαν για το ίδιο ζήτημα.
Ο 'Αλέκος πού είχε ξαναβοή τώρα το πρόσχαρο ύφος του δεν είχε πια την πα- ραμική αμφιβολία πώς όλα θα κανονίζον- ταν.
— Κύτταξε, μην αλλάξης γνώμη, του είπε η Νίνα. Γιατί δεν θάχης τότε να κά- μης με την 'Αννα, αλλά μαζί μου!
— Παιδιά είμαστε; της απάντησε.
— Ένας χρυσόχερς

Το πάθος του Μιχάλη Φόρτη, του πατε- ρα του 'Αλέκου ήταν η δουλειά. Μόνο πού την έβλεπε με το δικό του τρόπο. Δεν είχε δουλέψει ποτέ ο ίδιος. Είχε, όμως, τη με- γάλη ικανότητα να βάζη τους άλλους να δουλεύουν. 'Επαιρνε έπιχειρήσεις πού ήταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας και μέσα σε λίγο καιρό της ξανακανε εύρωστες και δυνατές. Μαγική δύναμη είχαν τ'α χείρα του. Τ'α δικά του χέρια, όμως, ήταν το μυαλό του. Δεν τού χρειζόταν παρα να γυρίση ένα κουμπί για να βγή απ' αυτό έτοιμη πέρα ως πέρα η οργανωσι μίας δουλειάς, πού θα απογοίτευε προκαταβο- λικά κάθε άλλον.

Είχε καταπιαστή στην άρχη με τ'α δρώ- ματα. Κι' από ένα απλό έργοαστήρι, είχε σκαρώσει σε λίγο έργοαστήριο.
'Ηοθε, όμως, μία μέρα πού κατάλαβε πώς ήταν περιττός εκεί μέσα. Γιατί τ'α είχε οργανώσει όλα τόσο καλά, πού το έργο- στήριο δούλευε σαν ρολόγι. 'Εβαλε τ'ο- κάποιον άλλο νατή θέση του κι' αυτός πέ- ρασε στις γεωργικές μηχανές.
'Ανάθεμα κι' αν ήξερε πώς λειτουργεί έ- νας κοινός αναπτήρας! 'Αλλά κι' εδω τ'α κατάφερε περίφημα. Οι μηχανές του, αφού κατέχησαν την ελληνική άγορά, άρτισαν κατόπιν να ταξιδεύουν και έξω από την 'Ελλάδα. Στην Αίγυπτο, στη Συρία, σ' όλη την έγγυση 'Ανατολή ήταν περιζήτητες.
'Από τις γεωργικές μηχανές πέρασε σε- γόγτερα στα ύφασματα. Στον τομέα αυτό είχε ν' αντιμετώπιση ένα σωρό άλλες βιο- μηχανίες πού είχαν ίσσοια ετών και φήμη άτράνταχτη. Κι' ώστόσο, κατάφερε να νω- θή ανάμεσά τους, πάλεψε με χίλιες δυο δυ- σκολίες, προχώρησε κάμποσο καιρό με βήμα σημειωτό χωρίς ν' απογοιτευθ ή ν' α- λυγίση και στο τέλος πέτυχε.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΕΡΙΟΠΡΩΘΟΥΜΕΝΟ ΥΑΡΟΠΛΑΝΟ

Στο Σαν Ντιέγκο των 'Ηνωμ. Πολιτειών έγιναν οι δοκιμές του πρώτου υπερηχητικού υδροπλάνου. Το νέο αεροσκάφος πού φέρει τα χαρακτηριστικά XF2Y1 είναι εφοδιασμένο με ένα είδος θαλάσσιων ακι πού τού εξασφαλίζουν πλήρη επιτυχία κατά την αποβαλίσσωση και προσθαλάσσιση. Φυσικά είναι αεριοπρωθούμενο και μπορεί να προσγειωθεί και να απογειωθεί μέσα σε μία σχετικά μικρή ύδατινη έκταση.

ΛΗΣΤΕΣ πού κλέβουνε φιλιά

Ο Αυστραλός δικροήκτης που έρωτεύθηκε το θυμά του

Οι παλαιοί ληστές, συνδυάζονταν... τόνερν μετά του ώφελου, δεν παραλείπαν συχνά να κλέβουν κι' ένα φιλή απ' τις ωραίες αρχόντισσες που ληστεύανε! Οι σημερινοί συνάδελφοί τους δεν έχουν συνήθως καιρό για τέτοιους ρωμαντισμούς... Ωστόσο, ένας διαρρήκτης, στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, αφού έκλεψε τα λεφτά και τα κοσμήματα που βρήκε σε μία κρεβατοκάμαρα, δεν μπόρεσε ν' αντξεί στον πειρασμό και φίλησε μία χείλη μία όμορφη γυναίκα που κοιμόταν εκεί. Εκείνη ξύπνησε... αλλά δεν έβαλε τις φωνές.

Τόν ρώτησε μονάχα γιατί έκανε αυτό το «επάγγελμα», κι' εκείνος της διηγήθηκε όλη την περασμένη ζωή του και δικαιολογήθηκε, λίγο ντροπιασμένος, πως ήταν αναγκασμένος να κλέβη για να ζήσει.

Την άλλη νύχτα, ξαναπήγε στο σπίτι της. Στο μεταξύ, είχε μάθει πως ήταν χήρα και της επέστρεψε τα λεφτά της και τα κοσμήματά της. Αυτό δεν τον εμπόδιζε ωστόσο... να της κλέψη και δεύτερο φιλή! Κουδεντιάσαν και πάλι, για πολλή ώρα, κι' όταν χώρισαν, ήταν πιά έρωτεύμένοι!

Η χήρα έπεισε το διαρρήκτη να παραδοθή στην αστυνομία, με την υπόσχεση να τον ενισχύσει ήθικα, όσο μπορούσε. Όταν βγήκε δε απ' τη φυλακή, ύστερα από 9 μήνες, τον περίμενε, για να γίνει γυναίκα του.

Έξ' άλλου, η αστυνομία του Μπίρμιγχαμ αναζητούσε πριν από χρόνια ένα παράξενο «λωποδύτη», που έμπαινε στα σπίτια, τις νύχτες, κι' έκλεβε μόνο φιλιά από κοιμισμένες κοπέλλες. Πριν καταλάβη καλά-καλά το «θύμα» του τι είχε συμβή, αυτός είχε κιόλας εξαφανισθή, άδоруδα, σαν φάντασμα. Παρ' όλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δεν μπόρεσε ποτέ να τον συλλάβη.

Ακόμα πιά παράξενη είναι μία ιστορία που συνέβη τελευταίως στο Τέξας. Ένα λεωφορείο ταξίδευε, μέσ' στη νύχτα, όταν ο σωφέρ, είδε μία φωτιά αναμμένη στη μέση του δρόμου. Φρενάρησε άμέσως, παραξενεμένος. Ένας νέος πλησίασε τότε κι' είπε στο σωφέρ:

— Το αλόγο μου χτύπησε άσχημα το πόδι του κι' αναγκάσθηκα να το σκοτώσω. Θά με πάρετε στο λεωφορείο σας;

Ο σωφέρ άνοιξε την πόρτα κι' άφησε τον άγνωστο ν' ανεβή και να καθίση δίπλα του.

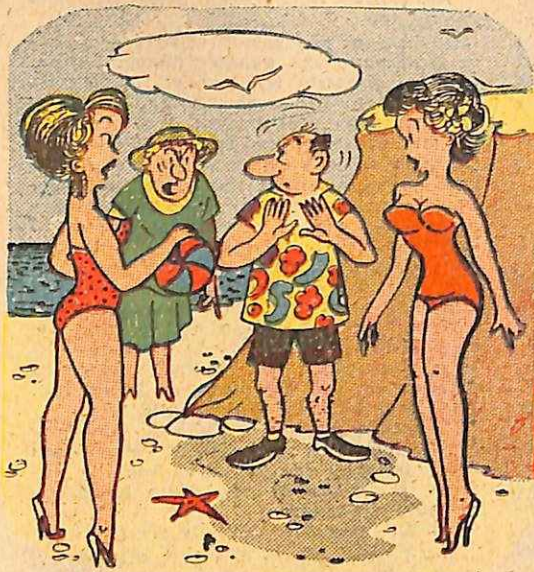
Αμέσως εκείνος τράβηξε ένα ρε-βόλβερ.

— Δεν θα κάνω κακό σε κανένα, είπε ήσυχα. Δεν πρόκειται να σαι πάνω τα λεφτά σας... Είμαι κάουμπόυ και βρίσκομαι από βδομάδες εδώ, ολομόναχος. Δεν αντέχω πιά...

Με την απειλή του όπλου του, ανάγκασε τους άντρες να μαζεψούνε όλοι στο πίσω μέρος του αυτοκινητού. Ύστερα πρόσθεσε:

— Έχω απόλυτη ανάγκη να φιλήσω μίαν όμορφη κοπέλλα!

Και, πραγματικά, άρπαξε και φίλησε μία γοητευτική νέα, που βρισκόταν κοντά του. Εκείνη επιχείρησε να φωνάξει, μα ό «ληστής» είχε προχωρήσει κιόλας στη διπλανή της... Με τον ίδιο τρόπο φίλησε κι' όλες τις άλλες, ακόμα και μία ηλικιωμένη κυρία! Αφού πραγματοποίησε έτσι τη φλογερή επιθυμία του, υποκλίθηκε ευγενικά, πήδησε έξω και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

— Αυτό είναι το συμβούλιο στην Τράπεζα, γυναικαπαλινμένη;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΙΚΡΕΣ ΠΟΛΛΕΣ

Πίκρες πολλές ποτίστηκα μέσ' τη ζωή που πέρασα, μά, κάποτε ωρκίστηκα, σαν ένοιωσα πως γέρασα, πως την καρδιά μου μ' έρωτες δεν θα ξανακουράσω κι'ι νύχτες ασημέρωτες δεν θα ξαναπαράσω...

*
"Αν ίσως έρωτεύτηκα, τα χάδια εγώ ιδέν τάνοιωσα, πολλά φαρμάκια γεύτηκα, πολλές φορές μετάνιωσα και είχα πη: Τ' όρκίζομαι πως δεν ξαναγαπάω, δεν θέλω να χαλιζώμαι και να βαρυκοιμάω...

*
Και όλ' αυτά τα πίστευα και τάχα κι' άφανέρωτα, τόν έρωτα τόν νήστευα και ζούσα δίχως έρωτα, ώστόσο κάποια βρέθηκε κι' έτσι, με μία ματά της μέσ' την καρδιά μου δέθηκε και ρίζωσα κοντά της...

*
Και τώρα κι' αν εγέρασα, ξανά η καρδιά μου χτύπησε, κι' όσα φιλιά την κέρασα, κανένα δεν με λύπησε... Στερνή φορά μου αγάπησα κι' έτσι μ' αγάπη άλλη, ένοιωσα μία σατράπισσα μέσ' την καρδιά μου πάλι.

*
Πίκρες πολλές εγνώρισα κι' η πίκρα τους με τάραξε, και μ' έκανε κι' απόρησα ή αύγη που γλυκοχάραζε σ' έλπίδες που εκήσανε με του καύμου την πίκρα κι' όλες μου οι πίκρες σβύσανε με τη στερνή τη γλυκά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Παράξενοι ΓΑΜΟΙ

Ο Άμερικανός που παντρεύτηκε ένα άλογο

Γιατί παντρεύονται οι άνθρωποι; Γιατί είναι έρωτεύμενοι — θα πητε. "Η γιά να έχουν μία καλή συντροφιά στα γεράματά τους... Μά δεν συμβαίνει πάντοτε αυτό. Συχνά, όδηγούν στο γάμο τα πιο παράξενα κι' άπροσδόκητα αίτια.

Ο γνωστός ήθοποιός Τζώρτζ Μοντγκόμερυ και η Ντίνα Σόρ, δηλώσαν, μετά το γάμο, τους: «Παντρεύτηκαμε γιατί μας άρέσουν τα ίδια πράγματα και οι ίδιοι άνθρωποι, δεν πίνουμε και δεν, ξενυχτάμε».

Και μία γυναίκα, στο Λαγκσάιρ, έξηγησε στον άντρα της πως τόν είχε παντρευτή... γιά να ζεσταίνη το χεϊμόνα τα πόδια της στην πλατη του!

«Μη παντρεύεσαι γιά λεφτά. Συμφέρει πιά πολύ να τα δανεισθής», λέει μία σκωτσέζικη παροιμία. Κι' όμως πολλοί γάμοι γίνονται μόνο γιά το χρήμα.

Όχι δε μονάχα σήμερα. Πριν από ένα αιώνα περίπου, μία περίφημη Άγγλιδα δημοσιογράφος, κατηγορούσε τα κορίτσια της εποχής της, ότι ζητούσαν «μάλλον ένα τραπεζίτη, παρά ένα σύζυγο»!

Κάποτε, παντρεύονται δυό άνθρωποι, χωρίς να έχουν καθόλου σκοπό να συζησουν κατόπιν. Πρώ έτών, στην Άμερική, ένας πλούσιος νέος, χώρισε απ' την πρώτη του γυναίκα, παντρεύτηκε μίαν άλλη, τη χώρισε κι' αυτήν κι' άρραβωνιάστηκε με τρίτη... όλ' αυτά μέσα σε μία μέρα!

Ο δεύτερος γάμος — άστραπή, έγινε άποκλειστικά και μόνο γιά ν' άποκτήση επίθετο ένα παιδί που είχε γεννηθή πρό ενός έτους.

Κάτι ανάλογο, αλλά νά διαφορετικό λόγο, έγινε στο Λας Βέγκας της Καλιφορνίας: Αμέσως μετά το γάμο τους, η Άλεξ Μπίννε και η πρώην Κόνστανς Φλήτ, υπέδωλαν αίτηση διαζυγίου. Είχαν παντρευτή μόνο και μόνο γιά να πάρουν μία κληρονομιά. Η διαθήκη όμως που τους επέβαλλε αυτή την υποχρέωση, δεν όριζε πόσο έτρεπε να διαρκέση ο γάμος τους...

Ο όρος αυτός να παντρευτή όπωσδήποτε ο κληρονόμος, περιέχεται σε πολλές διαθήκες. Μιά απ' αυτές, δημοσιεύθηκε στην Άγγλία πρό μηνών, άφίνει δε 7.000 λίρες σ' ένα εργοστασιάρχη επίπλων, έρσ' 40 χρονών, αλλά με τη ρητή υποχρέωση να παντρευτή. Ο γάμος του αυτός πρέπει άπαραιτήτως να γίνει όσο βρίσκεται ακόμα στη ζωή ή χήρα του διαθέτου.

Τέλος, κάποιος Άμερικανός, όνόματι Τζέρομ Κλέγκ, παντρεύτηκε... ένα αλόγο! Προηγουμένως, είχε κηρύξει ανίκανος να διαχειρισθή την περιουσία του. Ήξερε δε πως, αν παντρευότανε, θ' άποκτούσε αυτό το δικαίωμα ή γυναίκα του. Όταν ό άνθρωπος είναι άγανός και μεθυσιο φεύγουν, κύριε πόλιςμαν. Δέν μπορεί νά γίνη μία εξαιρετική; Μόνο με ειδική άδεια του όπουργού της Παιδείας; Και πού θα βρούμε τόν όπουργό της Παιδείας; Αύριο, έντεκα με δώδεκα, όδο όπουργείο. Άδραία. Δέν μπορούμε ν' άνεδοίμε άπόψε και νά φέρομε την άδεια αύριο;

Ο πόλιςμαν και ο φύλακας γέλασαν. Δυστυχώς δέν γίνεται. Γούρσα στην παρέα μου: Πέσαμε έξω μία νύχτα, είπε ή Μαίρη, στεναχωρημένη. Χάσαμε τόν λαμπρό θέαμα, ή ίδια ή Άκρόπολι είναι, είτε δέν βαρυνέσαι. Τι λαμπρό θέαμα; Δέν τού φεγγαριού. Και τώρα πού θέλετε με τόν φως τού ήλιου, είτε με τόν ήλιο; Νά πάμε; Έσύ είσαι ό άρχηγός, είπε ή Έλλη. Έμμεσα τόν κεφάλι μου; Έχω μία ιδέα. Νά κατεδοίμε στην Πλάκα, νά ιδήτε τα χιλιοτραγουδιμένα της στενά. Μάλιστα, σεγκοντάρισε ό Γορδάνης. Πρώτης γραμμής ιδέα. Πλά-

Φίλοξενούσαμε κάποιους προσφιλείς συγγενείς απ' έξω. Κι' εκείνο τόν βράδυ, μετά τόν γεύμα καθόμαστε στη βεράντα και μαζεύαμε φεγγάρι. Μά ένα φεγγάρι τρέλλα. Άλλά νά σάς παρουσιάσω τόν πρόσωπο. Ο Άγαπητός, ή Λιλή ή Πηνελόπη, ή Δέσποινα, ή Έλλη, ή Μαίρη και ό ύποφαινόμενος. Όλοι συγγενείς. Ο Άγαπητός και ή Λιλή, είναι ό μπαμπάς και ή Μαίρη τούς, ή δε Πηνελόπη, μένος είναι γαμπρός και της Έλλης. Ήταν ακόμα κι' ό φίλος μας ό Γορδάνης, πού ξέρει από κηπουρική κι' έρχεται πότε-πότε και δίνει έντολές πως να περιποιηθοίμε τόν κήπο. Μάς έχει φυτέψει όπωροφόρα δέντρα και πέσει οι τρεις βερυκόκο. Φέτος φτιαξαν ένα βερυκόκο. Όμως μάς άποζημίωσαν οι ροδακινίες, πού έφτιαξαν περι τόν σάραντα ροδάκινα. Τα είκοσι τάφαγαν οι χρυσόμυγες, τ' άλλα όμως τά φάγαμε εμείς.

Τό τελευταίο τόν κρατήσαμε γιά τόν Γορδάνη, νά γευθώ κι' αυτός τούς καρπούς τών κόπων του. Άλλά άς κλείσουμε την παρένθεση, γιάτι δέν έχω σκοπό νά μιλήσω γιά γεωργικά ζητήματα. Είπα ότι καθόμαστε στη βεράντα. Σεβάτο βράδυ και λέγαμε πού νά πάμε. Συζητούσαμε μία σινεμά. Τότε εγώ κύτταξα τόν φεγγάρι και είπα:

— Έχω μία ιδέα. Νά πάμε στην Άκρόπολι.

—Νυχτιάτικα; Μά είναι άνοιχτή; —Τις τρεις νύχτες πού έχει πανσέληνο, είναι.

—Μά δέν είναι πανσέληνος, παρατήρησε ή Έλλη. Ή άκρη τού φεγγαριού είναι λίγο σβυσμένη.

—Ετσι σου φαίνεται, άπάντησα. Κοττάμε φεγγάρι πού τη βλέπεις και θάμπώνουν τα μάτια σου και μού λές πως δέν είναι πανσέληνος; Πανσέληνος είναι.

—Και δέν θ' άνεδοίμε μέρα; ρώτησε ή Δέσποινα.

—Θά άνεδοίμε και μέρα. Άλλά νύχτα με φεγγάρι έχει άλλη γοητεία. Είναι μαγεία, πού θά σάς μείνη, αλημονήτη.

—Γιά την Άκρόπολι έρχομαι κι' εγώ, είπε ό Γορδάνης, πού ναιρίς είχε δηλώσει πως ήθελε νά παη στο σπίτι του.

—Και πώς θά πάμε; ρώτησε ό Άγαπητός.

—Αυτό είναι δική μου δουλειά, είπα. Άκολουθήστε με και μη σάς νοιάζει. Τίθειμα άρχηγός! Λιλή και Πηνελόπη έμειναν στο σπίτι. Ξεκινήσαμε οι ύπολοιποι. Λεωφορείο — γιάτι τόν σπίτι είναι σε πρόσγειο — Όμόνοια και:

—Ταξί! Στην Άκρόπολι!

Σ' όλη τη διαδρομή τούς περιέγραφα την όπέρουχη μαγεία πού μάς περίμενε, τόν φωτισμένο θέαμα της Άθήνας πού θ' άπολαμβάναμε, τόν σιωπηλό μεγαλειό τού Παρθενώνα, μέσα στο αύγουστιατικό σελήνωφωτο. Τούς είχα γοητέψει προκαταβολικά. Κι' ήλθονα πολύ ευχαριστημένος γιάτι είχα αυτή τη λαμπρή ιδέα, νά προσφέρω στη συντροφιά μία τόσο εξαίσιος άπόλαυση.

—Περίφημη ή ιδέα σου, είπε μ' ένθουσιασμό ή Έλλη. Μπράβο. Βιάζομαι ν' ανέβω.

Τό ταξί σταμάτησε κάτω από τόν Προπύλαια.

—Κατέβητε.

—Η πόρτα είναι κλειστή, είπε ό Άγαπητός.

—Ετσι σάς φαίνεται. Άκολουθήστε με.

—Ανεβήκαμε την άνηφοριά. Στό φυλάκιο καθόντουσαν ένας πόλιςμαν κι' αυτό με άνησυχούσε.

—Τι ώρα θ' ανοίξει; ρώτησα τόν πόλιςμαν.

—Αύριο τόν πρωί.

—Καλά, ή Άκρόπολι δέν είναι άνοιχτή τις τρεις νύχτες της πανσεληνίας;

—Μάλιστα. Ή τρίτη ήταν έχτες.

—Μά κι' άπόψε είναι πανσέληνος.

—Όχι, δέν είναι. Δέν βλέπετε την άκρη, πού είναι λίγο σβυσμένη;

—Πιθανόν. Άλλά τόν σελήνοφος ύπαρχει.

—Οι άνθρωποι είναι άγανός και μεθυσιο φεύγουν, κύριε πόλιςμαν.

Δέν μπορεί νά γίνη μία εξαιρετική; Μόνο με ειδική άδεια του όπουργού της Παιδείας; Και πού θα βρούμε τόν όπουργό της Παιδείας; Αύριο, έντεκα με δώδεκα, όδο όπουργείο.

—Άδραία. Δέν μπορούμε ν' άνεδοίμε άπόψε και νά φέρομε την άδεια αύριο;

Ο πόλιςμαν και ο φύλακας γέλασαν. Δυστυχώς δέν γίνεται. Γούρσα στην παρέα μου: Πέσαμε έξω μία νύχτα, είπε ή Μαίρη, στεναχωρημένη. Χάσαμε τόν λαμπρό θέαμα, ή ίδια ή Άκρόπολι είναι, είτε δέν βαρυνέσαι. Τι λαμπρό θέαμα; Δέν τού φεγγαριού. Και τώρα πού θέλετε με τόν φως τού ήλιου, είτε με τόν ήλιο; Νά πάμε; Έσύ είσαι ό άρχηγός, είπε ή Έλλη. Έμμεσα τόν κεφάλι μου; Έχω μία ιδέα. Νά κατεδοίμε στην Πλάκα, νά ιδήτε τα χιλιοτραγουδιμένα της στενά. Μάλιστα, σεγκοντάρισε ό Γορδάνης. Πρώτης γραμμής ιδέα. Πλά-

—Και τώρα τι γίνεται, άρχηγέ;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

κα με φεγγάρι άριστούργημα.

Πήραμε τις κατηφόρες. Καθώς κατεβαίναμε, έγώ έπιασα τόν τραγούδι:

«Στης Πλάκας τις άνηφοριές πού γέρνουν οι κληματαριές γέρνουν και πλακιάτισες πού λές ροδόσταμο τις ποτίσες».

Η παρέα όλο και κύτταζε τόν παράθυρα, τις αυλόπορτες και τόν μπαλκόνια μήπως και δώ καμμία πανέμορφη πλακιάτοπούλα. Βουτηγμένη στα ροδόσταμα. Έξω από ένα φωχόσπιτο είχε στήσει την καρέκλα της μία άδύνατη γρηά. Είχε άποκοιμηθή — τόν στόμα της όρθόσπιτο.

—Αυτή έχει ποτιστή με ροδόσταμο; παρατήρησε ειρωνικά ή Δέσποινα.

—Έκανα πως δέν άκούσα. Συναντήσαμε κι' άλλες πλακιάτισες, πού είχαν βυή στις πόρτες γιά νά μαζέψουν φεγγάρι. Όλες από έξηγτα κι' άπάνω.

—Όταν γραφτήκε τόν τραγούδι, αυτές ήταν σαν τόν κρύο νερό! είπα, γιά νά κρατήσω τη φήμη της Πλάκας.

Περιπλανηθήκαμε στα σοκάκια κι' από τ' άνοιχτά παράθυρα έξαχνόναν ή έκπομπή τών ροχαλητών. —Όλη ή γοητεία καταστρεφόναν.

—Έχω μία ιδέα! φώναξα πάλι. Νά κάνουμε λίγο άριστέρα, νά σάς δείλω τόν σπίτι πού γεννήθηκε.

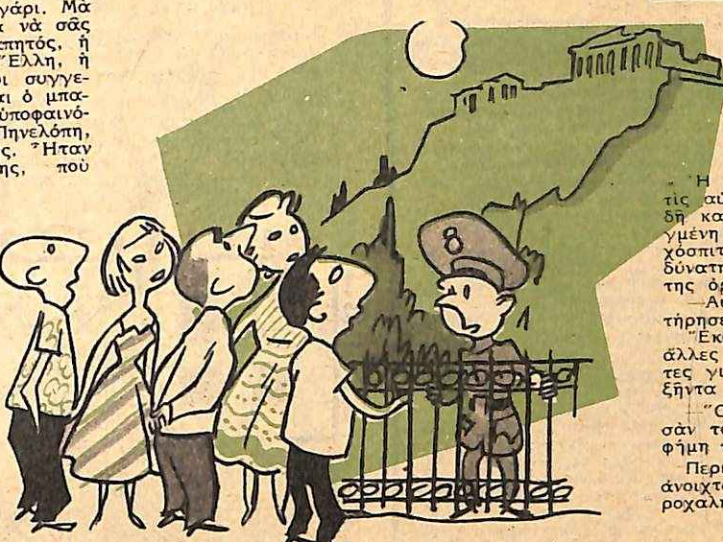
—Νά πάμε! Νά πάμε! Χάρηκα πολύ, πού ήθελα όλοι νά γνωρίσουν τόν ιστορικό αυτό το σπίτι. Μικρό παιδί είχα φύγει από κεί, μά πότε-πότε πήγαινα ως τόν φτωχικό εκείνο σπίτι, γιά ταπεινό προσκύνημα. Τώρα είχα έφτά-όχτώ χρόνια νά πάω από τη νύχτα πού έγινε κάποια μικρή παρεξήγηση. Καθώς είχα ζυγώσει στο άνοιχτό παράθυρο κι' έβλεπα τόν δωμάτιο όπου είχα ιδή τόν φως της ζωής, κάποιος βαρύς τύπος πρόβαλε με τις πυξίδες:

—Τι συμβαίνει, κύριε; —Τίποτα.

—Τότε τι κυτπάς μέσα ύποπτα; —Είναι τόν σπίτι πού γεννήθηκε...

—Αί, λοιπόν; Έχεις ξεχάσει κανένα μπιμπρόν; —Με συγχώρητε, αλλά ή νοσταλγία...

—Αε στη δουλειά σου, χρι-

Περιπέτεια ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

στιανέ μου, νά μη φωνάξω την αστυνομία. Κι' αυτά νά τα πούλας, άλλου. Κι' έχε όπ' όμη σου ότι κοιμόμαστε έλαφρά. Μά είχε περάσει γιά κανένα λωποδύτη, ίσως. Έφουγα. Και τώρα ξαναανήγαινα με κομπάζω και ήμουν γεμάτος συγκίνηση. Αυτό τόν σπτάκι ήτανε κλεισμένο στην ψυχή μου. —Θά σάς δείξω και τόν δρομάκι πού παίζα παιδί. Και τόν δέντρο πού ανέβαινε κι' έπαίξα και κάποτε έπεσα και μουίμενε αυτό τόν σημάδι στο κούτελο. Αέζει νά τόν δήτε αυτό τόν σπτάκι. —Θά ιδούμε τόν σπίτι τού άρχηγού! είπε ή Έλλη. —Κι' εγώ θέλω νά ιδώ τόν σπίτι πού γεννήθηκες, πρόσθεσε ή Μαίρη. Στριψαμε στη γωνία. Και βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα χαμηλό τοίχο με κινκιδώματα.

—Λάθος διεύθυνσι. Είπε, ό Άγαπητός.

—Όχι, κανένα λάθος. Έδώ πρέπει να είναι.

Ρώτησα έναν άργοπορημένο διαβάτη: —Καλησπέρα μπράβο. Έδώ από κάτω δέν είχε κάτι σπτάκι;

—Ού, τώρα! Άκανε έκείνος. Τά ρίξανε με τις άνασκαφές. Στάθηκαν γιά λίγο βουδός! Κι' έπειτα είπα:

—Είδατε σε τί ένδοξο μέρος γεννήθηκε;

—Ναι, αλλά τόν σπτάκι δέν είδαμε.

—Δέν έχει σημασία. Βλέπετε την άρχαία αγορά. Κυττάξτε τη καλά γιάτι μπορεί νά μην την ξαναϊδείτε!

—Και τώρα τι γίνεται, άρχηγέ;

— Έχω μία ιδέα. Να πάμε να πιούμε έναν καφέ σε ρωμαντικό περιβάλλον.

— Μάλιστα, μάλιστα... συμφώνησαν όλοι.

— Ακολουθήστε με.

Πήραμε την οδό 'Αδριανού, στρίψαμε Κυδαθηναίων, αριστερά, βρεθήκαμε στην πλατεία. Τραπεζία και καρέκλες καφενείων.

— Να καθήσουμε εδώ! πρότεινε η Μαίρη.

— Όχι. Θά πάμε πιο πάνω, στο πεζοδρόμιο της 'Αγιάς Σωτήρας. Είναι πιο όμορφο. Ακολουθήστε με!

Στο αριστερό πεζοδρόμιο του δρόμου, στη μικρή πλατειούλα, ήταν τραπεζία καφενείου και άνθρωποι που έπιναν καφέ. Μόνο το ακρινό τραπεζάκι ήταν διαθέσιμο.

— Εδώ, είπα και κάθισα πρώτος, αγενέστατα.

Ένα γκαρσόν έτρεξε και κουβάλησε πέννες πολυθρόνες, με μία προθυμία παραδειγματική. Κι' όταν κάθισαν όλοι κι' όλες, είπα:

— Έξη καφέδες, οι δύο μέτριοι. Δέν δίνουμε καφέδες εδώ, κύριε, απάντησε το παιδί.

— Πώς δέν δίνετε; Αυτοί γιατί πίνουν;

— Εδώ είναι ταθερόνα. Από κει και κάτω είναι τα τραπεζία του καφενείου.

— Αλλά ήταν όλα πιασμένα.

— Σηκώθητε, διάταξα.

Σηκώθηκαν με δυσφορία.

— Έχεις καμιά ιδέα; ρώτησε η Δέσποινα, χαμογελώντας έρωτικά.

— Μάλιστα. 'Αντί για καφέ, θά πάμε στο Ζάππειο για παγωτό. 'Ακολουθήστε με.

— Όλοι πίσω από τον αρχηγό!

Σε λίγο βρισκόμαστε στο κέντρο του Ζαπτείου. Καθήσαμε κοντά στην ορχήστρα. Τραγουδούσε και μία ντιζέ και καθώς τραγουδούσε, έκανε γλύκες, λυγίσματα και λικνισμούς. Χτύπησε παλαμάκια για νάρθη το γκαρσόν. Ήταν η στιγμή που τελείωνε το τραγούδι κι' άρχισαν πολλοί τα παλαμάκια. Χειροκροτούσαν τι ντιζέ και το παλαμάκι μου πνίγηκε μέσα στο γενικό χειροκρότημα. Όταν καλημέρισαν λίγο οι εκδηλώσεις, εξανοχτήσαμε. Αλλά μαζί άρχισαν κι' άλλοι να βαράνε παλαμάκια, για να ξαναση κι' άλλο τραγούδι η καλλιτέχνης.

— Όταν θά το ξαναρχίσει, βέβαια, θά ήταν ανάγλυφο εκείνη να τραγουδά κι' εγώ να καλώ το γκαρσόν. Την καλλιτέχνη τη σέβομαι. Κι' έπειδή με το παλαμάκι δέν γινόταν η δουλειά μου, δέν έμεινε παρά να το καλέσω φωναχτά. Σε το μεταξύ η καλλιτέχνης ρωτούσε το φιλότεχνο κοινό ποιά τραγούδι επιθυμούσε να του μέλμη. Κι' ο ένας έλεγε έτοτο κι' ο άλλος έκτοτο, κι' ένα τοσοδύμο γκαρσόνια, λίγο πιο πάνω, χαμογελούσαν.

— Γκαρσόν! φώναξα δυνατά, αλλά δέν μούδωσαν σημασία.

— Άρχισαν τότε να φωνάζουν όλοι της παρέας.

— Γκαρσόν! Γκαρσόν! Γκαρσόν! Όποιο αντί να γυρίσουν τα γκαρσόνια, γυρίζε η καλλιτέχνης ας μάς γελαστή!

— Το «γκαρσόν» θέλετε;

— Μάλιστα!

— Η παρέα ζητάει το γκαρσόν. Τόχετε.

Κοπανάει κάτι μπατούτες η μουσική κι' η καλλιτέχνης πιάνει το τραγούδι:

«Γκαρσόν, γκαρσόν, γκαρσόν φέρε τριάντα τίρ-μουςόν...»

Και μάς κούταξε πρόσχαρη, για να καταλάβη αν ευχαριστηθήκαμε που έγινε το κέφι μας. Αλλά πιο πολύ γελούσε η παρέα μου, που είχε πάρει στο φιλό την ύπνο. Τέλος, κάποιο γκαρσόν έστριψε το κεφάλι του κατά μάς και τούκανε νόημα. Ήρθε. Τι και τι έχετε; 'Αράδιασε μερικά παγωτά και πάστες και μπλέξαμε. Να πάρω τουτό η' εκείνο; Το πράγμα τραβούσε ας μάκρος κι' η ντιζέ μάς κούταζε πειραγμένη.

— Άσε να τελειώση το τραγούδι κι' έπειτα, του είπα.

Συμμορφώθηκε και ξαναήρθε. Παραγγείλαμε, ενώ η τραγουδίστρια έβαζε κι' άλλη πλάκα. Τελείωσε κι' αυτή. Κάλεσα πάλι το γκαρσόν. Έτουτη τη φορά ήρθε άλλο.

— Έχουμε παραγγείλει κάτι παγωτά στο συνάδελφό σου.

— Μάλιστα. Γίνονται.

— Φάγαμε και τα παγωτά και είπα:

— Σηκωθείτε!

Είχαμε φάει μισή ώρα εκεί.

— Και τώρα που πάμε, αρχηγέ;

— Πάμε κατά το Σύνταγμα και βλέπουμε. Ακολουθήστε.

Προπορεύτηκα στο δρόμο του Ζαπτείου που γειτονίζει με το Βασιλικό Κήπο. Στη μέση του δρόμου ήταν μία σειρά από χαμηλές κολώνες, για να μην περιούν αυτοκίνητα. Μόλις τις είδα, μου ήρθε μία άσπεια ιδέα.

— Προτείνω να πηδήσουμε όλοι τις κολώνες!

Και πήδησα πρώτος. Αλλά του κάκου περίμενα να με μιμηθούν κι' οι άλλοι. Περάσανε ανάμεσα και μου την έσκασαν.

— Δέν είσατε εν τάξει, είπα κι' αισθάνθηκα σαν να γελιοποιήθηκα.

Προχωρήσαμε προς την πλατεία Συντάγματος.

— Μία ιδέα! είπα.

— Μην την πής! φώναξαν όλοι, σαν να ήταν συνεννοημένοι.

— Όπως θέλετε, απάντησα πειραγμένος. Κανονίστε σεις.

— Θά σάς πάω εγώ για παγωτό, πρότεινε ο 'Αγαπητός.

— Μας πήγε σ' ένα κοσμικό ζαχαροπλαστείο, ακριβώς αυτό που είχα στο νού μου.

— Εδώ ήθελα να σάς φέρω κι' εγώ, είπα.

— Καλύτερα που δέν μάς έφερες, γιατί θά το έρίκαμε κλειστό, παρατήρησε η 'Ελλη.

— Απολαύσαμε το παγωτό μας, στήσαμε φιλή κουδέντα. Κι' ατάξω το ρολόι μου. Μία παρά πέντε.

— Λοιπόν, είπα, μία άλλη ιδέα. Να φύγουμε γρήγορα να περάσουμε από το «Ακρόπολι» που παίζουν επιθεωρήσι. Θά προφτάσουμε το τελευταίο σκέτος και θά γελάσουμε.

— Και πώς θά μπορούμε;

— Ξέρω το θυρωρό. Μόνο τρεχάτε, γιατί και τέταρτο τελειώνει.

— Τρέχουμε. Στρίψαμε 'Ιπποκράτους. Ήσυχια.

— Εύτυχώς δέν τελείωσε ακόμα. Βιαστήτε!

Αλλά το θέατρο ήταν βουτηγμένο στο σκοτάδι. Ο θυρωρός έκλεινε.

— Τι γίνεται; τον ρώτησα. Τελειώσαμε;

— Τώρασας!

— Μά ακόμα δέν είναι μία και τέταρτο.

— Ναί, αλλά τώρα το έργο τελειώνει στη μία...

— Γέλασαν πολύ — όχι εγώ.

— Να πηγαίνουμε, είπε η Μαίρη, να μη χάσουμε το τελευταίο λεωφορείο, των δύο.

— Άς το χάσουμε. Είναι το ταξί του κυρ-Κώστα, που φεύγει στις δύο και είκοσι για τους καθυστηρημένους.

— Είσα βέβαιος;

— Μά τώρα παίζουμε; Τόσες φορές τόχω πάρει. Ενώ να σάς προσφέρω καφέ!

Τον ήπιαμε κοντά στην 'Ομόνοια. Εκεί ο 'Ιορδάνης έκρυψε για το σπίτι του, για το παλιό ταξί του κυρ-Κώστα. Δέν το βρήκαμε. Ήταν ένας άλλος ταξίτζης:

— Ο κυρ-Κώστας δέν φάνηκε ακόμα;

— Ο κυρ-Κώστας φεύγει μία και είκοσι. Να σάς πάω εγώ.

— Με είσιτήριο;

— Με διπλή ταρίφα.

Φτάσαμε στο έξοχικό μας σπιτάκι. Από κει φάνταζε η 'Ακρόπολι, λουσμένη στην πανσέληνο παρά κάτι. Ποτέ δέν την αντίπαθσα τόσο.

— Έχω μία ιδέα, είπα. Να πάμε για ύπνο.

Αυτή η ιδέα μου πέτυχε.

— Καληνύχτα αρχηγέ!

— Αρχηγός; Τότε σκέφτηκα τους άρχηγους της πολιτικής. Κάπως έτσι την παθαίνουν κι' αυτοί. Ξεκινάνε με όμορφα σχέδια κι' άλλα τους βρίσκουν στο δρόμο. Οι καυμένοι, πόσο τους έχουμε παρεξηγήσει! Στις άλλες εκλογές θά τους ψηφίσω όλους!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

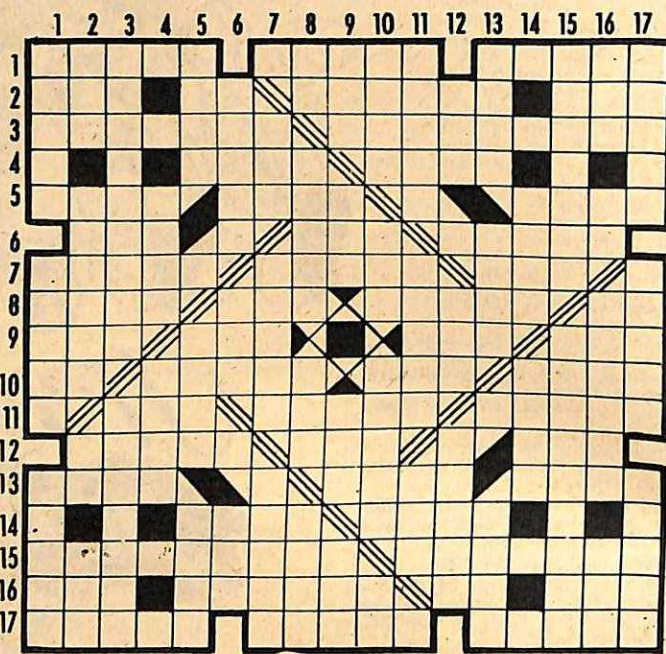
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 552

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Κρασί κατωτέρας ποιότητας.— Πλάτη σφαγίου.— Δέν έχει μόνιμη κατοικία.
- 2 'Αρχικά κόμματος.— Όμοια σύμφωνα.— Κρεμώ.— Αρχικά του στρατού μας.
- 3 Μία από τις πιο γραφικές πόλεις του κόσμου.— Δέν έχει αφέντη (ουδ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Το όφειλουμε στους γονείς μας.— Ρίκα; Δημοκρατία της κεντρικής Αμερικής.— Σύνολον ανθρώπων με κοινούς σκοπούς.
- 2 Τοπικό επίρρημα.— 'Αθόρυβα (έπιρρ.).— Δηλώνει συγκατάβασι.— Χρονικό επίρρημα.

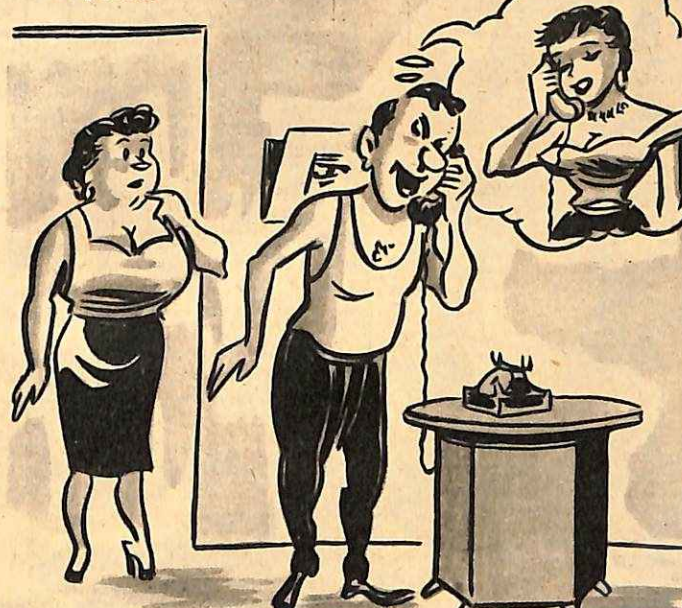
- 4 Βασιλεύς της Σπάρτης.— Δέντρο που αγαπά το νερό.
- 5 Κόσκινο.— Συνοδεύει τον ύπνο.— Θόρυβος.
- 6 Δικό σου.— ... Τσανεύ: δόξα του κινηματογράφου.— Διάστασις.
- 7 Προσφώνησις.— Ποσότης φαρμάκου.— 'Ανεστραμμένη νότα.
- 8 'Επικίνδυνο φίδι.— Μισή κοιλιάς.— Τίτλος ευγενείας.— Μία των Δωδεκανήσων.
- 9 'Ακέραια.— Άνθος.— 'Αφρικανός φύλαρχος.— Καλύπτουν το ήμισυ της Δανίας.
- 10 Στο αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.— Δοχείο από δέρμα.— ... Χάτσον: στάρ του Χόλλυγουντ.— Είναι το 5 και το 7.
- 11 Καλλιεργώ.— 'Αρχαίος νομαδικός λαός της Σκυθίας, που πολέμησε στον Μαραθώνα.— Χρησιμοποιείται προς εξαπάτησιν.
- 12 Διαφορετικού μεγέθους.— Το πρώτον ήμισυ αθλητικού δρου.— Τίτλος, αλλά και ποταμός.
- 13 'Αγία.— Διευκολύνει τη χώνευσι.— Εντομον πιο γνωστό ως μελίγκρα.
- 14 Ήρωας των 'Αβάντων της Εύβοίας.— Έχει άσχημη εύηθη (θηλ.).
- 15 'Αντανάκλασις ήχου.— 'Αριθμός που συμπεριλαμβάνει αρκετές δεκάδες.
- 16 'Αριθμός.— Θεός των αρχαίων.— Την έρωτεύτηκε ο Ζεύς.— Χρονικό επίρρημα (δημοτ.).
- 17 'Αρχιερέυς των 'Ιουδαίων.— Νησάκι της 'Αλβανίας.— Ορθά.

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ
Η λύσις του 551
στη σελ. 82

— Α, την κακούργα τη γυναίκα μου! Της είπα πως θά φύγω για κάτι δουλειές στην Πάτρα και τὸ πιστεψε!...

— Μαμά, τ' αυτοκίνητο τοῦ μπαμπά! Δες νάναι μέσα;...

— Τι λέτε κύριε διευθυντά, ήρθε ή έφορία για έλεγχο; 'Ερχομαι άμέσως!...

— Δυστύχημα κυρά Μυρσίνη μου; — 'Όχι, ταλιπούρδια!...

— Σπασαρε, είπες 'Αρσινόη μου; Βρέ να πάρ' ή όργη! Θά σταμάτησε τὸ ρολόι μου και γελάστηκα!...

«Είναι μεσάνυχτα, κι' όλη ή φύσις ήουχάζει!...

Αν δεν έχετε υγρὰ μαλλιά

ΕΙΣΑΣΤΕ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΗ

Οι περιπτώσεις που μια γυναίκα έχει αδικηθή από τη φύση στο ζήτημα των μαλλιών, είναι σπάνιες. Αυτό σημαίνει, ότι καμιά γυναίκα δεν δικαιολογείται να έχει άσχημα μαλλιά.

Αλλά πώς θα κάμετε τα μαλλιά σας να είναι όμορφα; Την όμορφη θα τους δώσουν τρία πράγματα: το καθημερινό βούρτσισμα, το καθημερινό επίσης μασάζ και το λούσιμο.

Προκειμένου για το λούσιμο, οι ειδικοί συνιστούν τα εξής:

1) Οι γυναίκες που έχουν ξαθά μαλλιά, καθώς και εκείνες που τα μαλλιά τους είναι λιπαρά, πρέπει να τα λούζουν κάθε 10 ημέρες. Το ίδιο θα κάμουν και εκείνες που τα μαλλιά τους, λόγω των συνθηκών της ζωής τους (εργατίες κλπ.), εκτίθενται στη σκόνη.

2) Οι γυναίκες που έχουν καστανά ή μαύρα μαλλιά, καθώς και εκείνες που τα μαλλιά τους είναι ξερά, πρέπει να τα λούζουν κάθε 15 ημέρες.

Προκειμένου για την έκλογη του σαμπουάν, το καλύτερο είναι εκείνο που γίνεται με αυγά. Νά η συνταγή του: Θα χτυπήσετε τρεις κρόκους αυγών, μαζί με μια κουταλιά της σούπας ρούμι ή μια κουταλιά άγνο έλαιόλαδο.

Πολλές Αμερικανίδες βεντέτες χρησιμοποιούν ένα άλλο σαμπουάν, που σας δίδουμε τη συνταγή του:

Θα τρίψετε το έν τέταρτο από ένα κοινό σαπούνι Μασσαλίας. Θα προσθέσετε σ' αυτό μια κουταλιά του γλυκού ρούμι, έναν κρόκο αυγού, ένα φλυτζάνι άφραση από φύλλα καρυδιάς (θα τα βάλετε από το βράδυ να μουσκέψουν μέσα σ' ένα κλειστό δοχείο και θα τα βράσετε στο ίδιο νερό) και τον χυμό ενός λεμονιού. Θα τα ανακατέψετε όλα κάμποση ώρα, σε τρόπο που να σχηματισθή μια ομοιογενής μάζα. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό το ειδικό εργαλείο με το οποίο χτυπάτε τα αυγά. Η, ακόμη, μπορείτε να ρίξετε αυτό το παρασκεύασμα μέσα σε μια φιάλη και να την αναταράξετε δυνατά.

Νά τώρα πώς θα χρησιμοποιήσετε αυτό το σαμπουάν: Θα βρέξετε πρώτα με άφθονο νερό τα μαλλιά σας. Θα ρίξετε κατόπιν πάνω σ' αυτά το μισό από το παρασκεύασμα και θα τρίψετε δυνατά τις ρίζες τους. Ύστερα θα τα ξεπλύνετε με άφθονο νερό και θα ρίξετε κατόπιν το υπόλοιπο παρασκεύασμα. Αφού τρίψετε και πάλι τις ρίζες τους, θα τα ξεπλύνετε με 2, 3 ή 4 νερά, σε τρόπο που να μην μείνι και το παραμικρό ίχνος από το παρασκεύασμα πάνω σ' αυτά. Ένας θαυμάσιος τρόπος να δυναμώσετε τα μαλλιά σας είναι να αρχίσετε να ξεπλένετε με πολύ ζεστό νερό για να καταλήξετε στο κρύο. (Προκειμένου, όμως, για το σαμπουάν με τους τρεις κρόκους θ' αρχίσετε με χλιαρό νερό και θα καταλήξετε στο κρύο. Γιατί αν αρχίσετε με ζεστό, θα κάμετε τους κρόκους των αυγών να ψηθούν).

Για να ξεπλύνετε τα μαλλιά σας είναι προτιμότερο να χρησιμοποιήτε νερό βροχής ή διυλισμένο, γιατί και τα δύο δεν έχουν άσβεστούχα στοιχεία.

Για να κάμετε απλά και γυαλιστερά τα μαλλιά σας, μπορείτε να προσθέσετε στο τελευταίο νερό λίγο ξύδι από κρασί ή χυμό λεμονιού.

Ας δούμε τώρα τί θα κάμετε αν τα μαλλιά σας είναι

Η γνωστή σόδα του Χόλλυγουντ Μαίριλιν Έρσκίν χρησιμοποιεί πάντα για την περιποίηση των μαλλιών της το ξύδι και το έλαιόλαδο.

Κατακλύστε την όμορφη σας

άρρωστα. Δεν θα σας μιλήσουμε, φυσικά, για τις μεγάλες αρρώστιες των μαλλιών, για τις οποίες πρέπει να συμβουλευθήτε έναν ειδικό δερματολόγο, αλλά για τις μικρές, που είναι και οι πιο συνηθισμένες.

1. "Αν έχετε ξερά μαλλιά

Στις πιο πολλές περιπτώσεις, αρκεί να κάνετε πριν από κάθε σαμπουάν ένα μασάζ με έλαιόλαδο. "Αν μ' αυτό το μέσο τα άποτέλεσματα δεν είναι ικανοποιητικά, θα καταφύγετε τότε στο μελούδι από βωδινά κόκκαλα, που θα δώση στα μαλλιά σας την απαιτούμενη λιπαρότητα.

Νά πώς θα το χρησιμοποιήσετε:

Θα πάρετε ένα κόκκαλο από βωδινό με μελούδι, και θα το βάλετε σε μια κατσαρόλα, που θα την τοποθετήσετε μέσα σε μια άλλη με νερό (μπαιν-μαρί). Το μελούδι θα διαλυθή τότε και μ' αυτό θα τρίψετε ζωηρά τις ρίζες των μαλλιών σας. "Αν σας είναι δυνατόν, θα το κρατήσετε ολόκληρη νύχτα πάνω στο κεφάλι σας. Το άλλο πρωί, θα κάμετε ένα σαμπουάν με αυγά και θα ξεπλύνετε τα μαλλιά σας με άφθονο βρόχινο νερό. Τα μαλλιά σας θα γίνουν τότε μεταξένια. Για να ενισχύσετε το αποτέλεσμα, μπορείτε να κάνετε συχνά μασάζ με πετρέλαιο.

2. "Αν έχετε λιπαρά μαλλιά

Θα αποφύγετε τις λοσιόν με οινόπνευμα, που ενισχύουν τις εκκρίσεις των σμηγματορροϊκών αδένων. Αντί γι' αυτές, θα χρησιμοποιήσετε παρασκευάσματα που έχουν στη βάση τους λάδι ή θεικόν αιθέρα.

3. "Αν έχετε πιτυρίδα

Θα χρησιμοποιήσετε σαμπουάν με βάση το θείο και θα κάνετε συχνές εντριβές με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Σούφρ πρεσπιτέ λαβέ	25 γραμ.
Οινόπνευμα 90 βαθμών	50 »
Ούδετέρα γλυκερίνη	5 »
Ανθόνερο	100 »
Διυλισμένο νερό	250 »

Μπορείτε επίσης να πουδράρετε το βράδυ τα μαλλιά σας με πολύ λεπτό αλάτι, αφού πρώτα τα βουρτσίσετε προσεκτικά.

Τα μαλλιά που έχουν πιτυρίδα, αν δεν τα περιποιηθήτε εγκαίρως, θα αρχίσουν να πέφτουν.

Στην τελευταία περίπτωση, θα ελαττώσετε στο ελάχιστο το βούρτσισμα, που προκαλεί πτώση των τριχών.

Τα επιθέματα με μελούδι από βώδι θα σας κάμουν πολύ καλό. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε λοσιόν με βάση την κινίνη ή την πιλοκαρπίνη.

Μια καλή συνταγή για ν' αποφευχθή η τριχόπτωση εξ αιτίας της πιτυρίδας, είναι επίσης η εξής:

Θα αναμίξετε καμφορούχο οινόπνευμα, διυλισμένο νερό, ανδρο άσετον, από 100 κυβικά εκατοστόμετρα το καθένα και θα κάνετε συχνές εντριβές μ' αυτό το παρασκεύασμα. Σε βαρύτερες μορφές, είναι απαραίτητο να συμβουλευθήτε, χωρίς αναβολή, το γιατρό σας, γιατί αλλιώς υπάρχει κίνδυνος οι συνέπειες να μη επιδέχονται αργότερα καμιά θεραπεία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η υπερτρίχωση.

Το κυνήγι άρχισε!

"Επετραπή το κυνήγι! Κι' οι Νεμρώδ' όλο χαρά έκωτατεύουνε στα περίξ κι' αραδιάζουν τα... πυρά! Τις πλαγιές και τα λαγνάδια αλωνίζουν νύχτα-μέρα και τα σκάγια χαράμιζον, επειδή όλες τις ώρες τουφεκάνε τόν...άερα και στην κυριολεξία τα λεφτά εξαερμίζουν!

"Ομως όλως αντίθετως, απ' αυτούς τους κυνηγούς, που σκοτώνονται στα δάση για μπεκιάτες και λα- (γούς,

πλείστοι όσοι Αθηναίοι και κομποί κυρίως νέοι στην καρδιά της πρωτεύουσας τα προσόντα τους φερμάρον κι' άλλα είδη θηραμάτων κυνηγάνε και φερμάρον!

Στην όδον Έρμου, συνήθως, την αράζουν άρκετοι, πουναι πάντοτε γεμάτη από λεία φτερωτή... Και στο μάτι του, άς πούμε, βάζει ο Νίκος τη Νανά, που νουνάμενη μπροστά του και σεινάμενη περνά κι' όπως στρίβει τη γωνία, λυγιστή και κουνιστή, «την τρυγώνα, σου θυμίζει, που δεν θέλει να πιαστή»!

Το κυνήγι της ο Νίκος, έργοείται, πώς έντεινει και στο πέρασμά της δός του... κατατξέδες κι' όλο (στήνει,

καπατξές, όμως, κανένας, μ' όλα ταύτα, δεν περνά στην καπάτσα τη Νανά, που με χίλια της τσαλίμια τους δανδήδες ξελιγώνει και αυτή τους κυνηγούς της, στο φινάλε, τους πληγώνει!

Είν' επίσης ώρισμένοι κυνηγοί χωρίς τουφεκι, που σε πάρκα και σε κήπους στήνουν πάντοτε το στέκι κι' όλο παίρνουν το κατόπιν τα κοντά τα φουσταγάνια, δηλαδή της εποχής μας τα μικρά τα πιτσουνάκια! Μά σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν βαρά κανένας διάνα, επειδή το πιτσουνάκι έχει πλάι του και μανά, ή όποια την ώρα σταματάρα της άνοιγει, ή κραδαίνει όμπρελλίον και τους στρώνει στο κυνήγι!

"Αλλά κι' αν συμβή ακόμα ή μαμάκα να ένδώση κι' επισήμως στο Θανάση το πιτσούνι της το δώση, άσφαλός, με τον καιρό, θά... πετάξ η έρωτάς τους και θά μαινεται, θαρρώ, ό καυγάς κι' ό σματάς τους και θ' ακούη τό...πιτσουνάκι, τον Θανάση να ξεσπά: «Πάψε, στρίγγλα! Σώπα, κάργια... καρακάξα» και (λοιπά!

Στην ατέλειωτη χορεία των Νεμρώδ' αυτών της μόδας, που τις όμορφες κοπέλλες κυνηγάνε κατά πόδας, συναντάς, άνυπερθέτως, και καμπόσους γεροντάκους, που ψελίζουν, έπιμώως, στους κομμάτους και τους τά- (κους:

«Ελα, πετροπερίδικά μου, στα λημέρια τα δικά μου...» Και ή πετροπερίδικούλα, για να πούμε την αλήθεια, που καρδιά συμβαίνει, μάλλον, νάχη... πέτρινη στα στή- (θια,

εάν νοιώση πώς ό γέρος έχη λίρα με ούρά, την...ουρίτσα της κι' εκείνη του κοινά κάποια φορά, επειδή, κατά κανόνα, οι μοντέρνες οι μαογιόλες, στα γεμάτα πορτοφόλια σαν σταθήθρες πέφτουν όλες!

Κυνηγούν στην εποχή μας πλείστοι άντρες διαρκώς, σε πλατείες, άρτηριές, σε στενά, σε καλντεριμια και στη βάση τους γυρίζουν μερικοί κικήν-κακός, γιατί πάνε να τα βάλουν με κορίτσια σαν άγοίμια! Συμφορές παθαίνουν άλλοι και λαχτάρες φοβερές, γιατί πήγαν να θηρεύσουν... και μ' αυτή την ευκαιρία, και πολλοί — έν κατακλείδι — να «προικοθηρία»! δείχνουν την δεινότητά τους μόνο στην... «προικοθηρία»! Κι' όταν βάλουνε την προίκα στο χεράκι ένα πρωί, γίνοντ' όλοι τους άμέως κι' αυτομάτως... λαγώοι!

Επιστολή μου... Σμα. Τάδρια.

Την ίδια περίοδο μέσα πήρε το ομηικό Λακκίσι και διέφυγε από το όπιο-
 γειο των Ναυτικών, για να ρωτήσουν μήπως υπήρχε κανένα κοράβι
 που θαφαινε για ελεύθερες θαλάσσιες. Δυστυχώς όμως τίποτα κι έδω.
 Ο στόλος είχε αποπλευστεί και δεν υπήρχε προς το παρόν κανένα πλεό-
 μενο διαβιέσιμο για να τους πάρη μαζί του. Άργησε όμως. Πότε όμως;
 "Όταν οι Γερμανοί θα καταλάβαιναν όλα τα λιμάνια; Οι έμπροσθοβο-
 λυκές τους βρισκόντουσαν κίλος σ' ελάχιστοι χιλιόμετρα από την προ-
 τεύουσα. Ήταν όμως ζήτημα ωρών ή εφ'όσον τους στους δρόμους της
 Αθήνας. Ο ελληνικός ουράνιος μαυρίζε από τ' αδιάκοπα πυήματα. Έλα-
 ταν έρχονταν ΜΕ-109 και τών "Γιού 52", που μετέφεραν στρατό και
 πολυεφέδρα από βάσι σ'ε βάσι. Οι δύο αερόποροι συλλογίζονταν την
 αλχημεία τους τους περμένε, τους εξυπλισμούς, συλλογίζονταν την

ὅλα ἐκείνα τὰ μετρίως ποῦ θὰ δοκιμάσαν μάλιστα στὴν Ἑλλάδα.
Σκεφτικοί καὶ ἀπογοητευμένοι γύρισαν στὸ Ἑλληνικό. Μόλις ὅμως
ἔφθασαν ἐκεῖ, εἶδαν ὅσα ἄβυσσος 621», ποῦ εἶχε ἐρθεῖ πρὶν λίγη ὥρα
ἀπὸ τὸ Ἄργος. Ὁ Θεοδοσιάδης μόνο ποῦ δὲν ἐξωφάνε ἀπὸ τὴ χαρά
του. Εἰσῆλθε νὰ βρῇ τοὺς ἀποστόλους ποὺ τὸ ἔφεραν, δὲν τοὺς
βρῆκε καὶ τὸ πᾶν ἔφυγε.
Μὰς τὸ στέλνει ὁ Θεός, ἀδελφοί μου! εἴτε πνιγμένος ἀπὸ συγκίνηση,
τὴν πᾶν ῥάβδαν ὡς θὰ τελειώσουν...

Ο Λιακάς όμως κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.
— Νομίζεις λοιπόν πως θα κατορθώσουμε να φτάσουμε στην Κρήτη
μ' αυτό το σαρφάλιο; ρώτησε. Δεν βλέπεις τι γίνεται στον ουρανό από
γεωμετρικά αεροπλάνα; Ξέρεις καλά αν φοβάμαι ή όχι. Μα γιατί να
χωρόμαι άδικα, γιατί;

Τα τελευταία του λόγια πνίγησαν στα δάκρυα. 'Ο Θεοδωσάκης κα-
ταλάβαινε πόσο δίχρη είχε ο συναδέλφος του κι' ωστόσο δεν ήθελε ν'
αλλάξει γνώμη. Θάφαινε μόνος του, έστω κι' αν τον κατέβαινε καν το
σπορυγίτη με τα πολυάλλα τους οι Γερμανοί στο πρώτο χιλιόμετρο. 'Ο
Λιακάς του εύχθηκε καλή τύχη, λέγοντας που ότι θα «κατέβαινε» άρ-
γότεστα στην Αγγλία, όπως και πράγματι πήγε για να βρη ήρωικό θά-
να στην Ιταλία. 'Ο πολυμρσ άεροπόρος κόβερσε την βεί του, να
έκλεισε μπροστά τη μηχανή κι' έστρεψε από ένα λεπτό το άσφαλμένο, έβα-
λε έπαιρνε το δρόμο προς τον ουρανό. 'Ηταν μία στιγμή εύτυχίας που
εκείνον που έβρισκε, μία άσάστιατη λύση για κείνον που έμενε.

— Πήγαμε στο καλό, έλασσι φιλε! Ψιθούριε ο Λιακάς κυτάζοντας
το μικρό σκάφος που χανόταν κιόλας στον ορίζοντα. Μακάρι να βγω
ένω γελασμένος...

Ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας στιγμήν ποὺ ξεκίνησε ὁ Θεοδοσιουάδης, διεπίστωσε ὅτι ἡ δεκαετηθία τῆς βενζίνης δὲν ἦταν γεμάτη, ὅτι ὅτι ἀποφάσισε δὲν θὰ τοῦ ἔφτανε νὰ πᾶν ὡς τὴν Κρήτη. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν τοῦ πέρασε ἡ παραμικρὴ σκέψις νὰ γυρίσῃ πίσω. Θὰ προχωροῦσε μπροστὰ τοῦ πέρασε ὁ παρθός. Ἡ εὐχή τῆς μάνας του δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ χαθῇ. Ἐπειδὴ δὲν

της πυλίδας και η κάρτη, έβλεπε πορεία προς την "Υδρα κι' όποτε έλεε έστριψ' προς τις ακτές της Πελοποννήσου. 'Η μέρα ήταν όρασι, ό ούραίνος όλο καθαρός. Τίποτε δεν προέβλεπε τη σκιά τού πολέμου. Εσφαγκά κοινά στα Σπέτσες, σκιαγραφημένα πάνω από την έκθαμβωτική θάλασσα, είδαν δώδεκα γερμανικά «ΠΤΟΡΝΙΕ 215» να κατευθύνονται προς την αντίθετη κατεύθυνση και τ' όποια, όπως έμαθε αργότερα, γύριζαν από ένα σφαρόν σφαρόν, έφταναν στη Μονεμβασιά. Πετούσαν με μεγάλη ταχύτητα, με τόσο χαμηλά, πού δεν μπορούσαν να διακρίνουν το μικρό έκπαισιευτικό.

Αυτό ήταν το πρώτο καλό σημάδι της τύχης. Ὁ Θεοδοσιάδης συνήχισε πὴν πτήσι του, μὰ στὸ κάθε μῆλι ποῦ ἔκανε, ἡ βεζίνη του λιγοστεύεε ἐκπικνύου. Ὁσποῦ ἔφτασε ἡ στιγμή τῆς ἀναγκαστικῆς προσεγγίσεως τοῦ στόλου τῆς βρισκόμεν πιά στὴν Πελοπόννησο. Ἀπὸ τὰ ὕψη του, διόλεε ἕνα κακάκι πλῆρωσι γιὰ «ν' ἀκουμπήσῃ» τὸ σκάφος του μὲ μὴ γρήγορη στροφή. Σχεδὸν ἀγγίζει τὴ γῆ μὲ ἀνασηκωμένο τὸ συστήμη προστασίας, κατὰ τὸ ἀρόπλητο ἦταν παλιὸ καὶ εἶχε κάπως διαφθορημένη μηχανισμό γιὰ προσεγγίσει. Μόλις ὅμως πῆδσε ἔξω, εἶδε τὰ τὰ πλησιάζουσιν μερικὰ ἀνεργεῖς πρῶτασι χωρὶς-ὄχι. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν ρόπαλα κ' ὁ διαρρέει ἀξιώματικὸς τὰ χρειάσθηκε. Ποῦ εἶχε πέσει λοιπόν; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασμένη ἐπίβησι;

Τό μυστήριο λύθηκε γρήγορα. Οι χωρικοί τότε πέρασαν για Γερμανία να 'λγαν απορροασίαι να τον υποδεχτούν με όλες τις... τιμές. Μόλις όμως κατάλαβαν πώς είχαν να κάνουν μ' "Ελληνα, έτρεξαν να τον προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Βρισκόταν στους Μολάους. Τό πρώτο που τους ρώτησε ο Θεοδοσιάδης ήταν αν υπήρχε εκεί κοντά καμένο πατρίδιο βεζίνης. "Έπρεπε να γεμίσει τη δεξαμενή του αεροπλάνου του για να μπορέσει να φτάσει στην Κρήτη.

— «Όχι, τοῦ εἶπαν, ἐδῶ κοντὰ δὲν ὑπάρχει σταγόνα. Ἴσως ὁμως νὰ βρῆς στὴ Μονεμβασιά...

Ἡ ἀπόστασις ὅμως ἦταν μεγάλη, καὶ δὲν ὑπῆρχε μεταφορικό, μέσο. Ἄλλ', ἡ τύχη στάθηκε καὶ πάλι μὲ τὸ μέρος του. Ἀπὸ καλὴ τύχη, πάλι. Ὁ Ἀγγλος ναυτικός ἀκόλουθος Ρόλαν Μειερς, ποὺ πῆγαινε μὲ τὴν οἰκογενεία του στὴ Μονεμβασία—γιὰ τὴ διαμέριση ἀπὸ κεῖ μὲ πλοιο—πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ὡς τὸ χωριό, ποὺ εἶχε γίνει ἡ προσγειάσι, γιὰ νὰ μάθῃ τὴ συναινέσι. Ὁ Θεοδόσιος, ποὺ ἐξηγήρησε τὴν κατάσταση, κι' ὁ Μειερς προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Μὲ χίλιους κόπους κατῴρνησε ἐπὶ τέλους νὰ βρῇ δέκα γαλονάτα βενζίνης. Χαρούμενος σὰν μικρὸ παιδί, γιατί ἐξασφάλισε τὴν ἀπαραίτητη καύσιμη, ἐξαγύρισε στὸ σκάφος του, γέμισε τὴ δεξαμενὴ του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ ξεκινήσῃ.

— Είμαι χωροφύλακας και θέλω να με πάρης μαζί σου, του είπε. Μη μου άρνηθής...

Ο αεροπόρος, αφού βεβαίωθηκε πως ήταν πράγματι χωροφύλακας, πόν δέχτηκε ευχαρίστως. Τον έξελθνε όμως ότι οι κίνησην ήταν πολλοί, κι έτσι μπορούσε να μ' φράσουν πότε στον προορισμό τους. Ο νεαρός όμως, έπειτα από αναστήλωση, άδραξε τους ώμους και χαμογέλασε: "Γάτερ, με τίς εύχες των χωρικών, ξεκίνησαν με πορεία προς την Κρήτη. Α- μέσως σ' εχθόν με την άποείωση, μπήκαν σε πυκνή όμιληση που περι- ρίσει την ορατότητα α' ελάττωτα μέτρα. Και σάν να μην έφτανε αυτό, ή πέσει του λαδιού του κινητήρα, από πετέμιο που είναι το κανονικό, άρχισε να πέφτι στα πέντε, με διαρκή στα πτώσεις." Ο χωροφύλακας, χωρίς να φανταζεται την άγνωση του πιλότου, φανόταν ένδοξοισμένος με την πτήση του.

Στο μεταξύ ή πίσει τῷ λαοῦ καταθέσαν ὁλοένα: Τρία, διόμισυ, δύο. Κρί· ή Κρήτη ἀκόμη νά φανή, ή Κρήτη δέν ὑπῆρχε ποτέ·ναι, ἦταν τῷ νησί περίπτασμα. Κάπως ἔτσι σκεπτόταν ὁ Θεοδοσιάδης μέσα στή μαύρη του ατελεισία. Ὡστόσο κρατοῦσε γερά τὸ τιμόνι. Τίποτα δέν τὸν τρόμαζε. Ἀν ἦταν γραφτό του νά πεθάνη, θά πέθανε παλληκάρισα. Ἡ μηχανή ἄρχισε πιά νά ζεσταίνεται, ή πίσει εἶχε φτάσει τὸ ἐνάμισυ κι ὁ

Ένας βοσκός τούς πληροφορήσε πώς είχαν προσγειωθῇ στήν Κρήτη...

αφρός αεροπόρος σκεπτόταν με τί τρόπο θα Έλεγε στο χωροφύλακα τη λανθάνουσα τύχη που τους περίμενε...

Ἐτοιμάσθηκε λοιπὸν ὁ μὸς ἐξήγησθαι τὴν κατάστασι. Τὴν ἰδίαν ἀπο-
στρίφη, ὥπως πεποῦσε τὰ εἰκοσι μέτρα ὕψος, μέσα ἀπὸ τῆς οὐχίας, διὰ
τρίην ὑποστάς τοῦ ἀκρίβους μὲν κοκκινιστοῦ ἀμμουῦ, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς
ἀσπιδος ἡ σπασθὴν ἀποκαλυφθέντων ἡ τῶν τοῦ χυρίου ἂν σκεπτῇ πε-
ρί τῆς οὐχίας, πλὴν καὶ καθότις τὸ προσεχτικὸν πάντα τὴν ἔμμο. Τὸ ἀναλύει
τὸν θάνατον εἰς συντελεσθῆν. Δὲν ἤξερα βέβαια ἀκόμῃ μὴ βρισκόντωνται
μὰ αὐτὸ εἶχε εἰς σημασίαν. Πρὸς τὸ παρὸν εἶχαν σωθῆν καὶ αὐτὸ ἦταν τ-
σπουδασιότερον. Ἐνὰς βοσκὸς τοῦ τοῦ πλοῦσι καὶ μὲν περιερίευσεν, μόλις
εἶδε πῶς εἶχε ὡς καὶ ἡν. Ἐλλήνες, τοὺς παρὰφόρως πῶς εἶχαν πε-
ριεωσθῆν τὴν Κρήτη. Τὸ χωρίον μὲν ἔφρασαν ἢ Πλατάνος. Ὁ Θεὸς
δοσάδῃς τὸν ἰσχυράτατον συγκινημένους τὸν πῶς ἦσαν ὡς ὑπῆρχε ἐκ-
κὼντὰ καμμία ἐκλογισία.

Ναί, ἀποκριθῆκε ἐκεῖνος, ἐδῶ πρὸ κάτω εἶναι ἓνα ξωκκλήσι. Μ
ῖντα τὸ θές, πατριώτη;

Ο αεροπόρος δειπνάντησε. Μά ή πρώτη του δουλειά ήταν μιά τακτοποίηση τού αεροπλάνου του, να πάη η ανάψα ένα κερι για τή σωτηρία του. Ο Θεοδόσιος ήμεινε στη μεγαλόαυλη, ως την ήμέρα σχεδόν που άρχισε ή γεωργική εισβολή. Από εκεί πέρασε στη Μ. Ανατολή, για να συνεχιστή τόν άγωνα του. Τότε άκρίβως είχαν φτάσει στην Αίγυπτο τρία ελληνικά εκπαιδευτικά τύπου «ΑΒΡΟ-ΤΙΤΟΡ» - προερχόμενα κι αυτά από την Κρήτη - και μερικά δικινητήρια «ΑΝΣΕΩΝ» που είχαν προηγηθώ στη Μάρσα Ματρούχ. Ήταν τα μόνα γνήσια ελληνικά φτερά που έφταναν τα γαλάζια χρώματα στον ελεύθερο κόσμο. Αυτά, μαζί με κάτι άλλα παλιά καταδικαστικά «ΚΟΝ-ΤΛΕΤ», αποτέλεσαν τόν πρώτο πυρήνα της εκπαιδύσεως και δημιουργίας της αεροπορίας μας στη Μ. Ανατολή.

Έτσι γρήγορα σχηματίστηκε η πρώτη Μοίρα, μά ο χειριστές ήταν τελείως αμοιολογείς. Κάθενας τους είχε δικό του προέλευση. Πρέπει να τονίσω εδώ ότι, για το Σωμα της Έλληνικής Αεροπορίας —μιας και τότε η κατάσταση που μετάνοι και την κατάληψη της Κρήτης από τους Γερμανούς— υπήρχαν έντολες διαφοροποιήσεις από κείνες που είχαν δοθεί στις άλλες ένοπλες δυνάμεις και ειδικότερα στο Ναυτικό. Ένω δηλαδή για τα στελέχη του Ναυτικού υπήρχε ρητή έντολη να φύγουν με κάθε τρόπο για την Αλγερία, προκειμένου να επανδρώσουν τον ναυσημείο γυόμενο στην Αλεξάνδρεια, ενώ στο στόλο, για την κεροπορία δεν υπήρχε παρόμοια έντολη. Αυτοί λοιποί που διέφευγαν για «κάτω», το έκαναν μόνο από δική τους πρωτοβουλία.

Παρ' όλα αυτά ο τότε επίσκοπος Ξ. Βαρθερέσσος, ο δικάματός αυτός Έλληνας αξιωματούχος, που βρέθηκε στην Αίγυπτο μαζί με άλλους συνδικαλιστές του, δώνητους και κατόπιν έπετέλεσε έναν άπιστευτον άθλο: Μέσα σ' ελάχιστο διάστημα, καθώρων, καθάρων και πολιτοποίησιν ένα σύμμελο τελειώς όμοιογένης, πού ή ανυχοή του γήνην ήλπιεσθαι και θά μνην παράδειγμα στήν Ιστορία της δεσποτίας μας. Ορί Άγγλοι έδωσαν στή Μαίρια αυτή τον αριθμό 335, με ιδιοκτήτη τον ίδιο επίσκοπον Βαρθερέσσο.

«Η πολέμησή ένταται είχε πιά φτάσει από αποκρούσμά της. Μέρα νύχτα ασκήσεις, δέν ύπνος καπρός γιά άνάπαυσι. Και καθώς τ' αεροπλάνα πληθύναν άλσένα, οί Έλληνες δέν είχαν στή διάθεσί τους ούτε πέντε ώρες γιά ύπνο. Πουούσαν τά κοκάλα άπ' την κούρασι, βάραιναν τά μάτια τους από την άπνία κι' ώστόσο κανείς δέν παραπονούτο, γιατί ή έξερση πιά μονάχα έτσι θά κέρδιζαν τό μεγάλο παιχνίδι. Στις 28 Νοεμβρίου 1941, μία ομάδα Έλλήνων χειριστών θά έβρινε από τό "Αμάζον" Υπεριβοριανή έξή αεροπλάνα στό "Ακρί—στό αεροδρόμιο δηλαδή—τό στάθμευε προσωρινά ή 335 Μαίρα—κι' όλοι τά περιέμεναν μέ άγωνία. 'Ο καιρός ήταν άπαίσιος, άκατάλληλος γιά πέτη. Πάνω λοιπόν στην προσπάθεια τους νά φτάσουν στόν προορισμό τους, ο άνθρώπος—μιας Θεοφανόπουλος, βροχική κλεισμένος επί μία βουνοπλαγιά. Στάθηκε έτυχος. Τό αεροπλάνο χτύπησε πάνω σέ βράχους, πήρε φωτιά και καίκε μαζί μέ τόν ήρωικό αεροπόρο. Αυτό ήταν τό πρώτο θανατηφόρο άτύχημα της 335 Μαίρας.

Στις 10 Δεκεμβρίου ο καιρός ήταν ακόμη χειρότερος. Συννεφια-
μένος, βροχερός, κρύος. Οι δυνάμεις "Ελληνες αεροπορικοί έξοικονο-
μούσαν τα γυναιτσά τους όπως πάντα. Είχαν μεταφερθεί τώρα στο αερο-
πορικό του Σαιν Ζάν, λίγα χιλιόμετρα βορείως της Χαΐφας. Δύο αερο-
πλάνα έτοιμαζότουσαν να πετάξουν για ναυτική έξοικονομική προ-
έξωσις. Δύσκολη δουλειά, να κανείς δεν έλεγε όχι. Ήταν χαρά να
λέγεις τα παλληκάρια εκείνα γ' αμφοτέρω το θάνατο, να παίζουν μαζί
του. Ο ανθυπομηχανικός Φίλιππος Πλαστήρας, ένας από τους δύο αερο-
πόρους που θαπάρταν μέρος στις ναυτικές αποστολές, κάθισε στη θέσι
του, βέβαια καλά κι' έβαλε μπρος τη μηχανή, με κατεύθυνσι προς τα
βυτία. Καθώς το «ΑΡΡΑΠΙΚΑΙΗΝ» του έξαλλησε με φούρια από το
δάφους για να πάρη ύψος, άφησε μόνο για σημάδι πίσω του το άπρο-
πό της ούρας.

— Έμπρός, τὸ δεύτερο! φώναξε ὁ ἐπισμηναγὸς Βαρβαρέσσος στοὺς ἄλλους. Γρήγορα, τὸ πράσινο φῶς τῆς ἐκκινήσεως!

Δεν πρόλαβαν να κατέλθουν η διαταγή. Ξαφνικά τα μάτια τους, που αρκαλούσαν πάνω ακόμη το σκάφος του Πλαστήρα, γέμισαν θανάσιμη ομίχλη. Έκει πάνω, ο νεαρός ανθρωπισμολάγος, έβρινε την ταπεινή διαταγή με τη ζωή. Αυτό το κατάλαβαν από τα παράθυρα σκοτεινά, καμμένα από το δροσισμένο, ο νεαρός να κινείται, να σπαστεί. Για λίγες στιγμές, ο νεαρός έβλεπε, στη θέση τους, Όσοι μια τρομερή ματωμένη, καμένη λαχμή, πότισε όλη την περιοχή, σαν να ήταν το αίμα του Φίλιππου. Δεν πόντιζε την έμμο της έρμηνείας. Ο μαύρος καπνός που αποσπασίτηκε από το καπνό -όσοι από τις πολυχρωμές εκρήξεις των φωτοβολιδιών και των πυρομαχικών- σκέπασε αργά-αργά το δροσισμένο. Ο τόπος έσαναρε σε λίγο την ήρεμη και γαλήνια όψη του. Κανένα ίχνος επιζώντων.

Η ανέλιξη της απώλειας του Πασαβάνη κλονίσει για μία στιγμή το ήθελαν θεωρητικά. Μία πάντα σε κενή ακρόαση τη στιγμή ή επισημάνοντας κρυφά τους άφησε ακάθεκτο στο δεύτερο θεωρητικό που δεν πρόβλεψε να φύγει, δέχτηκε κι' έτσι οπισθοχώρη ή απογείωση. Μονομιάς κατάλαβε ο άλλος σε τι έπρεπε να ήρθε το πράσινο. Θα έπρεπε κορώνα γράμματα τη ζωή του, μόνο και μόνο για να σώσει το ήθελαν των χειριστών του. Ένα δεύτερο λεπτό προτού ξεκινήσει, τον πρόλαβε ο αξιωματικός Καταλαμάνης.

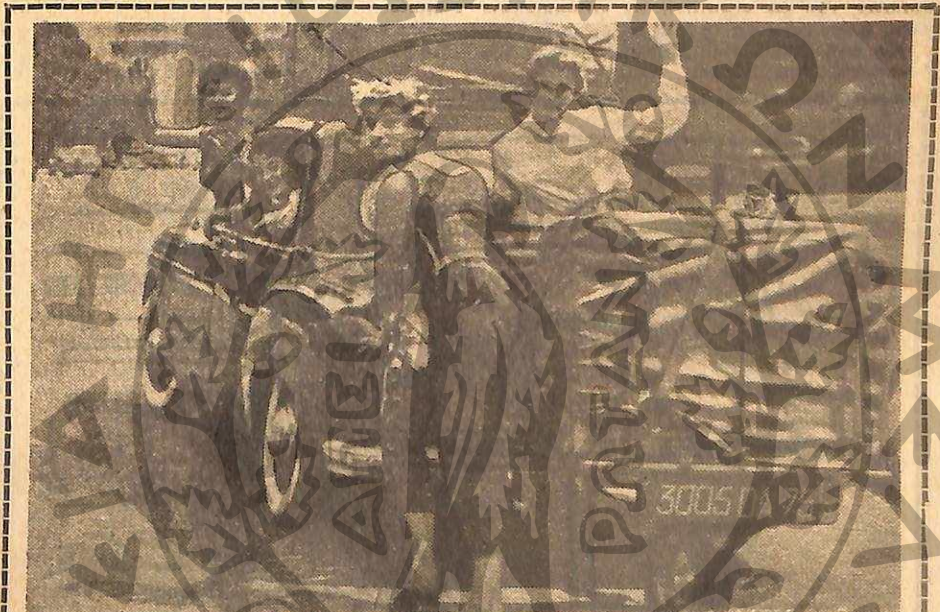
Κύριε διοικητά, τοῦ φώναξε με αγωνία, διορθώστε τὸ ὑψόμετρο
 πού δείχνει τὰ 500' λάθος!

Απο το ένα τέτοιο λάθος χάρθηκε, έγινε εξακριβώθηκε αργότερα ο Πλακας. Το ύψος του διαβρώθηκε, όπως και σύντομο δοκίμιο της μηχανής στο έδαφος κι ο Βασιλεὺς σπονογιώθηκε. Ένας κύκλος πάντοτε το κροσσό και γύρισε πάλι προς τη γη. Άναψε ο προβολέας, το ΧΑΡΡΙΚΑΙΗΝ του τομηνού αβωατοικού άρχισε να κατεβαίνει μηχανιστικά. Μὲ μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, κατάφερε νά προσηύξει φωνή. Ὁ σκοπός του, είχε πετύχει μὲ το παραπάνω. Ὁ έπαμην-Ε. Βασιλεὺς είχε σώσει το ήρώ του από τα χέρια του, που συνέ-αν με άδυσπαστο θάνατος το έτος της Ἑλληνικής Μάρας της Μ. Α-ολής...

19

20.

23

Η εφεστέρη «Μίς Εσθίας», η άρστωτική φινλανδέζα «Τινκε Μαρία Ζόννερμπεργκ» (μέσα στο αυτόκινητο) μαζί με τρεις άλλες βασιλικές της ομορφιάς, την «Μίς Σουηδίας» (πίσω στο αυτόκινητο καθισμένη) Χέλσε Λάρσεν, την «Μίς Δανίας» (έμπροσθ) Κόρεν Ρασμύσεν και τη «Μίς Κομπορτάντα» τη Γαλλίδα Σουάν Γκυρτο. Εκτείνουα πρό ημε-
ραν, από τη γαλλική πρωτεύουσα για να επιβείη στις γαλλικές πύλες τις τελευταίες
κρεασιόν των παρισινών οίκων μόδας, σ' ό,τι αφορά την κομψότητα στην ακροαυαλία.

25

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 διεθνὴς πλάζ, ποὺ ἐπεσκίασε τὴν
Κυανῇ Ἀκτὴ καὶ τὸ Κάπρι

Οι παρθενοί του 'Ακαυρύλλου, τὸ μόνο ποὺ δὲν φοβόνται νὰ πάθουν ἕκεί, εἶναι ἡ πληξί. Τὸ κολύμπι, τὰ θαλάσσια σκί ἃ ἐκδρομὲς μὲ ταχυτάτες βενζινακάτους, τὸ γκόλφ, ὁ γαλῶς ἢ περὶ δεῖξιν μῦθος καὶ τὸ δι' ἑθνεῖς κουτσουμπολόι, δὲν ἀφίνουν τόπο στὴν ἀνία οὐτε ἐνὸς δευτερολέπτου, καθὲς εἰκοσιτετρωρο. Μόνο, ποὺ ὅλα αὐτὰ, πληρώνονται μὲ πολλὰ δολλάρια.

A vintage postcard with a dark, textured border. The scene is a tropical beach. In the foreground, the dark silhouettes of two people are visible from the chest up, looking out towards the beach. The beach is a wide, sandy area with many people walking and standing. To the left, a dense line of palm trees frames the scene. The ocean is in the middle ground, with several people swimming and wading. In the background, a hillside with some buildings and more palm trees is visible under a clear sky. The overall color palette is warm, with yellows, oranges, and browns, typical of older postcards.

● ●

Με τις συνηθισμένες μεθόδους ακουσίματος των δρόμων, σηκώνεται πάρα πολλή σκόνη, που βλάπτει την υγεία των διαδωτών. Αν πάλι καταβροχθεθούν οι δρόμοι πριν σκουπιστούν, η σκόνη βρέχεται, κολλάει στο δρόμο και δεν φύγει κατόπιν με το σκούπισμα. Τώρα λοιπόν επινοήθηκε από κάποιον Σκωτσέζο μηχανικό ένα μηχανάκι που δεν παρουσάζει αυτά τα μειονεκτήματα, γιατί αποτελεί ένα είδος τεραστίας ηλεκτρικής σκούπας κι' άπορροφά στο εσωτερικό του όλη τη σκόνη. Τελευταίως έγινε η πρώτη επίδειξή του στο Λονδίνο. Είναι ζήτημα όμως αν μπορέ να χρησιμοποιηθεί στην πράξη για την καθαριότητα των πόλεων, γιατί κοστίζει πανάκριβα: περίπου 1.450 λίρες.

5^η Νύφες πολέμου.

οι πράξεις και οι ενέργειες του παιδιού, κανονίζονται χωρίς τη γνώμη του...

«Εὐτυχῶς πού μπορείς νά ζητήσεις ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σου, νά σὲ βοηθήσουν στὸ πλῆσιμο τῶν πιάτων» λέει ἡ Γαλλίδα Μισελίν.

Ένα σύμπτωμα που προκαλεί άνησυχία

21

Πρέπει ν' αναφέρουμε εδώ

VEG. BROOKLYN

Οι πόνοι των έμμηνων βασανίζουν τόσες γυναίκες, άλλες περισσότερο κι' άλλες λιγώτερο. Σε μία ομάδα λοιπόν γυναικών, ηλικίας 15-44 έτών, που υποφέρονε πολύ απ' αυτούς τους πόνους, χορηγήθηκε «νισαλίνη», μέ θεραπευτική αποτελέσματα σε αναλογία 90%. Ακόμη αποτελεσματικώτερο γίνεται ή θεραπεία αυτή, αν συμπληρωθεί μέ «ρουτινή» και μέ βιταμίνη C.

VEG. 10100-10100

7) Μπορεί να ζήση κανείς με βιταμινούχα χάπια.
Τα χάπια αυτά δίδονται μόνοι-
σταν υπάρχει μία αποδεδειγμένη
έλλειψη ορισμένης βιταμίνης. Δε-
μπορούν δε ποτέ να αντικαταστή-
σουν τα απαραίτητα θρεπτικά στοι-
χεία που προέρχονται από την τροφή.

★ ★

★ Η «βιμπαζίνη», ένα νέο αντιισταμινικό φάρμακο, ωφελεί κατά της ιγμορίτιδος, της φαγούρας, της δερματίτιδος και διαφόρων άλλων αλλεργικών εκδηλώσεων.

Είχε πάει κι' αυτός

— Διαβάσατε εφημερίδες σήμερα; Γράφουν για μένα...
— Αλήθεια; Πού;
— Όρίστε! Διαβάσατε!
— Μα εδώ δεν γράφει τίποτα για σένα. Γράφει, ότι στο γήπεδο του Παναθηναϊκού μπήκαν χθες 25.000 θεατές!
— Άκριδώς. Είχα πάει κι' εγώ χθες στον Παναθηναϊκό...

— Ο πεθερός: Το χέρι της κόρης μου, φίλε, θα σας φέρη 100.000 δραχμές.

— Ο ύποψήφιος γαμπρός (που βρίσκει την προίκα λίγη): Μά νομίζω, ότι η κόρη σας έχει δυο χέρια!...

— Ο γιατρός: Λοιπόν, κυρία; Πώς πήγε η διαμονή σας στα λουτρά; Είχε τ' αποτελέσματα που περιμένατε;
— Η κυρία: Ναι, γιατρέ μου, και σας ευχαριστώ για την υπόδειξη. Πάντρεψα και τα δύο κορίτσια μου!

— Η κοπέλλα (που πρόκειται σε λίγο να παντρευτεί): Μου, χρειάζομαι λίγα χρήματα. Δεν έχω δεκάρα. Ζήτησε για μένα, σε παρακαλώ, από τον μπαμπά.

— Η μητέρα: Παιδί μου, πήγαίνα να ζητήσης ή ίδια. Σε λίγο, παντρεύεσαι και πρέπει να μάθης να ζητάς χρήματα...

— Ο πρώτος ψεύτης: Είμαι τόσο ειρηνικός στο κρύο, που όταν κάποιος την απεικονίζει να βγάλω το κλειδί από την κλειδαριά, αναγκάζομαι από το ρεύμα που μπαίνει από εκεί.

— Ο δεύτερος ψεύτης: Κι' εγώ το ίδιο. Με τη διαφορά, ότι πουντιάζω εστω κι' αν ανοίξω μονάχα το... τζάμι του ρολογιού μου!

— Η μητέρα (από το επάνω πάτωμα): Για τ' όνομα του Θεού, Λάκη! Γύρισε το διακόπτη του ραδιοφώνου. Αυτή η γυναίκα που μιλά, έχει άπαρσία φωνή.
— Ο μικρός Λάκης: Αυτή η φωνή, μαμά, δεν είναι του ραδιοφώνου. Ήρθε η κυρία Στριγγλίδου!...

— Η φίλη: Μα πώς συμβαίνει ώστε έπο τα δυο παιδάκια σου να είναι το ένα μελαγχολικό και το άλλο ξανθό;
— Εκείνη: Δεν καταλαβαίνεις, αγιχητή μου; Όταν γεννήθηκε το πρώτο, δεν είχα ακόμα... όξυζενάρι τα μαλλιά μου!

— Εκείνος: Είναι βέβαιος ότι αγαπήθηκε από αλληλοθυσίαση. Εγώ, λόγω χάριν, έθαυμάσα τα ωραία σου μάτια. Εσθ' τι έθαύμασες σε μένα;

— Εκείνη: Το γούστο της έκλογής σου!

— Δικαστής: Ποιό είναι το επάγγελμά σου;

— Μάρτυς (κομπσουμένος): Καλλιτέχνης των τριχών.

— Δικαστής: Έξηγήσου καλύτερα. Κουρέας ή βουρτσιστοίος;

— Ο διευθυντής: Ο ταμίας σου έξηγησε, παιδί μου, ποιά θα είναι η εργασία σου;

— Ο μικρός γκροούμ: Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Μου είπε να τον ξυπνώ μόλις θάρχόσατε εσείς.

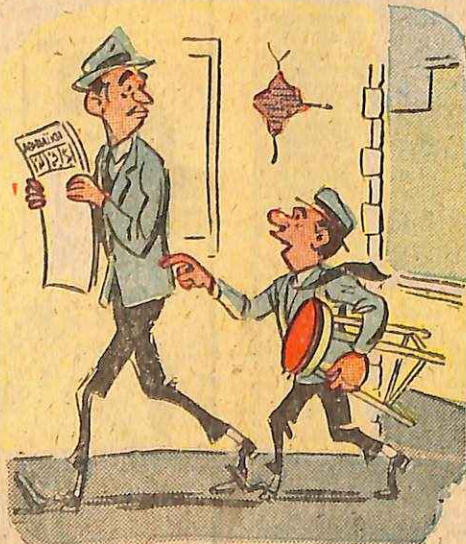
ΕΞΥΠΝΑΛΕΣ

— Τι σου είναι το άνοητο ένομα, δεσποινίς. Μόλις το ζουλήξης λιγάκι δυνατά, μπορεί να μελανιάση!

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Τι φταίω εγώ, Αντρούαχη μου; Έφυνε ο νύμφος-Παναγής και, ξεγασμένος όπως είναι, μάς κλειδώσε μέσα!...

ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

— Στάσου, χορσιανέ μου! Μ' έχεις ταράξει στο τροχάδι και κουβαλάω και το σκαμνί!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΩΝΗ

Το τέλος του καλοκαιριού, όταν γυρίζετε από την έξοχή, είναι η καταλληλότερη εποχή για να μεταχειρισθείτε μια «μάσκα καλλωνή», που θα θρέψη και θα κάνει να συνέλθω το στεγνωμένο δέρμα σας. Παίρνετε 30 δράμια κριθαράλευρο, 10 δράμια μέλι κι' ένα άσπράδι αυγού. Τ' ανακατεύετε καλά, φτιάνετε μια πάστα, αλείφετε μ' αυτήν τον πρόσωπό σας και τ' αφήνετε όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα. Του αφαιρεί κάθε έρεθισμό, το γλυκαίνει και το μαλακώνει.

Στυπτική αλοιφή για το πρόσωπο

Για τους διεσταλμένους πόρους του προσώπου μπορείτε να μεταχειρισθείτε την έξης στυπτική αλοιφή — αφού πρώτα στυψετε τα μιμπίκια, αν υπάρχουν: Αλείψετε μ' ένα μύλο του πιπεριού σπόρους από πεπόνι, από κολοκύθα κι' από αγγούρι, χωριστά το κάθε είδος. Παίρνετε μια κουταλιά από κάθε σκόνη κι' ανακατεύετε τις τρεις αυτές κουταλιές με λίγο ανθόγαλα, ώστε να σχηματισθεί μια ζύμη, που την αραιώνετε με λίγο γάλα. Προσθέτετε μερικές σταγόνες ζουμι λεμονιού. Αλείψετε με το μίγμα το πρόσωπό σας, αφού πρώτα το πλύνετε καλά και το σκουπίσετε. Αφήνετε να επιδράση μισή ώρα. Ύστερα το αφαιρείτε με χλιαρό τριανταφυλλόνερο.

Ένα εύκολο φρεσκάρισμα

Στο τέλος μιας κουραστικής ημέρας αν θέλετε να πάτε στο θέατρο ή σ' ένα πάρτυ, φρεσκάρете και ξεκουράσετε το πρόσωπό σας μ' ένα κατάπλασμα από πηχτό μίγμα βρασμένης πατάτας, γάλατος και μερικών φιλοκομένων μαρουλοφυλλών. Το κατάπλασμα αυτό πρέπει να νάναι αρκετά ζεστό και να μείνη πάνω στο πρόσωπό σας ένα τέταρτο της ώρας. Στο διάστημα αυτό, ξαπλώνετε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, με τα πόδια ψηλότερα από το κεφάλι. Ύστερα, αφού αφαιρέσετε το κατάπλασμα, ξεπλένετε το δέρμα σας με μια τονωτική λοσιόν.

Μια μάσκα για τις ρυτίδες

Ο πολύς ήλιος του καλοκαιριού σχηματίζει μικρές ρυτίδες στο πρόσωπο, σημείο κοπώσεως του δέρματος. Σ' αυτή την περίπτωση, χρησιμοποιήστε την έξης «μάσκα», που θρέφει το δέρμα και του ξαναδίνει τη χαμένη ελαστικότητά του:

Λιώνετε σε μπαιν-μαρι, με σιγανή φωτιά, λίγη λανολίνη, όσο ένα καρδύ. Προσθέτετε δύο κουταλιές άγνο λάδι και μια κουταλιά μέλι. Ανακατέψετε τα καλά, ώστε να γίνει το υγρό τελείως ομοιογενές.

Σε μεταξύ, έχετε φτιάσει ένα είδος μάσκας, από διπλή ή τετραπλή γάζα, με τρύπες για τη μύτη και τα μάτια. Την ποτίζετε με το ζεστό υγρό, την εφαρμόζετε στο πρόσωπό σας, αφού προηγουμένως το πλύνετε καλά, και την αφήνετε να επιδράση 20 λεπτά της ώρας. Ύστερα σκουπίζετε το πρόσωπό σας με βαμπαکی.

Καλοί τρόποι

Ο προϊστάμενος που συναντάει στο δρόμο τη δακτυλογράφο του, θα τη χαιρετήσει πρώτος — γιατί είναι γυναίκα — κι' εκείνη θα του ανταποδώσει το χαιρετισμό με σεβασμό κι' αξιοπρέπεια. Μόνο προκειμένου για πολύ ηλικιωμένο προϊστάμενο και για νεαρωτάτη υπάλληλο, δεσποινίδα, θα χαιρετήσει εκείνη πρώτη.

Όταν βρίσκεσθε σε μια δεξίωση και θέλετε να φύγετε νωρίτερα από την κανονική ώρα, εξηγείτε το λόγο στους οικοδεσπότες, τους ζητάτε συγγνώμη και τους αποχαιρετάτε. Εκείνοι που φεύγετε, όχι εκφράσουν τη λύπη φορτικά να σας κρατήσουν ακόμα. Αν η συντροφιά είναι μικρή, τη χαιρετάτε γενικά με μια υπόκλιση. Άλλοιώς, χαιρετάτε μονάχα τους στενούς γνωρίμους σας.

Δεν επιτρέπεται ποτέ να δείξη ή οικοδεσποίνα πως βαρέθηκε ή κουράστηκε γιατί οι ξένοι της παρέτειναν πολύ την επίσκεψί τους. Πρέπει να το αντιληφθούν αυτοί οι ίδιοι. Σηκώνεται τότε ευγενικά να τους φύγη ένας από όλους — συνήθως η πιο ηλικιωμένη κυρία — κι' οι άλλοι τον μιμικιώνουν. Πάντως, η ώρα της αποχωρήσεως δεν είναι άρισμένη. Έξαστοχασμένης δεν είναι δεξίωσης, το κέφι της συντροφιάς, κλπ.

Piera Moreno

«Η μικρούλα γαντζώθηκε πάνω μου κι' άρχισε να βγάιν δυνατές, σπορακτικές κραυγές...

Η Καρμεντίτσα

ΜΙΑ κι' επιμένετε, θα σάς διηγηθώ μία παράξενη περιπέτεια, που μούτυχε σ' ένα λιμάνι της Αργεντινής! Είπε ο καπετάν Όρεστης Ρίζος στους φίλους του. Καί, αφού άναψε την πίπα του, άρχισε άργα-άργα την ιστορία του:

«Ήταν ένα - δυό χρόνια πριν από τον πόλεμο. Ταξίδευα τότε, καπετάνιος σ' ένα ελληνικό φορτηγό με παναμαϊκή σημαία. Απρόσπτα, στο ταξίδι μας, έπαθε κάποια βλάβη ή μία μηχανή μας κι' έτσι αναγκαστήκαμε να πλεύσουμε σ' εκείνο το λιμάνι της Αρζεντίνας, που ήταν το κοντινότερο.

«Οι ειδικοί, που εξέτασαν τη ζημιά, έβλεπαν πως έπρεπε να μείνουμε 10—12 ημέρες για έπισκευή. Καί, φυσικά, μείναμε.

«Ύστερ' από τις πρώτες 2—3 ημέρες και αφού φρόντισα να μη ή δουλειά στο γαβούλι, με την επίδωξη του αρχιμηχανικού μας, μου ήρθε ή διάθεση να τριγυρίσω τη μακρινή εκείνη πολιτεία.

«Ένα βραδάκι, λοιπόν, καθώς περπατούσα ήσυχα κι' αβρόντισα, σέ κάποια απόμακρη γειτονιά, με παληά σπιτία και στενούς δρόμους, ξαφνικά, ένοιωσα μιιά γυναίκα να γλιστράει δίπλα μου. Την ίδια στιγμή ένα λεπτό χέρι τρύπωνε με τρυφερότητα κι' έμπιστοσύνη κάτω από το μπράτσο μου.

«Περιέργως, γύρισα τό κεφάλι μου να κυττάω την άπρόσκλητη σύντροφό μου, συγχρόνως όμως άκουσα μιιά ψιλή, μεταλλική φωνή, σαν παιδιού, να με καληπεριίλη.

«Ήταν μιιά μελαγχολική κοπέλλα, με συμπαθητικό πρόσωπο, που μου χαμογέλουσε προκλητικά. Μά εγώ, τη στιγμή εκείνη, δεν είχα καμιά διάθεση για περιπέτεια κι' άποκρίθηκα στο χαιρετισμό της, καληνυχτίζοντάς τη. Έπειτα έκανα να τσάνω το βήμα μου, γιά να την άποφύγω.

«Μά τότε ή μικρούλα γαντζώθηκε άπάνω μου άπότομα, νευρικά, κι' άρχισε να βγάιν δυνατές σπορακτικές φωνές!

«Τά έχασα με τόν τρόπο της και βρόθηκα σέ δύσκολη θέση, όταν έδω πώς στή στιγμή, είχε μαζευτεί κόσμος γύρω μας, που μάς κύτταζε και κρυφογελοούσε. Πρώτες στο... θέσιμα ήταν οι γυναίκες της γειτονιάς, που έλεγαν λόγια πειρακτικά.

«Μ' έπιασε, λοιπόν, θυμός κι' έτοιμαζόμουν να τους άρχίσω όλους εκεί γύρω στίς γροθιές και να άπομακρυνθώ, όταν μιιά βαριά άντρική φωνή, έκανε τόν κόσμο αυτόν να ήσυχάσει.

«Ένας άγνωστος υψλός και στιβαρός, έσπρωξε τό πλήθος και προχώρησε πός έμένα. Με έπίσημο ύφος μου έκανε μιάν υπόκλησι κι' ύστερα μου έήλωσε αύστηρά, σέ γλώσσα που θα ήταν άγγλική, άν μπορούσε να τή... μιλήσει:

«Σενιόρ, έκθέσατε αύτό τό φτωχό κορίτσι, και πρέπει άμέσως να τό παντρευτείτε! Φαίνεται τζέντελμαν. Πρέπει, λοιπόν, να σεβασθήτε τούς νόμους τού τόπου, που σάς φιλοξενεί...

Φυσικά, διαμαρτυρήθηκα με άργή, φωνάζοντας και χειρονομώντας ζωηρά.

«Όστόσο ό άγνωστος, άντρί να ταραχθώ και να πεισιμώση, με καθούλασε μ' ένα χαμόγελο. Κι' απλώνοντας τό χέρι, με παρακάλεσε να καταδικαστώ να πιώ μαζί του ένα κρασί.

«Στήν άρχή σκέφτηκα ν' άρνιθώ, διατάζοντας μήπως μπλέξω άσχημα σ' εκείνον τόν άγνωστο τόπο. Μά ύστερα μ' έπιασε τό ρωμαϊκό φιλότιμο — θέλησα να φανώ κι' εύγενικός.

«Έτσι έκανα μιιά χειρονομία πός δεχόμουν. Οι περίεργοι είχαν άρχίσει κιόλας να διαλύονται κι' εγώ άκολουθώ τόν άγνωστο, που με ώδηγησε σ' ένα καταγάγιο. Η μικρούλα μάς άκολουθούσε κλαίγοντας, και μουρμουρίζοντας παραπονετικά. «Οιολογώ πώς στήν άρχή τού έπεισοδίου αύτού είχα άνησυχήσει. Ξέρετε τί θερμαίομαι είναι αύτοί οι μιγάδες Ιάπανοί της Νοτίου Αμερικής! Κι' εγώ ήμουν ένας ξένος, μέσα στή μύκτη, μέσα στήν άγνωστη πολιτεία... Όστόσο, σιγά-σιγά, οι διαταγμοί μου υποχώρησαν και ή ιστορία εκείνη άρχισε πιά να μου κενταίξη την περιέργεια.

«Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, στο ύπαιπτο εκείνο κέντρο, ό άγνωστος, γιά να προκαλέσει ίσως την έμπιστοσύνη μου, φάνηκε πολύ περποητικός. Στήν άρχή κιόλας μου είπε τ' όνομά του και τ' όνομα της μικρούλας μελαγχολικής, που καθόταν μαζί μας.

— Δόν Άλμπέρτο Μαρίλος! Από δώ είναι ή έξασερφή μου Καρμεντίτσα Φερνάντες...

— Χαίρω πολύ, σενιόρ! άποκρίθηκα με ψυχρή εύγένεια. Μά θέλω να μάθω τί γυρεύετε από μένα.

«Ο άλλος χτύπησε έλαφρά τά δάχτυλά του στο τραπέζι, με δυσφορία:

—Ο σενιόρ βιάζεται και δεν κάνει καθόλου καλά! Είπε με σοβαρό ύφος. Ο σενιόρ πρόσβαλε την Καρμεντίτσα! και ό έρωτας έδώ είναι ιερός! Άρνιθήκατε στήν κοπέλλα να σάς προσφέρει τό φιλί της. Α σενιόρ σενιόρ, καλύτερα να τή σκοτώνετε, παρά να τής κάνετε μιιά τέτοια προσβολή! Φοβάμαι πώς την παρεξηγήσατε... Μά ή Καρμεντίτσα είναι πλούσια και θα μπορούσε να σάς κάνει εύτυχισμένο...

«Είχα άναστατωθώ με τίς παράξενες εξηγήσεις του. Έκείνος όμως έκανε κέφι, παραγγέλλοντας και τέταρτη μπουκάλια. Ύστερα μου πρόσφερε ένα μυρωδάτο πούρο, άναψε κι' αύτός ένα και εξαπλώθηκε πιά άναπαυτικά στο καθισμά του.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Ζαλισμένος σέ λίγο από τό πιστό και, με τό κέφι που μου έκανε ή άργεντινή μουσική, ένοιωθα τώρα μιάν εύχαρίστησι, που συνέπειαν γλυκά τό νού μου. Έτσι, λοιπόν, καθώς ή Καρμεντίτσα είχε, πάλι, γλιστρήσει τό χέρι της χαιδευτικά στο δικό μου, ξαφνικά τής τσάφισα με έρωτική σύγκληση...

«Η περιπέτεια εκείνη είχε άρχισι πιά να μου άρέσει και ούτε σκεφτόμουν πιά τό καράβι μου και τούς συναδέλφους μου!...

«Έμείναμε πολύ άργά στο παράδοξο εκείνο κέντρο. Όστόσο ό Δόν Άλμπέρτο συνήλθε από τη σιωπή του μέθη. Φώναζε τότε τό γκαρσόνι, πήρε την τσάντα της κοπέλλας, έβγαλε από μέσα λεφτά και πλήρωσε τό λογαριασμό. Ύστερα γύρισε και μου είπε εύγενικά:

—Και τώρα, σενιόρ, έλάτε να σάς φιλοξενήσουμε στο «Ξενοδοχείο» μας!

«Τό σπίτι της Καρμεντίτσας ήταν ένα πολυτελέστατο μέγαρο. Ένα σωρό κοπέλλες άμορφες μάς υποδέχτηκαν, με γέλια και ξεφωνητά χαράς.

«Η Καρμεντίτσα, στηριγμένη στο μπράτσο μου, φαινόταν ύπερήφανη γιά μένα και με σύστησε σ' όλους εκεί, με κολακευτικά λόγια.

«Η μητέρα της, ή σενιόρα Γιολάντα Φερνάντες, μιιά γλυκιά γυναίκα άς 40 χρονών, έδειξε την ίδια χαρά, σφιγγοντάς μου με χαμόγελο τό χέρι. Αλλά συγχρόνως με κύτταζε βαθιά στά μάτια μ' ένα βλέμμα, που ύποσχόταν πολλά. Αυτό φαίνεται, τό κατάλαβε ή Καρμεντίτσα, γιστι την έδω να δαγκάνη με πείσμα τά χείλια της... «Τί παρ'άξενό σπιτί! Τί αλλόκοτη οικογένεια! Τί άκατανόητα έθιμα ήταν αύτά...» συλλογίστηκα γιά μιιά στιγμή.

«Μά δεν πρόλαβα να συμπεράνω τίποτα: Η Καρμεντίτσα απλώσε τό χέρι της και με παράσυρε ώς τό διαμερίσμα της, γιά να μου δείξη τό δαμάτιό μου... «Ξύπνησα την άλλη μέρα, μόνα τό μεσημέρι. Δεν κατάφερα να θυμηθώ πώς είχα καρδί, υποχρεώσεις, εύθυνες! Όλοι έχα στο παράξενο «Ξενοδοχείο», είχαν άκεί, στο παράξενο «Ξενοδοχείο» και να μου ναστατωθώ, να με περιποιηθούν και να μου δείχνουν τη ζωηρή τους συμπάθεια, που είχα καταφέρει να κερδίσω την καρδιά της Καρμεντίτσας...

«Μονάχα ύστερ' από δυό μερόνυχτα μπόρεσα να πείσω τη φλογερή κοπέλλα, που την είχα κι' εγώ πολύ συμπαθήσει, να με άφήση να πάω στο καράβι μου. «Έτσι, πήγα και συνεννοήθηκα με τούς δικούς μου. Η έπισκευή της μηχανής θα τέλειωνε σέ 3 ημέρες. Την τέταρτη μπόρεσαμε πάλι να ξεκινήσουμε... «Τά κανόνισα με τόν δεύτερο πλοίαρχο, ώστε να μη με χρειαστούν και με λαχτάρα έαναγύρισα στήν Καρμεντίτσα.

«Σάν ένα όνειρο έβγα και τίς ύπόλοιπες εκείνες ημέρες, κοντά της.

«Όστόσο τράμαξα να πείσω την άμορφη κοπέλλα, να μη έοδεύη τά λεφτά της γιά μένα. Η Καρμεντίτσα δεν μπορούσε να καταλάβει, γιστι ένας ξένος δεν τό άνεχόταν αύτό.

— Δέν μ' αγαπάς! μου έλεγε παταπονετικά, δακρύζοντας. Άν πράγματι με αγαπούσες, θα δεχόσουν να σέ διασκεδάω με τόν τρόπο μου!...

«Η καυμένη ή Καρμεντίτσα! Με είχε αγαπήσει φλογερά.

«Επιτέλους ήρθε ή ημέρα, που έπρεπε να φύγουμε με τό καράβι — ή μηχανή ήταν πιά έτοιμη να λειτουργήση.

«Όταν τό έλπα στήν Καρμεντίτσα, την έπιασε μιιά παράξενη κρίσι: Ριχτηκε άπάνω μου και με φιλούσε και έλάιγε και φώναζε άπελπισμένη.

«Πρέπει να σάς τ' όμολογήσω, ότι με άπείρησε βαθειά αύτή ή κοπέλλα. Ήταν συγκίνησε βαθειά αύτή ή κοπέλλα. Ήταν τόσο εύαίσθητη και τόσο άληθινή στόν έρωτά της μαζί μου!

«Προσπαθούσα να την ήσυχάσω, τής ό-ποσχάμουν ότι θα έαναγυρνούσα στόν έ-μορφο τόπο του. Μά ή Καρμεντίτσα δεν άκούγε και φώναζε ότι ήθελε νάρθ μαζί μου!

«Η μητέρα της, έτρεξε να τή συνεφέρη. Προσπάθησε να τής μιλήσει, να την ήσυχάσει.

«Μά ή κοπέλλα, όταν είδε τη μητέρα της, έξαγριώθηκε και, πάνω στόν ένευρι-

σμό της, άρπαξε ένα ψαλίδι από τό τραπέζι της και, πριν προλάβει κανείς μας να την έμποδίσει, ώρμησε και τή χτύπησε — εύτυχώς έλαφρά, στο μπράτσο.

«Άπάνω σ' αύτό τό άναστατώνημα, βρήκα την εύκαιρία και έξέφυγα — σαν κλέφτης...

«Φυσικά, έτσι έντατικά και παράξενα κι' εύτυχισμένα που είχα ζήσει εκείνες τίς ημέρες, με την τρυφερή κοπέλλα, καταλαβαίνετε, πώς δεν μου ήταν εύκολο να ξεχάσω την Καρμεντίτσα, έστω κι' άν δεν ήμουν πιά κοντά της.

«Άκουμπισμένος, λοιπόν, στή γέφυρα τού καραβιού, έβινα διαταγές και παρακολουθούσα τίς έτοιμασίες τού πληρώματος γιά τό ξεκίνημα, ή σκέπη μου όμως έτρεχε στήν άμορφη κοπέλλα...

«Ξαφνικά, καθώς έβινα διαταγή ν' άνεβάσουν την άγκυρα, άκουσα πίσω μου γρήγορα βήματα να έρχονται κατά μένα.

«Γύρισα να δώ και βρόθηκα μπροστά στή σενιόρα Γιολάντα Φερνάντες! Με κύτταζε γελαστή, μ' εκείνο τό διαβολικό της βλέμμα κι' ύστερα έτρεξε κι' έπεσε στο στήθος μου, σαν νάθελε να την κλείσει μέσα στήν άγκαλιά μου. Τά έχασα και την κύττακα παραξενεμένος.

«Η προκλητική εκείνη γυναίκα έβγαλε στο μεταξύ και μου έδωσε ένα θαυμάσιο ρολόι:

— Αυτό σάς τό χαρίζει ή Καρμεντίτσα, γιά να τή θυμάστε, σενιόρ! μου είπε.

«Κι' έπειτα, άγκαλιάζοντάς με παθητικά, κόλλησε τά χείλη της στα δικά μου σ' ένα φλογερό, άτέλεικτο φιλί.

«Κι' αύτό σάς τό χαρίζω εγώ! μου είπε, όταν κατάφερα στο τέλος να ξεφύγω από τά χείρια της.

«Άμέσως κατόπιν έτρεξε, πάλι, βιαστικά, κι' έφυγε, τό ίδιο παράξενα, όπως είχε έ-θει.

«Δέκα λεπτά άργότερα ξεκινήσαμε. Απτό τότε δεν έαναγύρισα πιά ποτέ σ' εκείνο, τό απόμακρο λιμάνι της Αργεντινής. Ήρθε ό πόλεμος — άναστατώνηκαν τά πάντα, άλλαξε ό κόσμος σ' αύτά τά χρόνια...

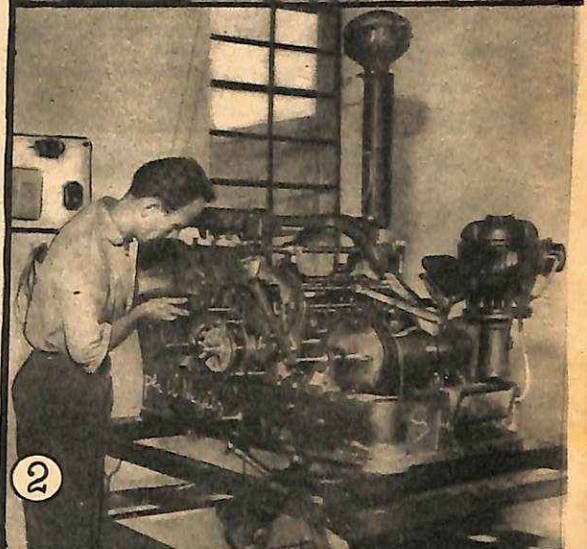
«Μά ή άγάπη της παράξενης Καρμεντίτσας μου μένει πάντα γλυκιά στή μνήμη μου και στην καρδιά μου!... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1. Η άλλοτε σύζυγος τού Τάθρον Πάουερ, Λίνα Κρίστιαν και ό «Έντιμαν Πάρκινσον» δεν κρύβουν πιά τόν έρωτά τους. Ταξιδεύουν μαζί στίς εύρωπαϊκές πρωτεύουσες και όλα δείχνουν πώς είναι τρισευτυχισμένοι. Οι δυό έρωτευμένοι καλλιτέχνες έμειναν κατενθούσισμένοι από την Ιταλία, αλλά ή χώρα που, όπως ήλθισαν, θα τούς μείνη έξέχαστη, είναι ή Ισπανία. Ένας φίλος τού ζεύγους άπεκάλυψε ότι σχεδίαζουν να τελέσουν τούς γάμους των στήν πατρίδα τού θράνηο. Πάντως ή βέβαια είναι πώς θα συναντήσουν μεγάλη δυσκολία, γιστι ή Λίνα και ό Τάθρον είχαν παντρευτεί καθολικά στήν Ιταλία και ως γνήσιοι οι καθολικοί δεν άναγνωρίζουν με κανένα τρόπο τό διαζύγιο.

2. Τό ρολόι αυτό που παρήγγειλε στήν Ιταλία ό Κεϊλ Σέλασε γιά να τό τοποθετήσει στο μέγαρο της Βουλής στήν Άντις. Αμπεμπά, θα ζυγίσει έν δυό 2.800 κιλά. Θα έχη 5 καμπάνες με διαφορετικούς ήχους, τέσσερα καντράν, οι δέ δείκτες και οι άριθμοί θα είναι από καθαρό χρυσάφι. Η μιιά καμπάνα θα έχη τόν ίδιο άκριβώς ήχο με την περίφημη καμπάνα τού Γουεστμίνστερ τού Λονδίνου.

3. Ο Αμερικανός άεροπόρος Έντουαρντ Γουίλιαμς παντρεύτηκε πρό ήμερών στή Μιννέαπολι των Η.Π.Α. Ένα άρσενό μανέν, την μίς Μάριον Σάττον. Ο γάμος τελέσθηκε μέσα σ' ένα αεροπλάνο και σέ ύψος 4.000 μέτρων. Κατά την διάρκεια της τελετής, ένας συνάδελφος τού Γουίλιαμς πετώντας με τό αεροπλάνο του σχεδίασε στόν ούρανό με καπνό την έρωτευμένη καρδιά που βλέπετε στή φωτογραφία μας. Αυτό ήταν τό γαμήλιο δώρο μου, είπε στούς νεονύμφους. Καί δώρο ήμερονικό μάλιστα, δεδομένου ότι τού στοιχίσε 400 δολάρια.

4. Ένα σπάνιο φαινόμενο. Όχι μόνο έπείσε είναι 18 χρονών, ήλικία την οποία σπανίως φθάνουν οι γάτες, αλλά έπειδή έξασφαλίζει από μύκητ την διατροφή της με τό... ψάρεμα. Η Πίνα, που άνήκει στόν Ιταλό Λόρδ Μορσέλλι από τό Γκοβέρνολλα της Μόντοβας, δεν φοβάται τόν νερό. Καρποφάγεται στήν άχθή και μόλις βή κανένα ψάρι, βουτά, τό πιάει και βγαίνει κατόπιν στήν άχθή γιά να στεγνώσει και να φάη τό προϊόν τού κυνηγιού της.

Η τελευταία ξενιτιά του Καζανόβα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΣΗ

Ο ΡΕΙΟΣ μπροστά στον καθρέφτη του, ο Τζιάκομο Καζανόβα κτύπαζε το πρόσωπό του, σαν ν' ήταν ενός έχθρου του. Δύο βαθιές ρυτίδες κάτω απ' τα μάτια του δίνανε μια κουρασμένη έκφραση σ' όλη τη φυσιογνωμία του. Τα δόντια του δεν ήταν πιά τόσο άσπρα-μερικά μάλιστα λείπανε. Τα μαλλιά του άσπριζανε σιγά-σιγά κι' είχαν άραιοσει κι' όλες στους κροτάφους.

«Είμαι γέρος!» συλλογίστηκε μ' απελπισία. Σε λίγους μήνες, σ' ένα χρόνο ίσως, θα πρεπε να βάλει τέλος στην ωραία και τυχοδιωκτική ζωή του. Οι γυναίκες άρχιζαν να χαμογελάνε λίγο ειρωνικά, όταν τον βλέπανε να εμφανίζεται σ' ένα καμιά γιορτή. Ο θρόνος της ακατομάχης της γιορτής του έσθυνε, μέρα με την ημέρα...

Βγήκε τώρα απ' το σπίτι του, νευριασμένος, μελαγχολικός. Μια βαρεία και γκριζα όμιλη σκέπαζε το λονδίνο. Τα φανάρια των λιγοστών αμαξιών που κυκλοφορούσαν στους δρόμους φαινότανε θαμπά, σαν μισοσβυσμένα καντηλάκια.

«Η τελευταία περιπέτεια... ψιθύρισε ο Καζανόβα. Θέλω να ζήσω την τελευταία μου περιπέτεια!

Τα βήματά του τον φέρνανε μηχανικά προς το σπίτι του λόρδου Αφτμπούρου, ενός πλουσιώτατου αριστοκράτη, που είχε φανή ευγένεστος απέναντί του και τον είχε δεχθεί αρκετές φορές στο μέγαρό του. Όταν έφτασε εκεί, άκουσε το χαρούμενο

στο χαρτιά ή στα ζάρια, για να κερδίσει. Είχε φτάσει πιά μπροστά στην πόρτα της σάλλας του καρτοπαιγνίου, όταν είδε να κάθεται κοντά σ' ένα παράθυρο μία κοπέλλα που του φάνηκε γνωστή.

—Μίτσι! φώναξε εκπληκτός, αναγνωρίζοντάς την.
—Εσείς, υπότα!... είπε εκείνη.
Και τον κύτταξε, κοκκινίζοντας από ευστυχία κι' άμικανία μαζί. Ο τυχοδιωκτής ένοιωσε την καρδιά του να φουσκώνει από χαρά. Σίγουρα, καμιά γυναίκα δεν άξιζε σαν την αξιολάτρευτη εκείνη μικρούλα!

—Πώς βρίσκεστε εδώ; τη ρώτησε.
—Εκείνη του διηγήθηκε τότε, με κομμένες φράσεις: «Η μεγάλη μου αδελφή έφτασε στο λονδίνο πριν από μία βδομάδα και μ' έφερε μαζί της, για να με παρουσιάσει στους κοινωνικούς κύκλους. Απόψε, ήρθε κι' αυτή εδώ, να είναι μία ώρα τώρα που δεν τη βλέπω πουθενά...»

Ο Καζανόβα θυμόταν πολύ καλά την τρελλή και άστατη αδελφή. Είχαν αγαπηθεί οι δύο τους έναν δολόκληρο μήνα, πριν από δυο χρόνια, όταν η Μίτσι ήταν ακόμα μικρή κοπελλίτσα...

Αποτραβήχτηκε τώρα σ' ένα μικρό γωνιάκι, μαζί με τη νέα. Είχε πετάξει από πάνω του τα χρόνια του, σαν ένα βάρος περιττό κι' ανύπαρκτο. Ήταν και πάλι ο λαμπρός ιππότης που ήξερε να μιλάει για έρωτα, όπως κανείς άλλος άντρας στον κόσμο.

Η Μίτσι τον κύτταζε μ' ένα έκστατικό θαυμασμό. Δεν πίστευε ακόμα σ' όση ευστυχία: πώς τον είχε έτσι κοντά της, πώς άκουγε απ' τα χείλη του τρελλά έρωτόλογα!

Τον είχε αγαπήσει κυρτά, από τότε που τον πρωτογνώρισε, εδώ και δυο χρόνια! Μή μου πής ότι Μίτσι! επέμεινε εκείνος. Σε λίγες μέρες πρέπει να φύγω. Και σ' τη ζωή μου, ο γυρισμός είναι δύσκολος... Έλα μαζί μου απόψε! Έχω ανάγκη απ' τη στοργή σου, την αφοσίωσή σου...

Η κοπέλλα έτρεψε, αναστατωμένη, νικημένη. Ήξερε προκαταβολικά, πως δεν θα μπορούσε να του αντισταθεί, πως θα τον ακολουθούσε όπου ήθελε εκείνος!

Ένα κύμα αίματος είχε ανέβει στο πρόσωπό της, σαν φλόγα πυρετού...

—Περιμένε με εδώ, γλυκειά μου! της είπε ο Καζανόβα σφιγγοντάς της το χέρι. Λίγα λεπτά μονάχα... Ύστερα θα φύγουμε μαζί, για να γνωρίσουμε την ευτυχέστερη ημέρα της ζωής μας!

Τάχε σκεφθεί, τάχε κανονίσει όλα: «Εν' όμαζι θα τους πάγαινε σ' ένα χωριό, μερικά χιλιόμετρα μακριά απ' το λονδίνο. Ήπ'ρχε εκεί μία ωραία βίλλα που θα μπορούσε να τη νοικιάσει...»

Ναί, μ' α γιά δλ' αυτά χρειαζόνταν λεφτά! Έπρεπε να παίξει, να κερδίσει πολλά, άμέσως!

Μπήκε σ' τη σάλλα του καρτοπαιγνίου και κάθισε δίπλα στο λόρδο Αφτμπούρου.

Έρριξε δυο-τρεις φορές τα ζάρια με το επιπόδειο χέρι του. Είχε μαζέψει κι' όλες μπροστά του ένα γερό ποσό. Όταν ζανάφτανε η σειρά του να παίξει, το ποντάρισε δολόκληρο. Θα κέρδιζε πάλι, κι' ύστερα θα τρεχε προς τον έρωτα...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στην σάλλα η αδελφή της Μίτσι.

Ο Καζανόβα την κύτταζε με τρόμο, όταν κάταφερε με κόπο να την αναγνωρίσει.

Τα λαμπερά της νειδά είχαν μαραθρή μέσα σ' ένα χρόνο, σαν να κ' είχε περάσει κάποια βαρεία αρρώστια! Ήταν πιά μία γυναίκα άσχημη, μ' έμφανισι γρηγας.

Ο τυχοδιωκτής κατάλαβε πως έφταιγε αυτός για τον τόσο ξεπεσμό της! Είχε καταστρέψει τα νειδά της και την όμορφιά της, μεταδίδοντάς της το πάθος της έρωτικής απληστίας, του πυρετού των αισθήσεων, που αποτελεί ένα άργο και ύπουλο δηλητήριο!

Και τώρα ήταν έτοιμος να ζαναρχίσει τα ίδια με τη Μίτσι... να μαράνη και τη δική της δροσερή όμορφιά!

Κρατούσε ακόμα τα ζάρια σ' το χέρι του.

—Ε, όνειρεύεσθε, ιππότες! του είπε ο λόρδος Αφτμπούρου. —Ναί, έθελπε ένα άσχημο όνειρο... απάντησε εκείνος.

Κι' έρριξε τα ζάρια... έτοιμος να χάσει! Τα κέρδη του, μαζί με τα δικά του λεφτά, πέρασαν όλα μπροστά στο λόρδο.

—Μου επιτρέπετε, κύριοι... είπε και σπρώχτηκε.

Δεν είχε πιά πενήντα. Είχε χάσει με τη θέλησή του όλα του τα λεφτά για να επιποδίσουν τον έαυτό του να κάνει μία κακή πράξη. Ουδένοντας, πέρασε έξω απ' το σαλονάκι, όπου τον περιμένε η Μίτσι. Διέκρινε την άκρη απ' το ρόζ φουστάνι της κι' ένοιωσε να τον κυριεύει μία βαθιά τρυφερότητα.

«Με περιμένει—σκέφτηκε. Μ' αγαπάει... ίσως απόψε να κλάψω για μένα... Και δεν θα μάθω ποτέ πόσο στάθηκε τυχερή!»

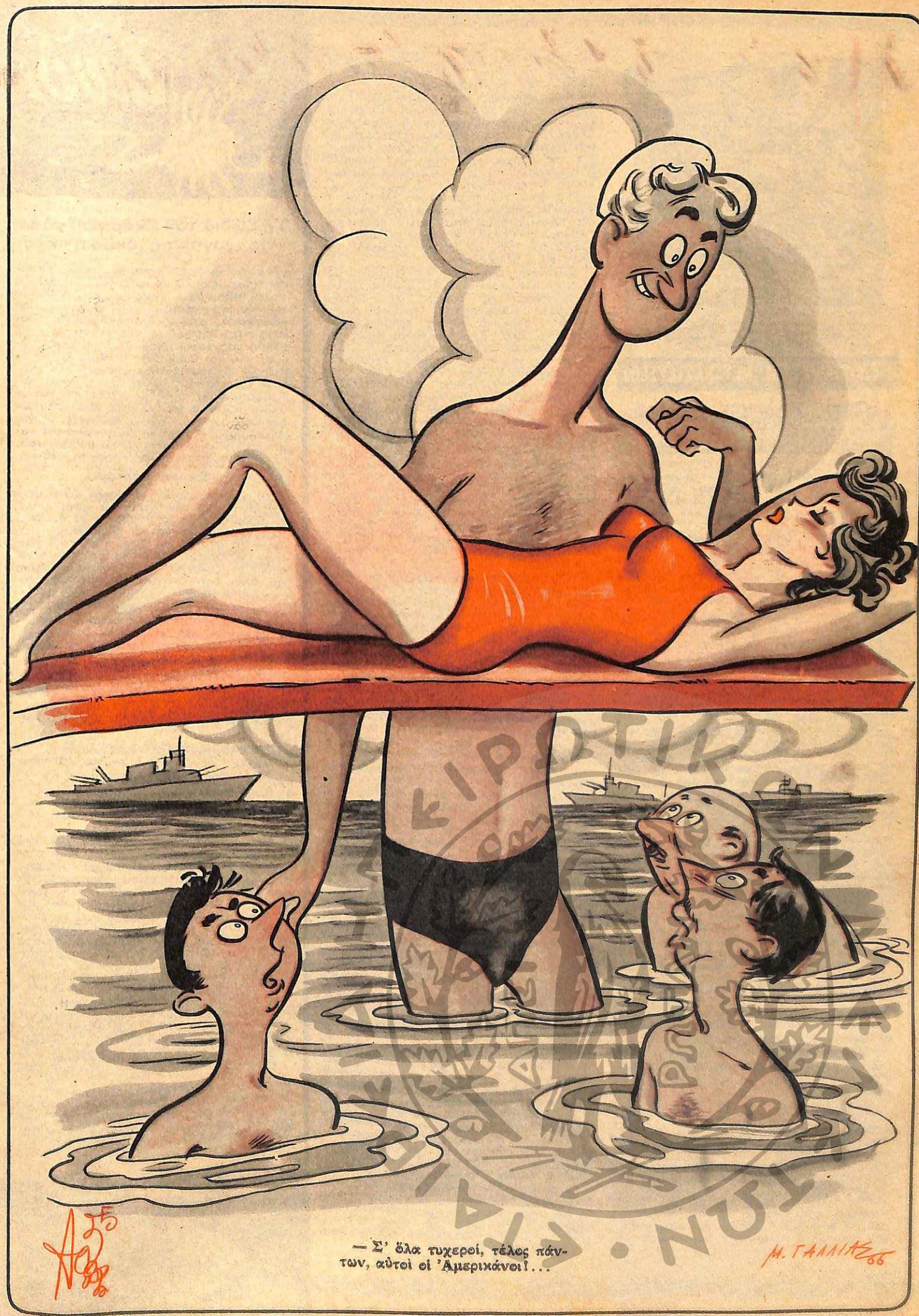
M. MAINTREAN

Τη στιγμή εκείνη μπήκε σ' τη σάλλα η αδελφή της Μίτσι...

θόρυβο των προσκαλεσμένων, που γεμίζανε το κατάφυτο σαλόνι. Δεν μπήκε κι' αυτός εκεί. Διέσχισε άργα μία μεγάλη σάλλα. Σ' το βάθος της βρισκότανε μία άλλη, όπου παίζανε χαρτιά. Απ' την ανοικτή πόρτα της ακούγονταν οι ξεροί κρότοι απ' τις μάρκες που κυττούσαν μεταξύ τους.

Ο Καζανόβα σκέφτηκε τότε πως του χρειαζόνταν λεφτά και πως έπρεπε να βοηθήσει λιγάκι την τύχη... δηλαδή, να κλέψω

—Σ' όλα τυχεροί, τέλος πάντων, αυτοί οι Αμερικάνοι!...

M. TANNI 88

Η ΕΠΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

“Οπου “Ελληνες, και έφημερίδες

Ενώ οι πρώτες ελληνικές εφημερίδες των “Ηνωμένων Πολιτειών χρονολογούνται από το 1890 περίπου, σε διάφορα ευρωπαϊκά κράτη, όπου υπήρχαν οργανωμένες ελληνικές παροικίες, χρονολογούνται από το τέλος του 18ου αιώνα. Από το 1790.

“Η εφημερίς υπήρξε ανέκαθεν για τον “Ελληνα ανάγκη οργανική, μπορεί να πη κανείς. “Η συζητητική ιδιοσυγκρασία του τον υποχρεώνει να αναζητήσει στην εφημερίδα τη λύση των αδιεξόδων που δεν μπορεί να τις λύσει διά της διαλεκτικής.

“Η πρώτη ελληνική εφημερίδα εξέδωθη, ως γνωστόν, στη Βιέννη το 1793, με τον τίτλο “Εφημερίς. “Εν συνεχεία, εξέδωθη στην ίδια πόλη διάφορες άλλες ελληνικές εφημερίδες και λίγο αργότερα έκαναν την εμφάνισή τους έδδομαδία ή διεσδομαδία έντυπα στο Λονδίνο, στο Παρίσι, και όπου αλλού υπήρχε συγκεντρωμένο ελληνικό στοιχείο.

“Επί τριάντα περίπου χρόνια πρό της “Επανάστασης του 1821, έβγαζαν, εκ των ενόντων, συνήθως, σε διάφορα ευρωπαϊκά κράτη, ελληνικές εφημερίδες, όχι μακριά ζωής, ως επί το πλείστον, των οποίων προορισμός ήταν να προετοιμάζουν ψυχολογικά το έδαφος για την επικείμενη εθνική εξέγερση.

“Η κατိσχυσία της “Επανάστασης και η δημιουργία του ανεξαρτήτου ελληνικού κράτους, δεν ανέστειλε την εφημεριδολατρία των “Ελλήνων του εξωτερικού. “Αντίθετος. Με την πρόοδο των τεχνικών μέσων, οι εφημερίδες του έ διεσδομαδία ή διεσδομαδία έντυπα, βελτίωναν την οργάνωσή τους και συναγωνίζονταν, μέσα σε ώρισμα πλάσις, βέβαια, τον ένο τύπο.

Σπουδαίο ρόλο έπαιξαν οι ελληνικές εφημερίδες που έβγαζαν στα αλφειοειδή έδαφη και των οποίων κύριος αντικειμενικός σκοπός ήταν να συντηρούν το έθνικό φρόνημα των έξω της “Ελλάδος “Ελλήνων.

“Ας σημειωθεί, ότι στην Κωνσταντινούπολη, προτού ακόμη υπάρξουν αξίες λόγου τουρκικές εφημερίδες, έβγαζαν ελληνικές, με λαμπρή τεχνική και δημοσιογραφική δογάνωσι. “Ηδη το 1829, έβγαζε στην πρωτεύουσα της οθωμανικής αυτοκρατορίας “Ο φίλος των Νέων, ή πρώτη αξιόλογη εφημερίδα της Τουρκίας.

“Αλλά και οι πρώτες τουρκικές εφημερίδες, στα φώτα των “Ελλήνων — και “Αομενίων — δημοσιογράφων και τεχνικών απηρχόχον. Βέβαια, την εποχή εκείνη, δεν ήταν πολύ εύκολη η άσκησης του δημοσιογραφικού επαγγέλματος στην οθωμανική αυτοκρατορία, όπου βασιλεύει ο Σουλτάν Μαχμούτ ο Β΄, ο προσπιλεγόμενος και Γαλίας. “Ολα τα δημοσιεύματα έπρεπε να περάσουν από λογοκρισία, της οποίας όμως οι λειτουργοί, επειδή δεν καταλάβαιναν και πολλά πράγματα, προτιμούσαν να

διαγράφουν και τις πιο άθωες εidoσεις. Μετά τον “Φίλο των Νέων, εξέδωθη, το 1835, στην Κωνσταντινούπολη, ο “Οθωμανικός Μηνύτωρ και κατόπιν ο “Τηλέγραφος. Το 1855 εξέδωθη ή “Βυζαντινή, εν συνεχεία ή “Ομόνοια, ή “Νεολόγος (1866), ή οποίος υπήρξε μία από τις σημαντικότερες ελληνικές και ξένες εφημερίδες της εποχής της, όταν είχε περιέλθει ή διεύθυνσίς της στον κορυφαίο δημοσιογράφο Σταύρο Βουτυρά.

Μία από τις παλαιότερες ελληνικές εφημερίδες της πρωτεύουσας της οθωμανικής αυτοκρατορίας ήταν και ή “Κωνσταντινούπολις (1868), κατά τα τελευταία δε χρόνια του 19ου αιώνα και τις αρχές του είκοστου ή “Πρόδος.

“Ελληνικές εφημερίδες δεν έβγαζοντο μόνο στην Κωνσταντινούπολη. Σ’ όλα τα μεγάλα κέντρα της Τουρκίας, όπου υπήρχε συμπαγής “Ελληνισμός, έβγαζαν πάσης φύσεως ελληνικά έντυπα, εφημεριδοί, περιοδικά κλπ. Σημαντικώτατη όμως δημοσιογραφική άθνησι παρουσίασε ή Σμύρνη με τις τέλεια οργανωμένες εφημερίδες της, οι οποίες κατέχουν εξέχουσα θέση στην ιστορία της ελληνικής δημοσιογραφίας. “Ας σημειωθεί, ότι ή “Αμάλεια υπήρξε ή μακροβιότερη ελληνική εφημερίς. Το πρώτο φύλλο κυκλοφόρησε το 1838 και το τελευταίο το 1923 (στην “Αθήνα αυτό, μετά ή μικρασιατική καταστροφή).

“Από τις παλαιές και μεταγενέστερες εφημερίδες της Σμύρνης, γνωστότερες είναι ή “Αργος (1839), ή “Αστήρ της “Ανατολής (1841), ή “Εφημερίς της Σμύρνης (1849-1854), ή “Σμύρνη, ή οποία, αργότερα μετωνομάσθηκε “Νέα Σμύρνη (1871-1915), ή “Αρμονία (1880), ή “Τηλέγραφος (1911-1922), ή “Κόσμος, ή “Εστία, κ. ά.

“Η ελληνική δημοσιογραφία παρουσίασε αξιόλογη δραστηριότητα και στη Ρουμανία. “Από το 1800 ήδη, έβγαζαν κατά καιρούς διάφορα έντυπα, τα οποία άνοιξαν το δρόμο στις πρώτες οργανωμένες εφημερίδες. Το 1868 εξέδωθη ή “Ιρις, ή οποία έζησε ως το 1897. “Ηταν μία ζωντανή, αγωνιστική εφημερίδα, ή οποία προήγαγε τα συμφέροντα του “Ελληνισμού, συνήθως με τόση μαχητικότητα, ώστε να αντιμετωπίσει την αντίδραση και κάποτε τις δίκες των ρουμανικών αρχών. Το 1873, εξέδωθη στο Βουκουρέστι οι “Συλλογοί, μία από τις μαχητικότερες εφημερίδες και αυτή, ή οποία έζησε ως το 1889.

Το 1891 εξέδωθη στο Βουκουρέστι ή “Πατρίς, ή οποία, λίγο αργότερα, περιήλθε υπό την ιδιοκτησία και διεύθυνση του Σπ. Σίμου. “Η “Πατρίς ήταν μία καθ’ όλα άρτια εφημερίς, που δεν είχε να ζητήσει τίποτε από τις αθηναϊκές. “Η άρθρωσή της ήταν νευρώδης, πράγμα που έξηγαίρε κατ’ επανάληψη τις ρουμανικές έπιδρομής κατά των γραφείων και τυπογραφείων της (1905), τα οποία κατεστράφησαν εντελώς. “Ο Σίμος σώθηκε ως εκ θαύματος και εγκαταστάθηκε στην “Αθήνα, όπου, ως γνωστόν, έπαυξόσε την “Πατρίδα.

Καθημερινές ελληνικές εφημερίδες υπήρχαν και στην Αίγυπτο από το 1880 — ή “Ελπίς, ή “Χρόνος, ή “Τηλέγραφος, ή “Εφημερίς, ή “Ταχυδρόμος, ή “Φως του Καΐρου, ή “Κλειώ, κ. ά.

Μία από τις σημαντικότερες εφημερίδες του “Ελληνισμού του εξωτερικού, υπήρξε ή “Ημέρα — ή οποία μετωνομάσθηκε κατόπιν σε “Νέα “Ημέρα — και την οποία ίδρυσε ο Ι. Σκυλίτσας στη Βιέννη, το 1855. Λίγο αργότερα, ή έδρα της μεταφέρθηκε στην Τεργεστή, όπου το 1874 ή ιδιοκτησία της μεταβιβάσθηκε στους αδελφούς “Αναστ. και “Αλέξ. Βυζάντιο. Το 1912 “Χαλκοκινδύλη, μεταφέρθηκε πάλιν στο Ι. Γενικά δεν υπήρχε και δεν υπάρχει γωνία της Γης που να μην έχη την ελληνική εφημερίδα της, αν βέβαια ζουν σ’ αυτήν λίγοι ή πολλοί “Ελληνες. Χωρίς να υπολόνισουμε τις ξενόγλωσσες εφημερίδες, που τάζουν σε “Ελληνες και ασχολούνται κατά ένα σημαντικό μέρος με τα ελληνικά ζητήματα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Το ζώδιο του Σκορπιού κάνει τις γυναίκες έκδικητικές

Το ζώδιο του Σκορπιού (22 “Οκτωβρίου ως 20 Νοεμβρίου) συμβολίζει τη βία, αλλά ταυτόχρονα τη θέληση και την πρωτοβουλία. Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κατά το διάστημα αυτό, είναι όρμητικές, θυελλώδεις, άσυγκράτητες στις εκδηλώσεις τους. “Από τ’ άλλο μέρος, όμως, γίνονται θαυμάσιες μητέρες κι αν ύστερον σε τρυφερότητα απέναντι των παιδιών τους, από τ’ άλλο μέρος, όμως, διαφέρουν γι’ αυτά με πάθος και θυσιά ζονται πρόθυμα για να τους εξασφαλίσουν ένα καλό μέλλον. “Εχουν, άλλωστε, οι γυναίκες αυτές εξαιρετική δραστηριότητα και μπορούν ν’ αναπληρώσουν το σκεύος τους σε κάθε περίπτωση, αν παραιτηθούν άναγκη.

Φυσική διάπλαση

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Σκορπιού, είναι ή πολύ όμορφες ή πολύ άσχημες. “Η όμορφη τους έχει μία έλκυστική ιδιορρημία, που όφειλεται στο ότι τα χαρακτηριστικά τους είναι άκανόνιστα και άσύμμετρα. Αυτό τις κάνει να εφεύγουν από τον κοινό τύπο και δίνει έναν αινιγματικό τόνο στη φυσιογνωμία τους.

“Ανάστημα: μάλλον ψηλό. Σιλουέτα: λεπτή έως μετρία. “Όμοι: έλαφρά γωνιώδεις. Κεφάλι: λεπτό με προεξέχοντα μύλη. Μάτια: γκριζά ή καστανά. Μύτη: λεπτή και προεξέχουσα. Στόμα: κανονικό, αλλά με έλαφρώς προεξέχοντα χείλη. Δόντια: άκανόνιστα, σε σχήμα πριονιού.

Φρύδια: κοντά το ένα στο άλλο. Μαλλιά: κοκκινωπά ή καστανά σκούρα. Φωνή: βαθεία, λίγο βραχνή. “Επιδερμίδα: σκούρα ή αίματώδης. Βάδιση: σταθερό, μεγάλο εύκνηση.

“Ερωτική διάθεση

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Σκορπιού, έχουν φλογερή ιδιοσυγκρασία και θαρραλέα χαρακτήρα. Τα αισθήματά τους είναι άγρονα και βίαια. “Αγαπούν με πάθος και αγωνίζονται με πείσμα για να κατακτήσουν και να διατηρήσουν τον άνθρωπο που τις συν- κίνησε. Είναι, έξ’ άλλου, πολύ ζηλότυπες και έκδικητικές. Τα έρωτικά αισθήματά τους έχουν σε πολλές περιπτώσεις ποτέ σε μιά αντίπαλο και δεν συγχωρούν ποτέ μια περιήγηση στην προδοσία. “Ο άνδρας που αγαπούν πρέπει να είναι σίγουρος σε κός τους και θέλουν να είναι σίγουροι, κάθε στιγμή γι’ αυτό. Τον άφοσιώνουν, έ- άλλωστε, δόλφους και δεν θα τον προδο- σουν, παρά μόνον όταν πεισθούν, ότι ή- ταν άνάγκη για την άγάπη, που έννοιασαν γι’ αυτόν.

“Ος σύζυγοι διευθύνουν με στίβαρο χέ- ρι το σπίτι τους, αντιμετώπιζον με θάρ- ρος τα διάφορα περιστατικά της ζωής και να χάνουν την ψυχραιμία τους ήν ένδιαφέρονται σε μεγάλο βαθμό για ήν

ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

κοινωνική πρόοδο του συζύγου και της οικογενείας τους.

Γάμος

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Σκορπιού, έχουν πολλές πιθανότητες να παντρευτούν σε νεαρή ηλικία, αν δεν απομακρύνουν την τύχη που θα χτυπήσει την πόρτα τους με τον βίαιο χαρακτήρα τους, τα πείσματα και τις πα- ράφορες και συχνά άπερίσκεπτες εκδηλώ- σεις τους.

Προσοχή, λοιπόν, στα πρώτα σας βή- ματα. Διατρέχετε, άλλωστε, τον κίνδυνο να κάμετε έναν πρώτο γάμο, που δεν θα σας δώσει την ευτυχία.

Το ζώδιο αυτό προαναγγέλλει οικογε- νειακές αναταραχές, δίκες, διαζύγια, περι- πέτειες παντός είδους. “Αλλ’ έπίσης την άποκτηση περιουσίας, σε ηλικία, όμως, κά- πω ώριμη και την κατάρτησι, τέλος, της ευτυχίας.

Για το λόγο αυτό, πρέπει να συγκρα- τήσετε την όρμη σας και να μην προσπα- θείτε να εκδιώξετε τα γεγονότα, γιατί αύ- τω μπορεί ν’ αποβεί εις βάρος σας και να σας κάμει να μετανοήσετε πικρά.

Οι πιθανότητες γάμου έχουν ειδικότερα ως έξης:

1) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 22- 31 “Οκτωβρίου.

Βίαια έρωτικά πάθη, ζηλοτυπίες, μίση, έκδικήσεις. Διατρέχετε τον κίνδυνο να χά- σετε από την άπερίσκεπτή σας τον άνθρο- πω που αγαπάτε. Θα πρέπει, όπωσδήποτε, να αγωνισθήτε σκληρά για να τον συγ- κρατήσετε.

“Αν δείξετε έπιμονή και σταθερότητα, θα κερδίσετε το παιχνίδι. Τα δάκρυά σας θα στεγνώσουν μία μέρα κι ή ζωή θα σας χαμογελάσει.

2) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 1-10 Νοεμβρίου.

“Η ίδια κίνδυνο όπως και στο προη- γούμενο δεκάμηρο. Θα κατανηκίσετε, ό- μως, τα έμποδια και θα βρήτε την ποθητή ευτυχία.

3) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 11- 20 Νοεμβρίου.

“Η παράξενη και ιδιότυπη γοητεία σας θα σας κάμει να υπερνηκίσετε τα έμποδια. Πρέπει όμως ν’ αποφεύγετε τις υπερβολές και να μην εκθέτετε άσκοπα την υπόληψή σας.

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από το ζώδιο του Σκορπιού, είναι εξαιρετικά γόνιμες και άποκτούν συνήθως πολυάριθμη οικογένεια.

Θα προτιμήσετε ως συζύγους εκείνους που γεννήθηκαν από 24 “Ιουλίου - 22 “Αύ- γουστου (άστερισμός του Λέοντος) και από 22 Σεπτεμβρίου - 21 “Οκτωβρίου (ά- στερισμός του Ζυγού). Θα αποφεύγετε ταυναντίον εκείνους που γεννήθηκαν από 20 “Απριλίου - 20 Μαΐου (άστερισμός του Ταύρου) και από 19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου (άστερισμός των “Ιχθύων).

“Η κοινωνική θέσις, καθώς και ή οικονο- μική σας κατάσταση, θα παρουσιάσουν πολλές μεταπτώσεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι γυναίκες που γεννή- θηκαν κάτω από το ζώδιο του Σκορπιού.

Παναγία ή Σπηλαιώτισσα της Κρή- τος είναι ένα μετόχι της Μονής του όρους Σινά και βρίσκεται ανάμεσα από τα χωριά Χνοδέσι και “Άγιος Βασί- λειος του “Ηρακλείου. “Η έκκλησία της Σπηλαιώτισσας έχει κτισθή σε μία ρημα- τιά, σκεπασμένη από πλατάνια και άλλα πανύψηλα δέντρα. “Εκεί, σε μία σπηλιά, βρήκαν τα παλιά χρόνια την εικόνα της Παναγίας και από τότε πήρε το όνομα Σπηλαιώτισσα ή Σπηλιώτισσα, όπως τη λένε οι ντόπιοι.

Την εποχή της “Ενετοκρατίας ζούσαν στην περιοχή αυτή δυο αδελφοί, που εί- χαν και οι δυο τ’ όνομα Κοσμάς. “Υστε- ρα από ένα δράμα που είδαν στον ύπνο τους, έσκαψαν στη σπηλιά και εκεί βρή- καν την εικόνα μαυρισμένη από την πολ- λυκαιρία και την υγρασία.

“Επειδή όμως ήταν πολύ φτωχοί και δεν είχαν τα μέσα για να χτίσουν έκκλησία, άνοιξαν όσο μπορούσαν τη σπηλιά και την μετέτρεψαν σε έακληρούλα. Παρότρυναν κα- τόπιν κάθε ύλη φροντίδα και άφιέρωθη- σαν στη λατρεία του Θεού.

Το πρώτο θαύμα της Παναγίας της Σπηλαιώτισσας ήταν ή διάσωσης τριών χω- ριών, που μία χειμωνιάτικη νύχτα γκρε- μίστηκαν με τα ζώα τους από το βράχο στο βάθος της χαράδρας. Κανένας δεν έ- παθε τίποτα, έίπαν όμως κατόπιν πως εί- χαν την έντύπωσι, ότι στο γκρέμισμά τους έννοιωσαν ένα άάροτο χέρι που τους συγ- κρατούσε.

“Όταν οι δυο Κοσμάδες και κτήτορες της έκκλησίας γέρασαν και κατάλαβαν ότι ο θάνατος πλησιάζει, την άφιέρωσαν στη Μονή του Σινά, μετόχι της οποίας παρα- μένει ως τώρα.

Οι Τούρκοι, καθ’ όλη τη διάρκεια της κατοχής της Κρήτης, σεβάσθηκαν την έκ- κλησία, γιατί υπήρχαν σουλτανικά φημά- νια που κατοχυρώναν την ασφάλειά της. Μάλιστα, σ’ ένα χρονικό, αναφέρεται ή πε- ρίπτωση Τούρκων στρατιωτών, οι οποίοι δεν τόλμησαν να μπουν μέσα, αν και γνό- ριζαν ότι εκεί είχαν καταφύγει δυο Κρητι- κοί υπέθυνοι για το φόνο ενός συναδέλφου τους.

Πολλά χρόνια μετά το θάνατο των αδελ- φών Κοσμάδων, σε μία κρύπτη της έκκλη- σίας, βρέθηκαν δυο κρανία, οι κάρες των ευσέβων αυτών χριστιανών, θαυματουργές όπως και ή άγία εικόνα της Παναγίας της Σπηλαιώτισσας.

Λένε μάλιστα, ότι, πριν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, μία νύχτα που οι χρι- στιανοί προσευχόντουσαν, αντίκρισαν ξα- φνικά τις δυο κάρες να σηκώνονται μετώ- ρες και να στέκονται πλάι από την εικόνα της Παναγίας. “Όλοι πρόβλεψαν πως κάτι το σοβαρό θα συμβεί και, πραγματικά, λί- γον καιρό αργότερα, άναψε ο μεγάλος πό- λεμος.

“Ακριβώς το ίδιο συνέβη και πριν από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. “Ο αρχι- μανδρίτης Θεοφύλακτος Σμυρνιακάκης, που ήταν οικονομός του μετοχίου, μπεινό- ντας ένα βράδυ στην έκκλησία για ν’ ανά- ψη τα καντήλια, είδε πάλι τις δυο κάρες να αλωνίζουν δίπλα από την εικόνα. Για δεύτερη φορά, μετά το ίδιο περιστατικό, έξεοράγη αργότερα ο παγκόσμιος πόλεμος, που τόσες καταστροφές προέξηνσε στον κόσμο.

Κάθε δεκαπενταύγουστο, που γιορτάζε- ται ή μνήμη της Παναγίας, χιλιάδες προ- σκυνητά κατακλύζουν τη γραφική τοποθε- σία της μονής και παρακολουθούν με κα- τάνυξη τη θεία λειτουργία.

Στα βιβλία της έκκλησίας αναφέρονται πολλά θαύματα της εικόνας με στοιχεία και ήμερομηνίες. Οι κάτοικοι της περιοχής μιλούν για θεραπείες πολλών δαιμονισμέ- νων, που τους έφεραν εκεί δεμένους, για να φύγουν μετά τη λειτουργία τελείως κα- λά, και πολλών άλλων, που έπασχαν από διάφορες ανίστες αρρώστιες.

Γνωστότατη έπίσης για τα θαύματά της στην Κρήτη είναι και ή εικόνα της “Αγίας Μαρίας, που βρίσκεται στο όμονυμο έ- ξωκλήσι μετοχίου των χωριών Βάνη και Θρα- ψανά Πεδιάδος.

Στην εικόνα ή “Αγία Μαρίνα κρατάει στο δεξί της χέρι σταυρό και στο άριστε-

“Η θαυματουργός εικόνα της “Αγίας Μα- ρίας.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Παναγία Σπηλαιώτισσα και “Αγία Μαρίνα της Κρήτης

ρό κάτι που μοιάζει με ρουφάκι ή μακρύ φτερό από αυτά που γράφουν. “Ενας πολ- λύπτυχος χιτώνας καλύπτει το άδύνατο σώ- μα της, ενώ στο βάθος της εικόνας διακρί- νονται άπότομα βράχια.

“Από τα πιο περίεργα άφιέρωματα, που σκεπάζουν τη θαυματουργή εικόνα της “Α- γίας Μαρίας, είναι οι πλεξούδες των γυ- ναικείων μαλλιών. Γυναίκες από πολλά ση- μεία της Κρήτης, που είχαν τάξει τα μαλ- λιά τους στη χάρι της, έφτασαν εκεί και άφου προσκύνησαν, τα έκοψαν, έτσι καθώς ήταν πλεγμένα, και τα κρέμασαν στην ει- κόνα.

“Υπάρχουν έπίσης στην έκκλησία πολλά δεκανίκια και άλλα στηρίγματα παραλυτι- κών, που κατέφυγαν εκεί ζητώντας τη βοή-θεια της “Αγίας. Μετά την Ιασί τους από τη θαυματουργή εικόνα τα άφιέρωσαν στη χάρι της.

“Η έκκλησία της “Αγίας Μαρίας, χτί- στηκε στους βυζαντινούς χρόνους και βρι- σκεται στα πόδια ενός λόφου που τον σκε- πάζουν έλνες. Στις 17 “Ιουλίου, που τι- μάται ή μνήμη της “Αγίας, ο έλαιώνας γε- μίζει από κόσμο.

“Επειδή είναι καλοκαίρι, όλοι διαμυκτε- ρεύουν στο υπαίθρο, μάλιστα κάθε οικογέ- νεια φροντίζει να “πιάσει μία μεγάλη έ- λλη, που θα της εξασφαλίσει σκιά από τον καυτό ήλιο της ημέρας.

“Εκεί ακόμα βλέπει κανείς και όλόκληρη την ανθρωπινή δυστυχία. Μεταφέρουν αρ- ρώστους, μονιακούς και παράλυτους, για να τους τοποθετήσουν κάτω από την ει- κόνα, και να ζητήσουν τη θαυματουργή της έπιδραση. “Ο έσπερινός που γίνεται με κάθε μεγαλοπρέπεια την προηγούμενη της έορτης, είναι μία από τις πιο κατασκευτι- κές ιεροτελεστίες.

“Επειδή δεν χωρούν όλοι στην έακλη- σία, τα πλήθος των πιστών έπεκτείνεται στο γραφικό έλαιώνα και από εκεί παρα- κολουθεί με έκδηλη θρησκευτική συγκίνηση τη λειτουργία.

“Αλλά στην Κρήτη δεν είναι μόνο ή Πα- ναγία ή Σπηλαιώτισσα και ή “Αγία Μαρί- να οι θαυματουργές εικόνες. “Υπάρχουν πολλές, πάρα πολλές, με πολλά θαύματα από τα παλιά χρόνια ως τώρα. Μέσα σε φτωχές έκκληρούλες οι περισσότερες, μα- κρυά από τις πόλεις και τα χωριά, έσω- σαν και εξακολουθούν να σώζουν τους αν-θρώπους, που καταφεύγουν να ζητήσουν, με βαθεία χριστιανική πίστι, τη βοήθεια του Θεού.

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

«Ενα μικρό ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ»

«**Π**ΑΙΖΟΜΕ τους άρραβωνιασμένους;» είχε πη μ'ά μέρα, πριν από πολλά χρόνια, ενώ στον κήπο οι κορφές των παικτών ρουφούσαν ήδονικά τις στερνές ηλιοχτίδες.

«Η Γέτα είχε καθίσει σ' ένα παγκάκι κι' ο Μάριος μπροστά στα πόδια της. Αντίκειντο, ή θάλασσα κυλούσε τα κυματάκια της, με τους ανάλαφρους στεναγμούς του άιμου.

«Έπρεπε εν' αγαπηθούνε στ' αλήθεια τα δυο παιδιά... όπως ο κόντε Πιέρο κι' η βαρωνέσσα Τζούλια, εκείνη ή ξανθούλα, που όταν δεν έκλαιγε αναστέναζε, κι' όταν δε' αναστέναζε έκλαιγε.

Ναί, ή Γέτα έπρεπε να γίνη μιά Τζούλια, μ'ά με λιγότερα κλάμματα κι' αναστεναγμούς.

Κι' ο Μάριος; Αυτός σκεπτιότανε πώς κι' ο κόντε Πιέρο δεν τ'ά κατάφερε καλά. Μιλούσε δηλ την ώρα, φλυαρούσε... Ποιά ή ανάγκη να λήη τόσα πράματα, ώρες ολόκληρες, με νυσταλέα φωνή και με τ'η ματιά του καρφωμένη στον κισσό του τοίχου, αφού τ'ά μάτια λένε πολλές φορές περισσότερα απ' όσα μπορεί να π'η το στόμα;

Και κάθε τόσο: «Τζούλια!» «Πιέρο!» «Πιέρο!» «Τζούλια!»... Κι' αναστεναγμοί, και δάκρυα...

«Αυτό είναι περισσότερο... δράμα, παρά έρωτας!» είχε σκεφθή ο Μάριος.

Έπρεπε ωστόσο να δοκιμάσουμε, να κάνουν την δοχή με τ'η Γέτα.

Ήταν μιά έμορφη μέρα, ίσως ή πιό έμορφη απ' όλες, γιατί μέσα του έπαιρνε ψυχή αυτή ή σκηνή. Ένοιωθε μιά παράξενη γοητεία.

Π'ηρε τ'ό χέρι τ'ης Γέτας ανάμεσα στα δικά του και τ'ης έπ'η:

— «**Α**ς κυταχτούμε στα μάτια!

«Είμεναν πολλήν ώρα έτσι, δίχως να μιλάνε. Ή ματιά του σαγ'ήνευε, τραβούσε σ'ά μαγνήτης τ'η Γέτα, μ'ά κι' ο ίδιος ένοιωθε μιάν αλλόκοτη ταραχή, που δε' μπορούσε να τ'ην εξηγήσει.

Πόση ώρα να πέρασε;... Είχε βασιλέψει πιά ο ήλιος, τ'ά δέντρα φαίνονταν άπακοιμισμένα κι' ή θάλασσα σαν κάτι τ'ό άπέραντο και τόσο, μ'ά τόσο θλιμμένο....

— Γέτα!

— Μάριε!

Προσέβ'οντας εκείνος τ' όνομά τ'ης, ένοιωσε μιά παράξενη γλύκα. Μιά πρωτογνώριστη ευτυχία τον κυρίεψε. Κι' κείνη τ'ό ίδιο.

«Τι παράξενο!» σκέφτηκε ο καθένας τους, σαν να μ'ην πίστευε σ' αυτό που του συνέβαινε.

— Γέτα! Ξανάπε τ' άγόρι, σαν ν'άθελε να ξανανοιώσει τ'ην ίδια γλύκα προσφέροντας τ' όνομά τ'ης.

— Μάριε!

Ή φωνή τ'ης έτρεψε. Γιατί άραγε;... Ο Μάριος άνασκάθηκε τότε και τ'ην τράβηξε στην άγκαλιά του. Ένα κύμα τρυφερότητας τον πλημμύρισε, καθώς τ'η φιλούσε στο μάγουλο.

Εκείνη πετάχθηκε τότε δρόμα κι' έτρεξε π'ός τ'η Βίλλα.

Αυτός έμεινε κάμποση ώρα άκίνητος. Ή δροσιά απ' τ'ό μάγουλό τ'ης είχε μείνει στα χείλη του, σαν ένα ροδόπεταλο...

*

Και τώρα, ύστερα από δώδεκα χρόνια, ξαναθυμούνταν εκείνο τ'ό μακρινό ήλιοβασιλέμα. Ή Μοίρα έλαχε να ξαναδρεθούν εκεί, έπειτα από τόσον καιρό, στον ίδιο κήπο, κοντά στο ίδιο παγκάκι... τώρα που οι καρδιές τους είχαν άνοιξει δρότελα, σαν τ'ά μπουμπούκια.

— Θυμάσαι; τ'ης έλεγε ο Μάριος. Έδώ παίξαμε τ'ό τελευταίο μας παιχνίδι; τους «άρραβωνιασμένους». Τ'ί άπόννε ύστερα; Σαν να μ'η θυμάμαι... Ίσως γιατί, τ'ό

βράδυ εκείνο, άναψε κι' έσβυσε ένα μεγάλο, υπέροχο φώς. Και καθένας μας π'ηρε μαζί του λίγες άχτίδες απ' αυτό... Ήμαστε παιδιά τότε, και τ'ό βάλαμε στα πόδια, τραμαγμένοι... Έσύ δηλαδή έφυγες. Γέτα! Τ'ί τρωάρα που σ' έπιασε, αλήθεια...

«Ύστερα π'ηγάμε στην πόλη, στα σχολεία μας. Έγώ με τους δικούς μου έγκαταστάθηκα στη Σικελία. Ο πόλεμος με β'ηκε έφηβο ακόμα... Π'ηγα στρατιώτης... Ξέρεις, μιά νύχτα, ύστερ' από μιά φοβερή μάχη, δεν κατάφερα να ξεκουραστώ. Είχα ξαπλώσει για να κοιμηθώ. Τ'ού κάκου όμως... Ποιός ξέρει γιατί. Ίσως οι κίνδυνοι που διέτρεχα, ο νευρικός κλονισμός, ή σκέψη των άγαπημένων μου προσώπων που βρίσκονταν μακριά μου, ή λ'η ή ζωή μου, όλα τ'ά περασμένα, όπως τ'ά ξαναβλέπει ένας έτοιμοθάνατος...

«Δεν μπορούσα λοιπόν να κοιμηθώ. Θυμάμουν... Και, πάνω απ'όλες τις άναμνήσεις, σιγότερως μια: ή δική σου! Ήσουν μπ'ροστά μου και με κυττάλες... Μέσα σ' αυτό τον κήπο. Και μούλεγες: «Ξέρεις; Είμαι τώρα λιγάκι σαν τ'η βαρωνέσσα Τζούλια. Στενοάζω κι' εγώ και κλαίω, κλαίω και στενοάζω...» Ω, γιατί σ' άφησα μόνον, εκείνο τ'ό βράδυ, και σ' έκανα να υποφέρεις; Συχώρεσέ με!»

«Αυτά μούλεγες. Κι' εγώ ήμουν ταραγμένος, ένοιωθα μιάν άπέραντη γλύκα, που έσβυσε κάθε άλλο συναίσθημά μου... άκόμα και τ'η σκέψη π'ώς βρισκόμουν στο χαράκωμα και π'ώς κινδύνευα από στιγμή σε στιγμή να σκοτωθώ... Και μ'ού φαίνονταν π'ώς δεν ήμουν πιά μόνος, σ' εκείνη τ'ην κόλαση των ζωντανών, π'ώς με προστάτευε μιά καλή Μοίρα... Έσύ, Γέτα!

«Όνειρεύόμουν όμως, έ; Ίσως νάχα λίγο πυρετό, ένα έλαφρό παραλήρημα...»

Ακολουούσε σιωπή. Νοιώσανε κι' οι δυο σαν να μπαίνουν σε μιά καινούργια ζωή, όπου δεχώριζαν άμυδρά τ'η νοσταλγία και τ'η μελαγχολία των χαμένων προσώπων. Δεν είχαν τ'η δύναμη να μιλήσουν, σχεδόν από φόβο μ'η φανερώνουνε πολύ τ'α αισθήματά τους, ή μ'η δεν τ'α φανερώνουν άσο έπρεπε...

Ένοιωθε ο καθένας τους π'ώς είχε φυλαγμένη ζηλότυπα τ'ην άνάμνηση εκείνη, σαν ένα μυστικό, στα βάθη τ'ης ψυχής του. Και π'ώς τ'ην είχε αγαπήσει και προστατέψει πάντα εύλαδικά... Τώρα ήθελεν να τ'α πουν, δλ' αυτά, μ'ά ή συγκίνησι τους έμπόδιζε. Γιατί ήταν τ'ό πρώτο τους μικρό παράπτωμα, κι' ή έξαμολόγησι ενός παραπτώματος π'ρέπει να συνοδεύεται απ' τ'η μετάνοια. Κα-νείς όμως απ' τούς δυο τους δεν είχε νοιώσει μετάνοια γι' αυτό.

Κυττάζονταν, διαταχτικοί, συγκινημένοι, τρέμοντας. Περίμεναν... ποιός ξέρει τ'ί! Τ'ό φύσημα τ'ού ζέφουρου, ένα άναπάντεχο θόρυβο, κάτι τ'ό άπρόοπτο και τ'ό άσυνήθιστο, που θα τούς έσπρωχνε σ' ένα άποκαλυπτικό σφ'ιγχαλκίασμα. Περίμεναν...

Ο κήπος ήταν σιωπηλός, ή θάλασσα έντελώς άκύμαντη...

Ξαφνικά, άκούστηκε μιά φωνίτσα, σαν κελάδημα πουλιού. Κι' έτρεξε κοντά τους απ' τ'η Βίλλα ένα μικρό κο-ριτσάκι:

— Μαμά, ήρθε ο μπαμπάς και σ'έ ζητάει...

«Η Γέτα άνατρίχιασε. Ένοιωσε σαν να έπαιναστούσε τ'ό αίμα μέσ' στις φλέδες τ'ης. Χλώμιασε. Έκλεισε τ'ά μάτια τ'ης, έμεινε μιά στιγμή δίχως άόρατα...

«Όταν τ'ά ξανάνοιξε, είχε πιά συνέλθει. Χαίδεμε με στοργή τ'ην κορούλα τ'ης.

— Πάμε. Γκροτσιέλα, τ'ης έπ'η. «Ας πούμε αντίο στον κύριο κι' ας τρέξουμε στο μπαμπά.

«Ο Μάριος τ'ην είδε ν' άπομακρύνεται γρήγορα π'ός τ'η Βίλλα, τρέχοντας σαν έλλοτε...

Κι' ένοιωσε π'ώς κάτι ανάλαφρο, ένα μικρό ροδόπε-ταλλο, έπέφετε απ' τ'ά χείλη του, για πάντα...

Μ. ΤΑΚΑΡΙ

Ένοιωθε ο καθένας τους π'ώς είχε φυλάξει ζηλότυπα τ'ην άνάμνηση εκείνη, σαν ένα μυστικό στα βάθη τ'ης ψυχής του...

Τα φτερά του κολιμπρί, ακόμη και όταν το πουλί στέκεται πάνω από ένα λουλούδι και τρυγάν το μέλι του, είναι σε αδιάκοπη κίνηση. Πρόνυμα, που προκαλεί μεγάλη κατανάλωση ζωικής ενέργειας και του δημιουργεί την ανάγκη να τρέφεται συνεχώς για να την ανανεώνει.

μασση ικανότητα να θυμούνται, έπειτα από μια ολόκληρη άνοιξη κι' ένα ολόκληρο καλοκαίρι, το μέρος που είχαν διαλέξει για χειμερινό καταφύγιο και να ξαναγυρίσουν εκεί.

Για να βεβαιωθεί, ο 'Αμερικανός καθηγητής φόρεσε ένα δακτυλίδι στο πόδι του (πουργουίλ). Και όταν, το τρίτο φθινόπωρο, ξαναγύρισε, βρήκε πάλι το πουλί στο ίδιο μέρος, με το δακτυλίδι περασμένο στο πόδι του!

Ο ύπνος του κράτησε 85 ημέρες. Τον πρώτο μήνα, το πουλί έχασε από το βάρος του μόνο 0,11 του γραμμαρίου. Τόσο πολύ είχαν περιοριστεί οι ζωικές λειτουργίες του, ώστε το σώμα του δεν κατανάλωσε σχεδόν καθόλου ενέργεια. Αργότερα, όταν η νάρκη έγινε ελαφρότερη και πλησίαζε ο καιρός που το πουλί θα ξυπνούσε, το βάρος του, σε 14 ημέρες, ελαττώθηκε κατά 1 γραμμάριο.

Το πιο παράξενο είναι, ότι τους δυο πρώτους μήνες, που η νάρκη του ήταν πολύ βαθιά, οι παλμοί της καρδιάς του δεν μπορούσαν ν' ακουστούν ούτε με το σπινθοσκόπιο! Και όταν τοποθέτησαν έναν καθρέφτη ακριβώς μπροστά στα ρουθούνια του, αυτός δεν δάμπωσε ούτε μια φορά!

Δεν έμεινε, έπειτα από αυτό, καμιά αμφιβολία, ότι επρόκειτο για ένα ολόκληρο φαινόμενο χειμερινής νάρκης. Οι επιστημονικές έρευνες συνεκρίστηκαν τότε και με άλλα φτερωτά, και διαπιστώθηκε, ότι, εκτός από τον (πουργουίλ), παρουσιάζουν το ίδιο φαινόμενο το κολιμπρί και το πετροκελίδονο.

Το κολιμπρί είναι γνωστό ως το πουλί, που τα φτερά του βρίσκονται σε άενα κίνησι. Τη στιγμή, που φαίνεται σαν να στέκεται ακίνητο πάνω από ένα λουλούδι και να τρυγάν το μέλι του, τα φτερά του κάνουν 50 κινήσεις το δευτερόλεπτο. Και όταν πετάν, οι κινήσεις των φτερών του φτάνουν τις 2000 το δευτερόλεπτο!

Για να ανταπεξέλθει στην τεράστια κατανάλωση ενέργειας, που προκύπτει για μια τέτοια κινητικότητα, το κολιμπρί έχει μια δυσανάλογα μεγάλη καρδιά, που καταλαμβάνει τον τρίτοιο όγκο από το στομάχι του. Και χρειάζεται επίσης, για να αναπληρώσει το ποσοστό ενέργειας, που κάνει συνεχώς, να τρέφεται σχεδόν ακατάπαυστα. Όπως απέ-

Η χειμερινά νάρκη

Μια τελευταία ανακάλυψη του 'Αμερικανού καθηγητή Γκαίγκερ, που διαψεύδει τις παλιές θεωρίες

ΣΕ πολύ παλιούς καιρούς, οι άνθρωποι πίστευαν, ότι, τον χειμώνα, τα χελιδόνια κατέβαιναν στις λίμνες για να κρυφτούν, όπου να ξαναγυρίσουν ή άνοιξη, ο ήλιος και τα έντομα. Πίστευαν, επίσης, ότι ο κορυβαλλός κρυβόταν κάτω από μια πέτρα στον κάμπο. Αυτές οι δοξασίες υπήρχαν, όταν ήταν ακόμη περιωρισμένες οι ανθρώπινες γνώσεις για τα ταξίδια των αποδημητικών πουλιών. Αργότερα, η επιστήμη κατέληξε στην διαπίστωση, ότι εκτός από τα ψυχρόσημα έρπετα, μόνον ωρισμένα μαστοφόρα πέφτουν, την εποχή του κρύου, στην ονομαζόμενη (χειμερινά νάρκη), οπότε η καρδιά τους παύει σχεδόν τελείως να κτυπά.

Μια τελευταία όμως, επιστημονική ανακάλυψη έμελλε να αποδείξει πως η θεωρία αυτή, που την διδάσκονταν και οι σημερινές γενιές στα μαθητικά τους βιβλία, δεν ανταποκρινόταν προς την πραγματικότητα. Από ένα τυχαίο γεγονός, που βρέθηκε, όμως, ο κατάλληλος άνθρωπος για να το παρατηρήσει και να το ερμηνεύσει, βγήκε το συμπέρασμα, ότι το φαινόμενο της χειμερινής νάρκης συμβαίνει, επίσης, και στον κόσμο των φτερωτών.

Στις 6 δεκεμβρίου 1946, ο 'Αμερικανός καθηγητής κολλεγίου Έντμοντ Γκαίγκερ είχε κάνει με τους μαθητές του, μια έκδρομή σ' ένα δάσος της Νοτίου Καλιφορνίας. Εκεί στην οκισμένη ενός βράχου, σ' ένα στενό φαράγγι, βρήκαν ένα πουλί που κοιμόταν. Το γκρίζο του φτέρωμα σχεδόν δεν ξεχώριζε από το χρώμα του βράχου.

Όταν κίνησαν το πουλί στη ράχι με μια καρφίτσα, εκείνο ούτε αόλεψε. Όταν το πιάσανε από τα χέρια τους, δεν έδειξε πάλι καμιά αντίδραση. Δεν ζύγινε ούτε όταν φωνάζανε δυνατά. Όμως, όταν το ξανάφησαν στη θέση που το είχαν βρει, το πουλί άνοιξε, αργά το ένα του μάτι. Από αυτό το σημείο ζωής, φαινόμενο, εντελώς άγνωστο ακόμη στην επιστήμη, και που θα έφτανε κάθε φθινόπωρο, αν είχε την τύχη να το διαπιστώσει.

Για να εξακριβώσει πως το πουλί εκείνο βρισκόταν πραγματικώς σε χειμερινά νάρκη, όπως είχε υποψιαστεί, ο Γκαίγκερ ξαναλούθησε με δέκα ημέρες, στο ίδιο σημείο. Το πουλί εξακολούθησε, σαν να ανενεργόταν σιγά-σιγά από τον βαθύ του ύπνου. Όταν ο καθηγητής το έπιασε από τα χέρια του, εκείνο ούτε τις ίδιες ημέρες, πέταξε μακριά.

Το πουλί αυτό άνηκε σ' ένα είδος συγγενικό προς τον κέρα από τον πιο άπληστο των 'Αμερική, όπου το ονομάζουν, 'Ανακαλύφθηκε ότι τη νύκτα το κολιμπρί πέφτει σ' ένα είδος νάρκης, όπου το σώμα του κρυώνει έντελως και η κατανάλωση αποθέματος ζωικής ενέργειας περιορίζεται μόλις στο ένα δέκατο συννεκρικό με την διάρκεια της ημέρας, οπότε το πουλί βρίσκεται σε άενα κίνησι. Έτσι, χάρη στο σοφό αυτό μέτρο της φύσεως, μπορεί να περάσει ολόκληρη τη νύκτα χωρίς καθόλου τροφή!

Το τρίτο πουλί στο οποίο διαπιστώθηκε το φαινόμενο της χειμερινής νάρκης, είναι, όπως είπαμε, το πετροκελίδονο. Όταν είναι κακοκαιρία, τα με, το πετροκελίδονο, εξαφανίζονται από το βασίλειό του και το πουλί θα καταδικασόταν να πεθάνει από την πείνα, αν δεν προστατευόταν από την χειμερινά νάρκη, χάρη στην οποία μπορεί ν' αντέξει επί είκοσι μέρες χωρίς τροφή. Ο οινλανδός ζη επί είκοσι μέρες χωρίς τροφή, τις αναπνευστικές κινήσεις ενός πετροκελιδόνου πώς πέφτουν οι χειμερινής νάρκης και διαπιστώσε πως πέφτουν από τις 40 στις 10 το λεπτό, ενώ η θερμοκρασία του σώματός του κατεβαίνει συχνά από τους 39 στους 20 βαθμούς.

Οι φυσιοδίφες είναι βέβαιοι ότι εκτός από τα τρία είδη πουλιών, που αναφέραμε, και σ' άλλα ακόμη πρέπει να παρατηρήσει αν ακόμη δεν παραδειχτεί νάρκη, άσχετα αν τα τρία αυτά παραδείγματα είναι αρκετά για να καταρρίψουν την θεωρία, ότι η χειμερινά νάρκη είναι αποκλειστικότητα των έρπετων και μερικών μόνο από τα μαστοφόρα.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρ!

Ξερωτή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πλούσιος εργολάβος Ζοζέφ Ρισαρντιέ φεύγει για Παρισίους με το βράδυ, για να πάει να κυνηγήσει με φίλους του. Δεν δίνει προσοχή στα άσχημα προαισθήματα που έχει η αγαπημένη του γυναίκα, Κριστιάν. Ο Ρισαρντιέ κι' η Κριστιάν έχουν παντρευτεί από έρωτα και ζουν ευτυχισμένα, μαζί με τη μητέρα του πρώτου και με τα δυο παιδιά τους. Το πρωί της Κυριακής, στο κυνήγι ο Ρισαρντιέ απομακρύνεται από τους συντρόφους του. Βρίσκει έναν αιώνα στο χιόνι, μαζί με ανδρικές παπιμασίδες. Τα παρακολουθεί και διαπιστώνει ότι ξεκινάει από το Κανιούργιο Σπίτι, μια ώρα βίλλα μοναχική κι' ατακατοκήνη. Μπαίνει μέσα και σ' ένα δωμάτιο βρίσκει σκοτωμένη την Κριστιάν. Δεν χωρεί στο μυαλό του το πως μπορεί να βρέθηκε εκεί η αγαπημένη του γυναίκα. Του φαίνεται τελείως αδύνατο να πηγε σε ένοχο έρωτικό ραντεβού. Κι' όμως αυτή την άποψη υποστηρίζουν οι έφημεριδες, όταν γίνεται γνωστό το έγκλημα κι' αρχίζουν οι ανακρίσεις. Γράφουν δηλαδή ότι κάποιος έρωτας της Κριστιάν της σκότωσε, από ζήλεια. Μόνον ο άντρας της δεν το πιστεύει. Ρωτάει ωστόσο τους υπηρέτες και μαθαίνει ότι, κατά την απουσία του, η Κριστιάν έλαβε ένα γράμμα κι' ότι έφυγε άμεσως. Βρίσκει δε πάλι τον γάμο του γράμμα, παιδικό φίλο της Κριστιάν, που της γράφει ότι, αν δεν πάει στο ραντεβού που της δίνει θ' αυτοκτονήσει. Τώρα ο γιατρός έχει εξασφαλίσει. Πραγματικά, ο Βαντάλ αναπορούσε απελπισμένα από πολλά χρόνια την Κριστιάν. Του κάκου είχε προσπαθήσει να επιδοθεί αποκλειστικά στην επιστήμη του, για να την ξεχάσει. Επίσης, για να γεμίσει 'ν' ένα άλλο αίθρημα την καρδιά του, είχε αναλάβει ένα μικρό ορφανό, το Νόελ Λομπάρτ, και το είχε αγαπήσει σαν παιδί του.

4ον Είχε πάρει μερικές πληροφορίες για τον πατέρα του και, για τη Λίζα Λαμπάρτ. Ήσαν κι' οι δυο τίμιοι κι' εργατικοί. Δεν είχαν καμιά νένα συγγενή. Κανείς, λοιπόν, δεν θα ενδιαφερόταν για το μικρό Νόελ, κανείς δεν θα τον ζήτησε. Ο Βαντάλ μπορούσε να γίνει θετός πατέρας του!

Ήταν μια χαρά γι' αυτόν να δεχθεί ένα τέτοιο καθήκον, τη μεγάλη αυτή ευθύνη. Γέμισε τη ζωή του, για λίγο καιρό. Δεν ήταν πια μόνος. Ένας δεσμός τον ένωσε με το αδύνατο εκείνο πλάσμα.

Το είχε εμπιστευθεί σε δυο καλούς χωρικούς, που έμεναν σ' ένα εξοχικό σπιτάκι, και ζούσαν με τη μελισσοκομία. Κάθε φορά που ήταν ελεύθερος, πήγαινε να τους, δη και να περάσει μια μέρα κοντά τους. Αυτό του έκανε καλό. Αφού είχε δεχθεί την αποστολή εκείνη, ένοιωσε το ανακουφιστικό συναίσθημα της εκπληρώσεως του καθήκοντος. Αφοσιώθηκε πάλι στη δουλειά του.

Όστόσο, δεν είχε λιγοστείσει ο έρωας του, ούτε κι' η απελπισία του. Είχε όρκησθει στον εαυτό του να μην ξαναδεί την Κριστιάν. Άλλ' έκανε το λογαριασμό του δίχως την τύχη... Τα παιδιά της Κριστιάν αρραστήσαν κι' η γιαγιά τους, η κ. Ρισαρντιέ, κάλεσε αυτόν για να τα ξαναβρεί.

Πήγε πραγματικά, αλλά μονάχα ως γιατρός.

Έφευγε από εκεί ξετρελαμένος από τον πόνο, κάθε φορά που ξανάβλεπε την Κριστιάν. 'Επιτέλους, η εξομολόγησι ανέθηκε στα χείλη του, κάποια μέρα που βρέθηκε μαζί της. Μη μπορώντας πια να συγκρατήσει τη χείμαρρο, που ανέβαινε μέσα από την καρδιά του, της τ'αίπε όλα, τα μαρτύρια, τα όνειρα και την απελπισία του... Όταν τελείωσε, της ζήτησε συγγνώμη και της υποσχέθηκε να μην της ξαναμιλήσει ποτέ πια για τον έρωτά του.

ταν έλαβε το γράμμα του, τρομοκρατήθηκε...

— Ζάν, του είπε τώρα μαλακά, έλατε να καθήσετε κοντά μου. Μη στέκεσθε έτσι πίσω από την πολυθρόνα μου. Ο Βαντάλ υπάκουσε.

— 'Ας συζητήσουμε σοβαρά, φίλε μου. Σας έλεγα πριν από λίγο πως με στενοχωρήσατε πολύ με το γράμμα που μου στείλατε χτες το βράδυ. Ξέρετε, Ζάν, πως σ'αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά, όχι βέβαια όπως μ' αγαπάτε σεις, αλλά με στοργή κι' αφοσίωσι. Είμαι πρόθυμη να κάνω το κάθε τι, για να γίνετε πιο ευτυχισμένος...

— Δεν μπορώ να γίνω ευτυχισμένος δίχως εσάς.

— Τούλάχιστον θάνατι μια ευτυχία για σας το να ξέρετε με βεβαιότητα πως δεν έχω άλλο πιο αγαπητό φίλο! Συνήθισα να σας θεωρώ σαν αδελφό μου... Όταν διάβασα το γράμμα σας, βεβαιώθηκα πως θ' αυτοκτονούσατε πραγματικά, πως βρισκόσαστε σε μια εξασφι ικανή να σας οδηγήσει σε κάθε τρέλλα... Καί, λυπηθήκα τόσο πολύ, φτωχέ μου Ζάν, ώστε λιποθύμησα.

— Είναι κακό αυτό, να με κάνετε να υποφέρω τόσο!

— Νομίζετε πως εγώ δεν υποφέρω; Μήπως φταίω εγώ γι' αυτό;... 'Αν ήρθα σήμερα εδώ, φίλε μου, τόκανα γιατί ήθελα να μου δώσετε το λόγο της διασας πως δεν θα σκοτωθήτε... πως θα δώσετε στο εξής αυτές τις πένθιμες ιδέες. Έχετε να σκεφθήτε, όχι μόνο τη ζωή της δοξας και της επιστήμης που ανοίγεται μπροστά σας, αλλά και το παιδί που υποθετήσατε. Έχετε δημιουργήσει ένα βαρύν καθήκον, ένα δεσμό που δεν μπορείτε να τον σπάσετε...

— Πρέπει να σκεφθήτε ακόμη ότι, όπως λέγατε πολύ σωστά στο γράμμα σας, ο θάνατός σας θάταν ένα άδασταχτο βάρος για μένα... 'Αν πεθάνετε, Ζάν, θα πω πως δεν ήσαστε άξιος για την αδελφική στορ-

—Είναι κακό αυτό, να με κάνετε να υποφέρω τόσο! είπε η Κριστιάν του Βιντάλ.

γή μου... και θα προσπαθήσω να σας ξε-
χάσω...

— Θα σας δώσω τον δρκο που μου
ζητάτε, Κριστιάν...

— Η νέα γυναίκα έκαμε μία χαρούμενη κι-
νησι. Άλλ' ο Βαντάλ έσπευσε να προσ-
θέσει:

— Μ' έναν όρο όμως!

— Θάθελα να μη μου βλέπετε κανένα δ-
ρο. Ζάν, Θάθελα να μου δώσετε απλώς συ-
τη την υπόσχεση, μετά απ' την καρδιά σας...

— Θα σκορπίστε λίγη χαρά στο βίο μου,
αν έρχεσθε να με βλέπετε κάπου-κάπου,
έστω και σπάνια... Διαθέστε μου μερι-
κές ώρες της ζωής σας, για να μπορώ του-
λάχιστον τότε να σας έχω μονάχα δική
μου, να μπορώ να σας μιλά δίχως φόβο
μη μάς ακούσουνε, να μπορώ να ξεγελιέ-
μαι... να γεμίσω με όνειρα τη μοναξιά
μου!... Δεν σας ζητάω περισσότερα... Μο-
νάχα ναρχεσθε κάπου-κάπου... και τότε
θαμαι ευτυχισμένος... και θα ζήσω...

— Η νέα γυναίκα έσκυψε το κεφάλι της,
θλιμμένη.

— Μα σκεφθήτε λογικά, καυμένη μου
Ζάν!... απάντησε. Υποθέσετε πως ο άν-
τρας μου μαθαίνει τα κρυφά ραντεβού μας...
υποθέσετε πως μαθαίνει ότι ήθα εδώ ση-
μερα, ότι σε λίγον καιρό σας ξαναείδα
κάπου αλλού, ότι αργότερα σας συνάντη-
σα κι' άλλες φορές... Τι θα του πώ, αν
το μάθω!...

— Έκαμα ένα μεγάλο λάθος που ήθα ση-
μερα εδώ. Δεν προκειται να το επανα-
λάβω.

— Σας αγαπάει ο άντρας σας;

— Και βέβαια.

— Και σεις τον αγαπάτε... τον αγα-
πάτε πάντα;

— Ναι, βαθεία, δυνατά, όπως και την
προτή μέρα!

— Ο Βαντάλ έβγαλε μία φωνή θυμού κι'
έσφιξε το μέτωπό του ανάμεσα στα χέ-
ρια του, ενώ το κορμί του αναταραζότανε
σπασμωδικά.

— Εγώ τον μισώ, τον άντρα σας! εί-
πε με υπόκωφη φωνή. Τον μισώ, ακούτε;
Γιατί μου κλεψε την ευτυχία μου!

— Η Κριστιάν σηκώθηκε και πρόφερε με
θλίψη:

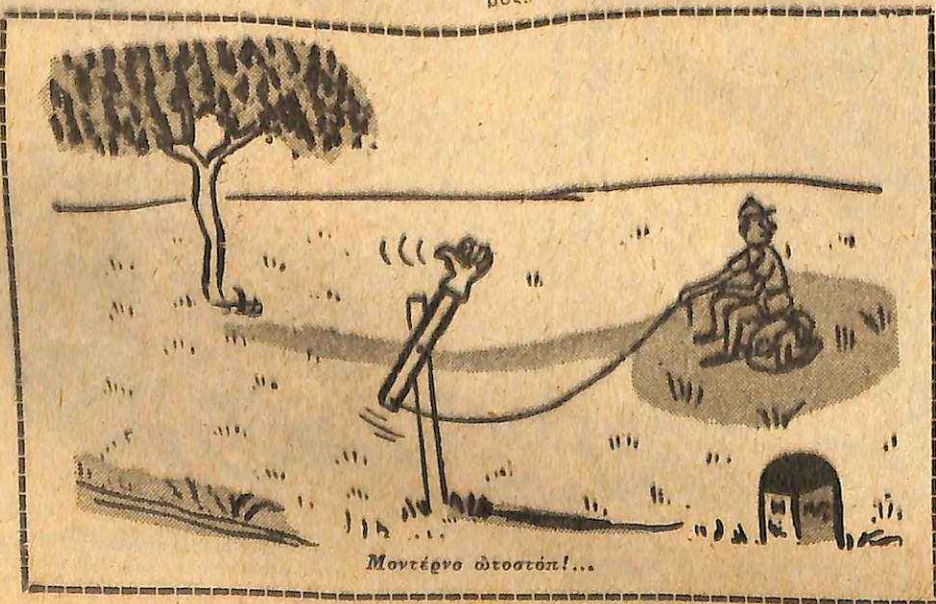
— Άντιό, Ζάν, Δεν μπορώ να μείνω πε-
ρισσότερο, φίλε μου... Λυπάμαι μάλιστα
που ήθα, αφού μου πληρώνετε τόσο ά-
σχημα τη βυσία που έκαμα για σας...

— Όχι, μη φύγετε, Κριστιάν! Συχωρέ-
στε με!

— Η νέα γυναίκα ξανακάθισε, μη θέλον-
τας να τον σπρώξει στην απελπισία.

— Εκείνος προσπαθούσε τον κάκου να ξα-
ναβόη κάπως την ηρεμία του. Μα τον βα-
θάνιζε το θέαμα της γυναίκας εκείνης που
λάτρευε και που βρισκότανε τόσο κοντά
του — τον ταραντούσε, αντί να τον κάνει
ευτυχισμένο.

— Ακούγοντας την να μιλά έτσι, δίχως
πάθος, με θλίψη μονάχα, ένιωθε ακόμα
περισσότερο πως του ήταν αδύνατο να ευ-
τυχισθ...

Μοντέρνο οπιοστίπ!...

— Ένα συννεφο σκοτείνιζε κάπου-κάπου
το νού του. Και τότε, στις στιγμές εκείνες,
σκεπτότανε μονάχα να τη σκοτώσει, για να
την πάρει απ' τον άντρα της! Τουλάχιστον
έτσι δεν θ' άνηκε πια σε κανένα — μία που
δεν μπορούσε να γίνει δική του... Ύστε-
ρα, θα σκοτωνότανε κι' αυτός.

Χρειάζότανε να έπικαλεσθ' όλο το θάρ-
ρος του, για να μην κάνει το φοιχτό εκείνο
έγκλημα!...

— Απομακρύνονταν απ' αυτήν, για να μην
υπόκωπη στον πειρασμό... Πήγαινε ως το
παράθυρο και κύτταξε έξω, το χειμωνιάτικο
τοπίο, προσπαθώντας να διασκεδάσει το
νού του με κάποιο άλλο θέαμα...

— Η Κριστιάν δεν υποψιαζότανε καθόλου
την τρομερή εκείνη μάχη που με την καρ-
διά του. Δεν φανταζότανε προπάντων ότι,
σ' ώρισμένες στιγμές, ο άνθρωπος εκείνος
έπαυε να ναι κύριος του εαυτού του...

— Δεν της έρχότανε καθόλου η σκέψη πως
ήταν αληθινά τρελλός...

— Πώς να το μαντέψει άλλωστε; Έβλεπε
καθαρά πόσο υπέφερε, όταν απομακρυνό-
ταν απ' αυτήν, κι' ο οικτός της μεγάλω-
νε, μα ύστερα ο Βαντάλ ξαναγύριζε κον-
τά της, με τόσο γλυκά λόγια!...

— Τέλος, έκρινε πως είχε φτάσει η ώρα να
φύγει. Τού το είπε.

— Τα μάτια του νέου βόλυσαν παράξενα.
— Απλώς τα χέρια του για να την κρα-
τήσει, να την εμποδίσει.

— Αιέσωσ όμως τραδηήχηκε πίσω. Καί,
με μία ύστατη αναλαμπή της λογικής του,
της φώναξε, μιλώντας της στον ένικό σαν
άλλοτε:

— Φύγε! Φύγε, γιατί φοβάμαι τον έ-
αυτό μου...

— Ανυπόπτη για το δράμα που συνέβαινε
μέσ' στο μυαλό του, για τον κίνδυνο που
την απειλούσε, η Κριστιάν του χαμογέλασε
και του ξανάπε:

— Άντιό, Ζάν.

— Ύστερα πρόσθεσε, με γλυκό τόνο, σαν
τη μητέρα που μάλωσε το παιδί της κι'
έπειτα το παρηγορεί:

— Υποσχεθήτε μου πως θα είσαστε
φρόνιμος!...

— Φύγε! Φύγε! Γρήγορα!

— Το ύφος του, τα μάτια του, της φάνη-
καν τώρα τόσο παράξενα, ώστε την κυ-
ρίεψε επιτέλους ένας άοριστος φόβος...

— Συλλογίστηκε πως ήταν ολομόναχη, στο
έρημο εκείνο στίτι, αντίκρου σ' αυτό τον
άνθρωπο... σ' αυτό τον τρελό!...

— Δεν σκέφθηκε τότε, ποιά μονάχα ένα
πράγμα: να φύγει, να φύγει το γονιωμέ-
τερό!

— Ναι, είπε, ναι, φεύγω... Άντιό, Ζάν,
άντιό, φίλε μου!...

— Κι' έτρεξε προς την πόρτα. Μα εκείνος
την πρόλαβε...

— Ένώ πριν της έλεγε ο ίδιος να φύγει,
τώρα δεν τόθελε πια... Θα την ξαναβλέπε
άραγε ποτέ;

— Όχι, όχι ακόμα! Βόγγησε.

— Είχε μία όπι, έξαλλη. Έτρεμε σύγκορ-
μος...

Τραύλιζε, σαν σε μία κρίσι τρέλλας,
σταματώντας κάθε τόσο γιατί του έφευ-
γαν οι σκέψεις του, η γιατί δεν εύρισκε λέ-
ξεις για να τις εκφράσει:

— Όχι, δεν θέλω να φύγω, να μ' α-
φίσης, αν δεν μου υποσχεθείς πρώτα πως
θα ξαναβρεις... αν δεν μου το ορκισθείς...

— Δεν θέλω... Δεν θα σ' αφήσω να φύγεις... Μα
μη φοβάσαι! Γιατί τρέμεις... Ξέρεις καλά
πως σ' αγαπάω όσο δεν αγαπήθηκε ποτέ γυ-
ναίκα... Μα η ζωή, βλέπεις, η ζωή...

— Πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό
του κι' έκλεισε τα μάτια του, νοιώθοντας
πως σάλευε το μυαλό του...

— Δυστυχισμένη! τραύλιζε. Εύχαρι-
στιέσαι να με τυραννάς!... Έ λοιπόν, α-
φού τον αγαπάς τόσο πολύ... αφού δεν με
λυπάσαι, δεν πρόκειται να τον ξαναδεις
ποτέ!... Θα νοιώσω τη μεγαλύτερη ευτυχία
της ζωής μου, παίρνοντας σε απ' αυτόν τον
άνθρωπο... Θα πεθάνουμε κι' οι δυο... α-
κούς... κι' οι δυο!... Έσύ πρώτα... Ύ-
στερα θα σκοτωθώ κι' εγώ... Ά, φοβάσαι!...

— Υποσχεσου μου λοιπόν πως θα ξαναβρεις
κοντά μου... όταν σου το ζητήσω!... Έχω
έμπιστοσύνη στο λόγο σου... Θα σε πι-
στέω και θα σ' αφήσω να ζήσης... αν μου
το υποσχεθείς...

— Θάταν ένα ψέμμα...

— Προτιμάς, λοιπόν, να πεθάνεις;

— Σκότωσέ με! Το κρίμα του θανά-
του μου, ο πόνος του ανδρός μου, το πέν-
θος των άμοιρων παιδιών μου, θα πέσουνε
στο κεφάλι σου... αν ζήσης!

— Θα πεθάνω κι' εγώ, μαζί σου... Σ'
έξορκίζω, Κριστιάν, ακόμα μία φορά...

— Ζάν, λογικέψου! Είσαι τρελλός...

— Δεν σ' αναγνωρίζω πια!

— Ναι, είμαι τρελλός. Φυλάξου, λοι-
πόν!...

— Έλα στα λογικά σου. Σ' έξορκίζω
στην αγάπη σου, στις παιδικές μας ανα-
μνήσεις, τις τόσο γλυκές... Ζάν!...

— Όχι! Σ' αγαπάω και θα σε σκο-
τώσω!

— Κι' ο Βαντάλ άρπαξε το ρεβόλβερ... έ-
κλεισε τα μάτια του και πυροβόλησε, από
πολύ κοντά!

— Η πιστολιά πνίγηκε απ' τα χαλιά και
τις κουρτίνες.

— Η νέα γυναίκα έμεινε όρθια λίγο ακό-
μη. Απλώς όμως τα χέρια της, και στο
πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ένας τρόμος
άνεκφραστος.

— Ύστερα, άμίλητη, δίχως ένα στεναγμό,
έπεσε πρώτα γονατιστή και στο τέλος σω-
ριάστηκε χάμω κι' έμεινε ακίνητη...

— Εκείνος κύτταξε το έγκλημα που είχε
κάμει πάνω στην τρέλλα του, μονολογών-
τας μηχανικά:

— Τη σκότωσα! Τη σκότωσα!

— Ύστερα είπε, σαν να μπορούσε η δυσ-
τυχισμένη γυναίκα ν' ακούσει και να κατα-
λάβει:

— Περίμενε με!... Περίμενε με!... Έρ-
χομαι κι' εγώ!

— Ακούμπησε την κάννη του ρεβόλβερ στην
καρδιά του και πυροβόλησε...

— Το όπλο έφύγε απ' το χέρι του κι' έ-
πεσε στο χαλί. Κι' ο ίδιος, αφού έκαμε
δυό-τρια βήματα πίσω, έχασε την ισορρο-
πία του κι' έπεσε.

— Με το πέσιμό του, το κεφάλι του χτύ-
πησε στη γωνιά του μαρμάρου του τζα-
κιού. Κι' άνοιξε μία βαθειά πληγή στο
μέτωπό του.

— Έμεινε έτσι, ξαπλωμένος ανάσκελα, σαν
πεθαμένος, ενώ έτρεχε το αίμα απ' το
τραύμα του στήθους του κι' απ' το πλη-
γωμένο του μέτωπο...

— Έτσι τους βρήκε η νύχτα, σκεπάζον-
τας με το σκοτεινό της πέπλο το πένθιμο
έκείνο δράμα, σαν για να κρύψει τη φρίκη
του απ' ολόκληρο τον κόσμο.

— Την ώρα εκείνη, ο Ζάκ Φριού, ο μεθυ-
μένος άμαξάς, χτύπησε την πόρτα του έ-
ρημικού σπιτιού, χωρίς να πάρη καμμία
απάντηση... Νομίζοντας δέ πως είχε φύγει
η ξένη, ξαναβέηκε στ' άμαξι του και πήρε
πάλι το δρόμο του Σενλί.

— Αυτά τα χτυπήματα στην πόρτα ήταν
ο μόνος θόρυβος που τάραξε τη βαρεία
σιωπή του Καινούργιου Σπιτιού...

Ζ'.

Δεν ήταν νεκρός ο Ζάν Βαντάλ. Ή σφαί-

ρα είχε λοξέψει λίγο, χτυπώντας σε μία
πλευρά του, και δεν τον είχε βρή στην
καρδιά. Είχε κάνει μονάχα το γύρο του
θώρακος κι' είχε ξαναβγεί απ' την πλάτη,
ανοίγοντας έτσι μία διπλή τρύπα, απ' ό-
που έτρεχε άφθονο το αίμα.

— Μα κι' η πληγή που έχασκε στο κεφάλι
του σίμωρραγούσε κι' αυτή. Καμμία ώστό-
σο απ' τις δυο δεν ήταν θανασιμη, ούτε
κάν επικίνδυνη.

— Η λιποθυμία του νέου κράτησε πολλήν
ώρα. Ήταν πολύ άργα πιά, όταν συν-
ήλθε απ' τη νάρκη του εκείνη. Τα τραύμα-
τά του πονούσαν, τον σουβλίζαν.

— Γύρω του, άπλωνότανε βαθύ σκοτάδι —
τόσο που δεν μπορούσε να διακρίνη το
παραμικρό.

— Δεν ήξερε που βρισκότανε, δεν καταλά-
βαινε τίποτα.

— Όπως ήταν ξαπλωμένος, προσπάθησε
του κάκου ν' ανασηκωθεί. Μα όλα του τα
μέλη ανδρόντανε να υπακούσουν. Ένοιωθε
τά πόδια του κομμένα, το κεφάλι του βα-
ρύ, άσκητο!...

— Έγκατέλειψε για μερικά λεπτά κάθε
προσπάθεια. Έφερε το χέρι του στο μέ-
τωπό του κι' άγγιξε κάτι ζεστό και γλοιώ-
δες. Το ίδιο και στο στήθος του...

— Το μυαλό του ήταν βολό, σαν ναχε εισ-
χωρήσει ως μέσα στο κεφάλι του το βαθύ
σκοτάδι που τον τριγύριζε.

— Προσπάθησε να θυμηθεί, να συγκεντρώ-
ση κάπως τις ιδέες του.

— Με το αίμα εκείνο που είχε κυθή, ναι
μην είχε εξασθενήσει, άλλ' είχαν σωθή τα
λογικά του! Πριν από λίγο, ήταν αληθι-
να τρελλός, ανεύθυνος για τις πράξεις
του, όταν είχε κάμει το φοιχτό εκείνο έγ-
κλημα. Τώρα είχε συνέλθει τελείως.

— Όσο κι' αν προσπαθούσε, δεν θυμά-
νε τίποτε απ' ό,τι είχε συμβή. Θάταν μά-
λιστα τελείως ήρεμος, αν δεν είχε τόσο
υπόθερι.

— Επιτέλους, άρχισαν να ξαναγυρίζουνε
μια-μια στο νού του, άοριστες, οι αναμνή-
σεις. Τό ραντεβού που είχε δώσει στην
Κριστιάν. Τό παραλήρημα της ευτυχίας
του, όταν την είδε να φτάνη, ενώ δεν
το έλπιζε καθόλου. Η σκηνη που είχε έ-
πακολουθήσει, το πάθος του, τα παράπο-
νά του...

— Εκεί όμως σταματούσε η σκέψη του.
Δεν μπορούσε να προχωρήσει περισσότε-
ρο... Εύρισκε μπροστά του ένα τρομακτι-
κό κενό...

— Ήθελε, να πεθάνη... Είχε έπιχειρήσει,
λοιπόν, ν' αυτοκτονήσει... Κι' η Κριστιάν;
Φοβήθηκε κι' έφυγε, δίχως καν να τον
βοηθήσει!...

— Μα κάτι τούλεγε πως είχαν συμβή κι'
άλλα πράγματα, που του ξεφεύγανε... Ό,
αν μπορούσε να δει γύρω του!...

— Με μία προσπάθεια ανήκουστη, αναση-
κώθηκε καθιστός στο χαλί, ακουμπώντας
την πλάτη του σε μία αναποδογυρισμένη
καρέκλα... Είχε σπύρτα στην τσέπη του.

— Άναψε ένα απ' αυτά... και κύτταξε...

— Κοντά του βρισκότανε το ρεβόλβερ...
Και πιά πέρα, η Κριστιάν, σε μία στάση
σαν να κοιμότανε κατάχαμα, με το κεφά-
λι της στηριγμένο στον καναπέ!...

— Αίμα, πολύ αίμα, χυμένο παντού!...

— Μία τρομερή άστραπή φώτισε ξαφνικά
το νού του, και τα θυμήθηκε όλα.

— Τη σκότωσα! τραύλιζε. Σκότωσα τη
Κριστιάν!...

— Ξανάπεσε χάμω... Τό σπύρτο έσβυσε κι'
άπλώθηκε πάλι σκοτάδι... Μέσ' στη σιωπή
της κάμαρας, δεν άκούγονταν πια τίποτ'
άλλο απ' τους βραχνούς στεναγμούς του...

— Ο τρόμος κι' ο πόνος τον ζετρελλάινα-
νε... Τά καταλάβαινε τώρα όλα!

— Ήταν γιατρός, έπιστήμων... κι' είχε με-
λετήσει από καιρό τον εαυτό του, σαν να
έπρόκειτο για ένα ξένο, για ένα αδιά-
φορο...

— Τρελλάθηκα!... Τρελλάθηκα! τραύ-
λισε.

— Και τον έπνιξε ο φόβος πως θα περνού-
σε την υπόλοιπη ζωή του κλεισμένος στο
φρενοκομείο...

— Όχι, όχι, ποτέ! μουρμούρισε, τρέ-
μοντας σύγκορμος.

— Ξαναβρήκε πάλι τις δυνάμεις του και κα-
τώρθωσε πάλι ν' ανασηκωθεί γονατιστός.

Δεν μπορούσε τώρα να δει την Κριστιάν,
ήταν όμως γυρισμένος προς το μέρος ό-
που ήξερε πως είχε πέσει η νέα γυναίκα...

— Δεν θέλω να με συχωρέσης, Κρι-
στιάν... μουρμούρισε. Πρέπει να τιμωρη-
θώ... Θ' αφιερώσω όλη μου τη ζωή στη
μετάνοια!...

— Σύρθηκε στα γόνατα, βγήκε απ' το
καταρμένο εκείνο δωμάτιο. Διέσχισε με
τον ίδιο τρόπο την τραπεζαρία. Μόνο στο
κατώφλι της πόρτας του διαδρόμου σηκώ-
θηκε επιτέλους και στάθηκε όρθιος.

— Μία φοιχτή όπτασία τούδινε δυνάμεις...
— Τό φρενοκομείο... Δεν θέλω, όχι...

— Πέρασε πιά η τρέλλα μου... Θάταν ένα ά-
νήκουστο μαρτύριο, κόλασι σωστή, να πε-
ράσω όλη μου τη ζωή μαζί με τους τρελ-
λούς!

— Έφτασε στη σκάλα. Κατέβηκε με κόπο
τά σκαλοπάτια, διέσχισε το χαλί, άνοιξε
την έξοδον. Προχώρησε έξω.

— Τό άσπρο σεντόνι του χιονιού, που ά-
πλωνότανε μπροστά του, έπνιγε το θορύβο
των βημάτων του, μα διατηρούσε τά ί-
χνη απ' το αίμα του.

— Τό δυνατό κρύο τούκανε καλό.

— Τον βασάνιζε όμως η δίψα. Πήρε μερι-
κές φούχτες χιόνι και τις κατόπιε άχόρ-
ταγα... Ένοιωσε να του φλογίζονε τα σω-
θικά. Η δίψα του διπλασιάστηκε, αντί να
σβύσει...

— Όστόσο, δεν σταμάτησε. Έξακολούθησε
να περπατά, άργα, με κόπο... Πού πή-
γαινε; Δεν ήξερε...

— Προχωρούσε στην τύχη, μέσ' στών κά-
ταστρο κάμπο. Ήξερε πως το δάσος του
Άλντ δεν απέιχε πολύ. Διευθύνθηκε, λοι-
πόν, προς τα εκεί, σαν πληγωμένο, κυ-
νημένο άγριμ, που ζητάει να βρή ένα
άσυλο για να γιατρέψη τις πληγές του...

— Χώθηκε σε λίγο ανάμεσα στο δέντρα
και στους θάμνους, ξεψυχισμένος, λαχα-
νισμένος... Έχανε πιά το θάρρος του, ά-
γωνιούσε, έτοιμος να φωνάξει, να ζητήσει
βοήθεια!...

— Σε λίγα λεπτά όμως, έφτασε σ' ένα
ξέφωτο του δάσους, όπου διέκρινε άόριστα
μια καλύβα.

— Σύρθηκε ως εκεί...

— Ήταν ένα χαμόσπιτο, από πλίθες, με
μια τρύπα στη σκεπή για να φεύγη ο κα-
πνός.

— Έμεινε εκεί ένας καρδουιάρης, ο Μπαρ-
μπαντέ, με τη γυναίκα του.

— Ο Βαντάλ σωριάστηκε μπροστά στην
πόρτα τους.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! φώναξε, μ' ό-
σες δυνάμεις του άπομέναν.

— Και χτύπησε με τις γροθιές του την
πόρτα.

— Τον άκουσαν, άνοιξαν. Ένας άντρας έ-

σκυψε πάνω του.

— Τι τρέχει; Τι θέλετε; τον ρώτησε.
— Εκείνος άνασηκώθηκε λίγο και τραυ-
λισε:

— Κρύφτε με!... Γλυτώστε με!... Κρα-
τήστε το μυστικό μου... και θα σας άν-
ταμείψω... πλουσιόπαροχα... ναι, θα σας
κάνω πλούσιο, σας τ' ορκίζομαι!

— Ύστερα ξανάπεσε, άναίσθητος, μισοπε-
θαμένος απ' την εξάντλησή και την κούρ-
ρασι.

— Ο Μπαρμπαντέ έβυσε μ' άμηνάια το
αξύριστο πηγούνι του. Μυριότανε κάποιο
δράμα, κάποιο μυστήριο, που μπορούσε να
τον βάλι κι' αυτόν σε μπελάδες... Δίσταζε...

— Μία γυναίκα κοντή κι' άδύνατη παρου-
σιάστηκε, πίσω του, τον έσπρωξε, βγήκε
έξω και κύτταξε κι' αυτή.

— Άκουσες, Σεζαρίν; της είπε ο άν-
τρας.

— Ναι... Είπε πως θα μάς κάνει πλού-
σιους...

— Τι λές και σύ;

— Λέω πως, κι' αν ακόμα δεν μάς έ-
δινε αυτή την υπόσχεση, δεν θα τον άφί-
ναμε βέβαια να πεθάνει στο δρόμο, μέσ'
στο χιόνι... Πολύ περισσότερα τώρα...

— Να τον κουβαλήσω, λοιπόν, μέσ' στο
σπίτι;

— Κι' άμέσως μάλιστα, αν δεν θέλεις
να τ' αινάξη εδώ στο ύπαιθρο... Έγώ θα
ξαναφω τη φωτιά!... Έχει περισσέψει λι-
γάκι κοιιάς μέσ' στη μπουκάλα. Δός του
να πιή, να συνέλθει...

— Ο Μπαρμπαντέ δεν δίστασε πιά.

— Σήκωσε το Βαντάλ στα δυνατά του χέ-
ρια, σαν πούπουλο, τον πήρε μέσ' στο
σπίτι κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

— Σε λίγο, δυνάμωσε ο καπνός πούβγαίνει
απ' τη σκεπή — σημείο πως η γυναίκα
είχε ριξει καινούργια φρύγανα και ξύλα
στη φωτιά.

— Τό δάσος διάτηρούσε τη θανασιμη σιω-
πή του, κάτω απ' το χιόνι που τό σκέ-
παζε...

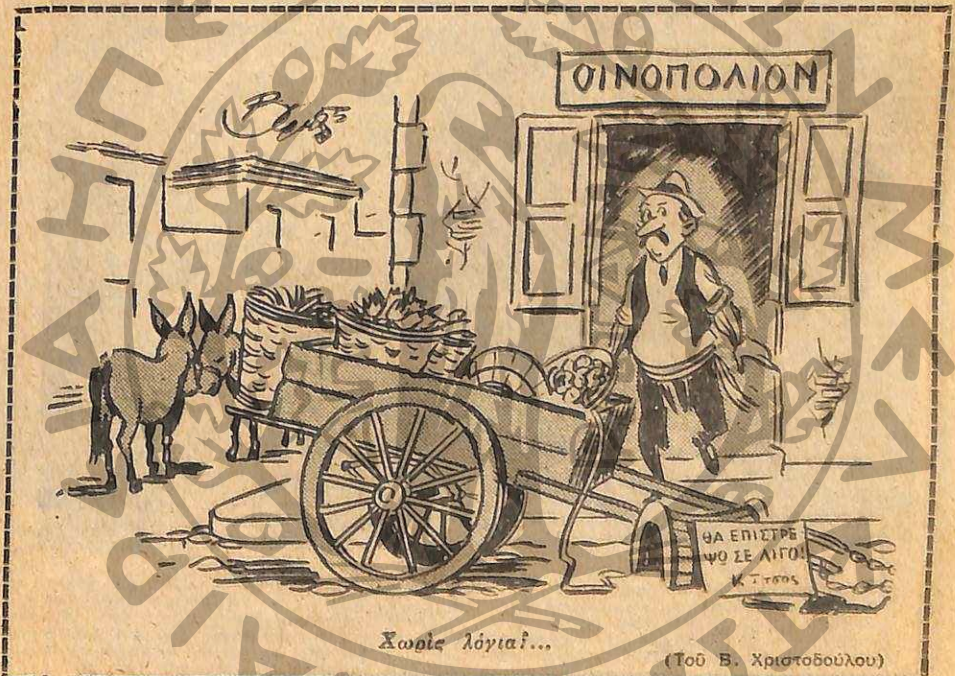
Η'.

— Τις επόμενες πέντε μέρες, η Σεζαρίν
Μπαρμπαντέ απόφευγε να βγαίνει απ' την
καλύβα της — κι' όταν τύχαινε να βγλ,
φρόντιζε να κλείσει καλά την πόρτα και
ξαναγύριζε γρήγορα.

— Γιατί, τις ημέρες εκείνες, ο Ζάν Βαντάλ
είχε πυρετό και παραλήρημα. Ύστερα άρ-
χισε να καλύτερή η κατάσταση του.

— Ο Μπαρμπαντέ, άπασαχλημένος με τη
δουλειά του στο δάσος, δεν είχε καιρό να
φροντίσει για τον άρρωστο. Μονάχα τό με-
σημέρι και το βράδυ, όταν γυρίε σπίτι
του για να φάη και για να κοιμηθ, ρω-
τούσε τη γυναίκα του.

— Πώς τ' πάει, λοιπόν;

Χωρίς λόγια!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

55

Ο αρχικπουρός του δουκάου του Ντεβονσάιρ γονάτισε και προσέφερε στην βασίλισσα την πρώτη βικτώρια που ανθισε στην Εύρωπη.

Η παράξενη ιστορία ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Ένα θαυμαστό λευλούδι του Αμυζενίου

Από τα μέσα του Ιουνίου, τα τηλεφώνηματα αρχίζουν να πέφτουν βροχή στον Βοτανικό Κήπο του Βερολίνου. «Αθήνη» «Αθήνη» «Πότε περιμένετε ν' ανθίσει»!

Το λευλούδι αυτό, που οι Βερολίνοι — και προπαντός οι νέοι και τα παιδιά — ἀδμονούν τόσο πολύ κάθε καλοκαίρι να το δουν ν' ανθίσει, είναι ένα από τα πιο σπάνια και τα πιο παράξενα του κόσμου. Είναι η βικτώρια, η θρυλική νουφάρια του Αμυζενίου, που η διάμετρος της ξεπερνάει το έναμιση μέτρο!

Όταν ο υπάλληλος του Βοτανικού Κήπου πληροφορήσει με επίσημο τόνο στην φωνή του, εκείνος που τον ρωτούν, ότι αὐριο ανθίζει, ένας μικρός στρατός από επισκέπτες κάθε φύλου και κάθε ηλικίας ξεκινάει από νωρίς το πρωί της επομένης, για να αποθαυμάσει το βασιλικό λευλούδι στο γυάλινο παλάτι του, που χτιστή ειδικά για να το φιλοξενήσει.

Η αναπνοή γίνεται βαρεία στην υπερθερμασμένη του ατμόσφαιρα. Ο ζεστός αέρας, φορτωμένος με το διαπεραστικό άρωμα του υπέροχου λευλουδιού, μεταφέρει νοερά τους επισκέπτες στη μακρινή του πατρίδα. Και η βικτώρια, πλεονάζει στο ακμάζον νερό μιας δεξαμενής, θερμασμένη στους 22 βαθμούς, ακτινοβολεί, πελώρια και κατάλευκη, κάτω από τα έκθαμβά βλέμματα των θαυμαστών της.

Μόνον, όμως, όσοι θα φθάσουν νωρίς το πρωί, προλαβαίνουν να δουν την βασιλίσσα του Αμυζενίου με το άσπρο της φόρεμα. Ανθίζοντας πάντα τη νύχτα, φορεί το άσπρο αυτό φόρεμα ως τις εννιά το πρωί. Τότε κλείνεται στα πράσινα φύλλα της — κι αλλάζει φουστάνι!

Αργά το βράδυ, ανοίγει και πάλι, για να φανή με μια υπέροχη ροζ τουαλέτα, που, τη νύχτα, το χρώμα της θ' αλλάξει σε κόκκινο σκούρο. Το βαθυκόκκινο φόρεμα είναι και το νεκρικό σάβανο της βικτώριας. Αφού μείνει ανθισμένη δύο μερες και δύο νύχτες ακόμη, αρχίζει αργά-αργά να χλωμαίνει και να μαρμαίνεται. Καθώς την σκεπάζει το νερό και βυθίζεται, έχει κανείς την εντύπωση πως όχι ένα λευλούδι, αλλά κάτι το έμψυχο είναι που πεθαίνει!

Το λευλούδι αυτό, που η ζωή του κρατάει τέσσερα μερηνύτα ακριβώς — ούτε μια ώρα παραπάνω! — έχει μια ιστορία όχι λιγότερο παράξενη από τις συνήθειές του.

Σε τα τέλη του προπερασμένου αιώνα, η ύπαιρξ της βικτώριας ήταν τελείως άγνωστη στην Εύρωπη. Το 1800, για πρώτη φορά, ο αυστριακός βοτανολόγος Τζον Χένκε έλαχε να τη συναντήσει.

Τον χρόνο εκείνο, ο Χένκε ταξίδευε στο Ρίο Ιανέιρο, με σκοπό να μελετήσει την βλάστηση της σχεδόν ανέξευρης νήσου Νότιου Αμερικής. Αλλά, ένα βράδυ, κάτι που τον έκανε να νοιώσει πως ονειρεύεται. Πελώρια κόρα του νερού — όπως τα ονόμασε στην έκθεσή του — άλλα σε χρώμα κρέμ

κι' άλλα σε τριανταφυλλί, επιπλέανε στο καφεπράσινο ποτάμι.

Ο Χένκε έβλεπε εκεί, περιμένοντας να ζημερώσει, και, το άλλο πρωί, μαζεψε μερικά λευλούδια, για να τα διατηρήσει άργότερα σε οινόπνευμα, μαζεψε και αρκετούς από τους μαύρους σπόρους τους, που είχαν το μέγεθος βατόμουρου, τους έκλεισε σε μπουκάλια με νερό του ποταμού, σκισσάρισε τα λευλούδια, τα περιέγραψε αναλυτικά σε μια έκθεσή ως την τελευταία τους λεπτομέρεια κι' έπειτα συνέχισε το ταξίδι του προς τα βορρεια.

Η Εύρωπη, όμως, δεν έμελλε να γνωρίσει τόσο γρήγορα το θαυμαστό λευλούδι του Αμυζενίου. Το πλοίο, που μετέφερε ολόκληρη την επιστημονική εργασία του θαθαίου Χένκε, συνάντησε μια δυνατή τρικυμία έξω από τις αγγλικές ακτές και βυθίστηκε.

Ένας συνάδελφος του Χένκε, ο Μπουκλάν, υπήρξε εκείνος, που ανακάλυψε, σε λίγα χρόνια, την βικτώρια για δεύτερη φορά. Όπως έγραψε αργότερα, η καταπληξή του, όταν την αντίκρισε, στον μικρό ποταμό Ρίο Τσουέλο, ήταν τόση, ώστε λίγο έλειπε να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στο νερό!

Αλλά και τα δειγμάτα, που έστειλε ο Μπουκλάν, χάθηκαν μυστηριωδώς, χωρίς να φτάσουν στον προορισμό τους! Το 1828, ένας Γάλλος εξερευνητής, ο Ντ' Ορμπινιό, βρήκε το λευλούδι σ' έναν παραπόταμο του Ρίο ντε λα Πλάτα. Από την αποστολή του στο Μπουκλάν, ο Ντ' Ορμπινιό, ο Ρόμπερτ Σόντμουρ, σείο Φυσικής Ιστορίας του Παρισιού, δεν έφτασε, παρά ένα και μόνο φύλλο, που δεν ήταν, φυσικά, αρκετό, για να κάνει τους Εύρωπαίους να πιστέψουν την εκπληκτική αυτή ανακάλυψη.

Η ακριβέστατη περιγραφή, που συνέταξε ο Ντ' Ορμπινιό, πετάχτηκε κι' αυτή στο καλάθι και οι σύγχρονοι του δεν διάσταναν να τον κατηγορήσουν ως μυθομανή!

Για τριανταεξή ολόκληρα χρόνια τα ποτάμια της Νότιου Αμερικής, που στά νερά τους άνηξε αποκλειστικά η βικτώρια, κράτησαν ηλάνθιστα το μυστικό τους. Τέλος, την Πρωτοχρονιά του 1837, ένας Άγγλος, ο Ρόμπερτ Σόντμουρ, κατόρθωσε να σπάσει την αλυσίδα της κακοτυχίας, που καταβόσκαι τους προηγούμενους εξερευνητές.

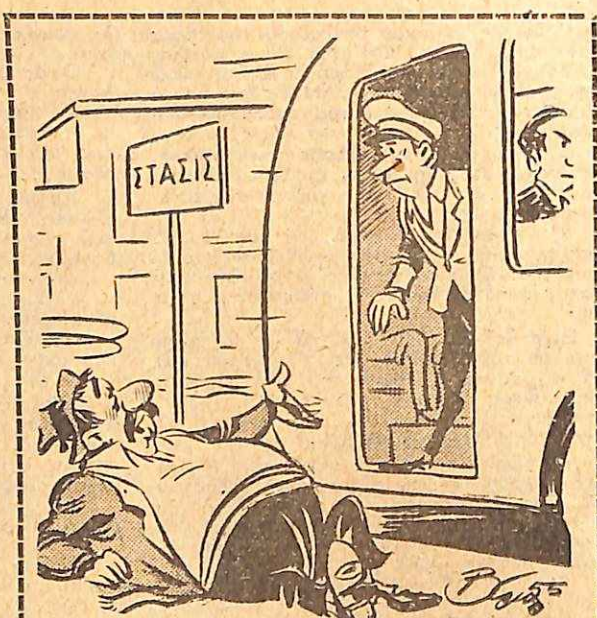
«Το πρωί της 1ης Ιανουαρίου — έγραψε στην έκθεσή του — αντίκρισα από μακριά, αναπλέοντας τον ποταμό Μπαρμπίτα, ένα παράξενο αντικείμενο, που τράβηξε άμέσως την προσοχή μου. Όταν πλησίασα, διαπίστωσα, με απερίγραπτη κατάπληξη, πως είχα μπροστά μου ένα αληθινό θαύμα του φυτικού κόσμου! Την στιγμή εκείνη, αισθανθήκα πως ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος κάτω από τον ήλιο! Γερασία, κατάλευκα λευλούδια, με διάμετρο πέντε ως έξη πόδια (1,50 ως 1,80) επιπλέανε, με νωγελική και αναλαφρή χάρη, στην επιφάνεια του νερού. Και τα θαυμάσια αυτά λευλούδια αναδίνανε ένα μεθυστικό άρωμα, που πλημμύριζε την ατμόσφαιρα...»

Για να τιμήσει την βασιλίσσα Βικτώρια, που είχε ενισχύσει την αποστολή του, ο Άγγλος βοτανολόγος ονόμασε το λευλούδι που ανακάλυψε «νιμφαία Βικτώρια». Στην Εύρωπη, όπου το λευλούδι μεταφέρθηκε με χίλιες προφυλάξεις, οι επιστήμονες χρειάστηκαν προσπάθειες δώδεκα ολόκληρων ετών, για να επιτύχουν τον εγκλιματισμό του. Τέλος, τον Νοέμβριο του 1849, οι έφημερίδες του Λονδίνου αναγγέλλανε με πανηγυρικούς τίτλους: «Η Βικτώρια ανθίζει!»

Δέκα μέρες αργότερα, ο μίστερ Πάξτον, αρχικπουρός του κήπου του δουκάου του Ντεβονσάιρ, γονάτισε μπροστά στον βασιλίσσα του και της προσέφερε, σε χρυσό δίσκο, την πρώτη βικτώρια που είχε ανθίσει στην Εύρωπη.

Αλλά, στην πιο μεγάλη δόξα της, η βικτώρια έφτασε το 1892, όταν ο Γερμανός Λουγκουστ Μπόρσιχ, μεγαλοεπιδημιολόγος, ποιητής και ανδοκώμης, έχτισε, αποκλειστικά και μόνο για να την φιλοξενήσει, ένα αληθινό παλάτι από γυαλί στον Βοτανικό Κήπο του Βερολίνου.

Στην γερμανική πρωτεύουσα, η βικτώρια έγινε, την εποχή εκείνη, το θέμα της ημέρας. Χιλιάδες Βερολίνοι έτρεξαν να δουν το υπέροχο λευλούδι των ποταμών της νοτιοαμερικανικής ζούγκλας, όταν ανθισε για πρώτη φορά. «Για την ομορφιά του — έγραψε τότε μια έφημερίδα — δεν θα πούμε τίποτε, γιατί δεν μπορεί να χωρέσει μέσα σε λέξεις. Απεναντίας κανείς αυτό το θαύμα της βοτανικής, δεν μπορεί παρά να σέβεται, να εκστασιάζεται και να σιωπάζει...»

— Θα το γράψω στα παράπονα της Τροχαίας. Τι ξεκινάτε, μορέ, έτσι... άποτομα;

— Άσε τη μοίρα κατά μέρος, κοπέλλα μου, και πές μου πού είναι τό... σπείρι μου!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Τα καπέλλα, τέλος, κύριε!... Αυτό είναι το τελευταίο μοντέλο που σας δείχνω!... (Του Αρχειλάου)

Έκκεντρικές ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Οι πιο παράξενες κληρονομίες της Αμερικής

Η Αμερική, που θεωρείται ως η κατ' εξοχήν χώρα των παραδόξων, είναι τέτοια και ως προς τις αλλόκοτες διαθήκες, που αφήνουν, πεθαίνοντας, αρκετοί κάτοικοί της.

Οι παράδοξες αυτές διαθήκες, που αναφέρονται στο διεθνή Τύπο, αποτελούν ολόκληρη γαλαξία και δεν υπάρχει ανθρώπος στη Γη που να μη διάβασε κάποτε κάπου για μερικές απ' αυτές.

Σας παρουσιάζουμε σήμερα ένα δειγματολόγιο τελευταίας έσοδειας, παρμένο από κάποιο αμερικανικό περιοδικό.

Στα 1945, πέθανε στο Νη-τράϊ ένας βιομήχανος, ονόματι Τσάρλς Βάνς Μίλλερ, κι' αφήσε στη διαθήκη του πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια για τη γυναίκα του, η οποία, αφού έλαβε το ποσό, έδωσε το ποσό σε έξι κληρονόμους, που έλαβαν από το θάνατό του, θα γεννιόταν τον μεγαλύτερο αριθμό παιδιών από οποιαδήποτε άλλη. Στην κούρσα αυτή της πολυτοκίας, έλαβαν μέρος κάμποσοι γυναικες του Νητράϊ, κι' όταν πέρασε το προσδιορισμένο χρονικό διάστημα, έφτασαν στο τέρας τέσσερις απ' αυτές, με έννηα παιδιά η κάθε μία. «Ετσι, το έπαθλο μοιράστηκε σε τέσσερα ίσα μερίδια, με απόφαση δικαστική, που βγήκε τον περασμένο μήνα.

Εδώ και δεκαπέντε μέρες, άνοιχκε η διαθήκη του Τζών Κλίφτ, παλαιού σεναριογράφου, που άφησε εκατόν τριάντα χιλιάδες δολάρια σ' ένα φτωχό άνεπιό του και μοναδικό κληρονόμο του, υπό τον όρο, ότι θα μάζεσε σε μια τεφροδόχο, την τέρας του θείου του, που η σφορά του θα καίγοταν, και θα πήγαινε να σπάζει αυτό το βάζο... στα μούτρα ενός γνωστού παραγωγού του Χόλλυγουντ. Ο άνεπιός, που δεν είχε το κουράγιο να εκπληρώσει αυτό τον όρο, δήλωσε, ότι παραιτείται από την κληρονομιά.

Κάποιος Ιωάνθαν Κέλλερ, που απέδμησε για τον άλλο κόσμο εδώ και δύο μήνες, στη Νέα Υόρκη, για να εκδικηθεί τη γυναίκα του, που δεν του επέτρεπε να καπνίζει στο σπίτι, της άφησε έννηακόσιες χιλιάδες δολάρια, με τον όρο, ότι θα καπνίσει πέντε τσιγάρα την ημέρα, επί ένα χρόνο! Η διαθήκη αυτή, όμως, κηρύχθηκε άκυρη κι' έτσι η γυναίκα του πήρε τα λεφτά, χωρίς να υποβληθεί στην τιμωρία που της επέφυλαζε ο μακαρίτης.

Σύμφωνα μ' ένα παλιό νόμο, που ισχύει ακόμη στην πολιτεία του Οχάιο, όταν ο σύζυγος πεθάνει χωρίς ν' αφήσει διαθήκη, η γυναίκα του κληρονομεί αυτόδικαίως τη Βίβλο της οικογενείας, τη ραποτρυχανή και το συζυγικό κρεβάτι. Η υπόλοιπη περιουσία περιέρχεται ολόκληρη στα παιδιά, μόλις ενηλικιωθούν. Υπήρξαν όμως μερικοί σύζυγοι, που είχαν την γνώμη, ότι αυτός ο νόμος ήταν πολύ γενναίος για το έτερό τους ήμισυ. Έτσι, ο Κλάρκ Ντην, κούρας στο Μάνσφιλντ του Οχάιο, άφησε, πε-

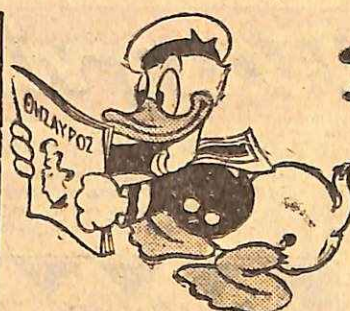
θαίνοντας, τον περασμένο 1-ο αὐγίο, στο γιού του έξι χιλιάδες δολάρια, ενώ για τη γυναίκα του έγραψε τα εξής: «Σ' αυτήν αφήνω μονάχα ένα δολάριο, για να πάη ν' αγοράσει δηλητήριο».

Νά τώρα κι' η αρκετά εξυπνη όσο και σκληρή διαθήκη του ξενοδόχου Αλμπερτ Γούντμαρκ, από το Γούντμπριντ, της Νέας Υερσέης: «Στη γυναίκα μου αφήνω δύο σεντς μονάχα, για να καταλάβη, επί τέλους, ότι δεν ήμουν τόσο βλάκας, όσο νόμιζε. Στο γιού μου αφήνω την ευχαρίστηση και την τιμή να κερδίση μόνος του τη ζωή του. Επί 35 χρόνια, πίστευα, ότι ο πατέρας του δούλευε για να μη δουλέψη αυτός σε όλο του το βίο, αλλά έκαμα λάθος. Στην κόρη μου αφήνω εκατό χιλιάδες δολάρια. Η καλύτερη δουλειά, που έκαμα ο άντρας της, ήταν που παντρεύτηκε αυτήν. Στον άνεπιό μου, που στάθηκε το δεξί μου χέρι στο ξενοδοχείο, τρέφω μεγάλη υπόληψη και δεν μπορώ να υποθέσω, ότι δεν έβαλε αρκετό παραδάκι στη μπάντα με δικά μου έξοδα. Είναι εξυπνός νέος και θα το ήξερε πριν άνοιξη η διαθήκη μου, ότι δεν είχα τίποτ' άλλο να του αφήσω».

Το άσθενές φύλο, έχει κι' αυτό τους χαρακτηριστικούς του εκπροσώπους ανάμεσα σ' εκείνους που αφήνουν παράδοξες διαθήκες. Η κ. «Εττα Μελιέ, από το Νιού Χαϊδεν της Κοννεκτικού, ήταν παντρεμένη μ' έναν που λεγόταν Χένρυ Μελιέ. Αυτός όμως ο Μελιέ, ήταν συγχρόνως παντρεμένος και με μια άλλη γυναίκα από τη Φιλαδέλφεια, που τον γνώριζε ως Χάρολντ Ουάλλας. Όταν ο Μελιέ η Ουάλλας πέθανε, οι δύο γυναίκες παρουσιάστηκαν στην κηδεία του ως νόμιμες σύζυγοι του μακαρίτη κι' άνακάλυσαν, ότι είχε κάνει μια διπλή ζωή, ζώντας σε δύο οικογένειες. Η ανακάλυψη αυτή της έκαμα να γίνουν δύο καλές φίλες κι' όταν, τον περασμένο Απρίλιο, πέθανε η κ. «Εττα Μελιέ, άφησε στην κ. Ουάλλας 1.800 δολάρια το μήνα.

Η Γουάλλας Ντάξ, από τη Βοστώνη, παλιά δόξα του Μπροντγουάι, πέθανε σε ηλικία 80 ετών, στις αρχές αυτού του χρόνου. Η διαθήκη της περιείχε μονάχα αυτά τα λίγα λόγια: «Όταν χορεύα και τραγουδούσα στο Μπροντγουάι, ήταν πολλοί εκείνοι που με είχαν έρωτευθη. Σε μερικούς απ' αυτούς, που δεν μπορούσα να τους δώσω την καρδιά μου, αλλά είχα εκτιμήσει τα αισθήματά τους, πρόσφερα από μια φωτογραφία μου με αφιέρωση. «Αν κανένας απ' αυτούς ζη και φυλάξη τη φωτογραφία μου, ως έρθη να παραλάβη τα χίλια διακόσια δολάρια, που έχω καταθεθειμένα στην «Εθνική Τράπεζα. Είναι τα μόνα χρήματα που μου απομένουν».

Εδώ και δύο χρόνια, τέλος, μια γεροντοκόρη από το Χάιποκεν της Νέας Υόρκης, η Ρόντα Κούλμαν, άφησε, πεθαίνοντας ένα μηνιαίο επίδομα από έννηα χιλιάδες δολάρια, σε κάποιον Τζών Σμιθ, τραπέζιτικό υπάλληλο, γιατί «της χαμογελούσε με απροσποίητη γλυκύτητα» κάθε φορά που την έβλεπε να έρχεται στην Τράπεζα για να κάνει καταθέσεις!...

Η τελευταία φάρσα

Ο Τζώρτζ Γουίνφιλντ είχε το παρυσιαστικό σοδαρού σαραντάρη. Δεν έδουε άσκοπα τα λεπτά του, δεν έβριζε πολύ και δεν ξελογιάζονταν από τον πόδογυρο. Παρ' όλα αυτά, ήταν ένας αδιόρθωτος φαρσέρ. Τα χοντρά του άστια — καρφίτες σε κάρκες, κερκτικά τσιγάρα, κλπ. — έφεραν μαζί τα γέλια και τα κλάμματα. Μερικές φορές μάλιστα δημιουργούσαν και σοδαρές παρεξηγήσεις.

Τώρα βρισκόταν στο τρένο, πηγαίνοντας στη δουλειά του και ολόενα έφερνε στο νου του τις διασκεδαστικές ώρες που είχε περάσει με τον νεαρό φίλο του και συνάδελφου, τον Άλαν Σλάτερ. Τα δύο — τρία τελευταία «γούλι» — έφταναν, τον Άλαν, να περνούσε με το ζεύγος Γουίνφιλντ. «Ετσι ο Τζώρτζ εύρισκε την ευκαιρία να επιδίδεται στις φάρσες του.

Το πρώτο βράδυ κίλας έγραψε έπανά του, όπως κοιμόταν, τις πυτζάμες του... Φυσικά, ο Άλαν δεν έβριζε με σταυρωμένο τα χέρια. Το έπόμενο Σάββατοκύριακο που ξαναπήγε για να μείνη μαζί του, άλλαξε τους σπόρους που έλαχε για φύτρεμα ο Τζώρτζ με... δολοφονίες φίλες χάντρες!

Τώρα ο Τζώρτζ βασάνιζε το μυαλό του για να του σκαρώσει μια φάρσα. Δεν τον βοηθούσε όμως η εμπειρία του και κούρασμένος από αυτή τη δυστοκία, συνέχισε το διάβασμα του βιβλίου που κρατούσε άνοιχτό.

Στην πρώτη παράγραφο, που έπεσε η ματιά του διάβασε: «...Πάντα ένας ένοχος συζητείται οποιοδήποτε δόκιμο που ακούει η βλέπει με κάποιο δικό του υποσυνείδητο αισθήμα. Κι' όπως ξέρουμε πολύ λίγοι άνθρωποι δεν είναι ένοχοι...».

Τον τσάκωσα τον Άλαν! μουρμούρισε σαρκαστικά ο Τζώρτζ. Θα του σκαρώσω δουλειά, που θα την θυμάται σε όλη του τη ζωή. Το βιβλίο, που του είχε εμπνεύσει την φάρσα του, το είχε πάρει δανεικό από τη γυναίκα του, χω-

Εύθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΓΛΑ

ρίς να δώσει καμιά ιδιαίτερη προσοχή στο περιεχόμενό του. Τον απασχολούσε μόνο η παράγραφος που είχε διαβάσει. Πλησιάζοντας λοιπόν στο γραφείο του είχε κίλας καταστρώσει στο μυαλό του τις λεπτομέρειες της φάρσας του.

Στο γραφείο έφτασε πρώτος και κάθισε άμέσως στη γραφική μηχανή του, όπου έγραψε το παρακάτω σημείωμα:

«Σας συμβουλεύω να φύγετε το συντομότερο από τη γειτονιά σας. «Αν δεν φύγετε, οι μυστικές και επιληπτικές σχέσεις σας θα γίνουν γνωστές. Μιλώ σοδαρώτατα».

Γέλασε ευχαριστημένος. «Υπέγραψε το απειλητικό σημείωμα με τη φάρσα «Κάποιος που έφερε» και το έβαλε μέσα σ' έναν φακέλο, δαχτυλογραφώντας τ' όνομα και τη διεύθυνση του Άλαν και το άπογεμα το ταχυδρόμησε.

Το άλλο πρωί ο Άλαν δεν φάνηκε στο γραφείο και ο Τζώρτζ, επειδή είχε ένοχη τη συνείδησή του, άνησχε. Πρώτη φορά, πράγματι, στη ζωή του ένοιωσε τύψεις κι' εύχόταν ελκρινά να έρχονταν το απόγεμα το θύμα του στο γραφείο ή να συνδεόταν κάτι στον Άλαν και να μην άνοιγε το γράμμα του. Κι' όμως, αν ήταν άρρωστος, θα έπρεπε να τηλεφωνούσε.

Το απόγεμα ωστόσο δεν έφτασε κανένα τηλεγράφημα του. Η ανίελη αυτή άπουσία και ασιγή του Άλαν ήταν άσυνήθιστη.

«Ήταν, λοιπόν, ένοχος; Σε τί δμοιος; Είχε καταχραστή μήπως λεπτά ή συνδεόταν με ανθρώπους του υποκόσμου;

— «Όχι! μουρμούρισε, ο Τζώρτζ. Δεν τον έχω Ικανό για τέτοιες βρωμοδουλειές. Μάλλον κάποια γυναικοδουλειά είναι στη μέση...»

Η τρίτη ύπνωση ξαναέφερε στο νου του μια δική του δοκιμασία. Θυμήθηκε την Τζούζ, που ύπνηξε η πραγματική του άγάπη. Αποδείχτηκε ότι ποτέ δεν είχε διασηθήσει να της κάνει κανένα χοντρό άστέιο.

«Η Τζούζ είχε εγκαταλείψει πιά τη δουλειά της, μα τότε που ήταν δακτυλογράφος εδώ, ο Τζώρτζ ήταν τσιάντα χρόνια. Αγαπώνταν βαθιά κι' η άγάπη τους δεν θα μπορούσε να κρατήσει μυστική στο γραφείο. Τέλος, η Τζούζ μπήκε στον κίν-

— Γυναίκα, έχω ευχαρίστη νέα. Το τρένο της μαμάς σου έπηρεχιάστηκε!...

δυνα να γίνουν γνωστές οι σχέσεις της μαζί του, παρατήρησε από τη δουλειά της, εγκαταλείποντάς τον. "Αν έμενε, ο Θεός ξέρει πού θα κατάληγαν εκείνες οι κρυφές και παρμένες σχέσεις τους."

Κι όμως η Τζώρτζ ήταν τόσο διαφορετική από τη Στέλλα, τη γυναίκα του! Δειλή, συνσταλμένη, με σοβαρό πρόσωπο, είχε συνάρ- πασει τον έρωτα του Τζώρτζ. "Αντίθετα η Στέλλα ήταν ένας εύθυμος τύπος, ελεύθερη κι άπρος- ποίητη στις σχέσεις της με τους άντρες. Ο Τζώρτζ ξαφνιάστηκε και συγκλονίστηκε, όταν η Στέλλα έδειξε την προτίμησή της για τη δική του συντροφιά. Όταν μάλιστα έκανε τις φάρσες του, γε- λώντας και οι δυο."

Ωστόσο, η σύγκριση φλόγα της αγάπης της εδούσε εφόδους μετά το γάμο τους. Αυτό ο Τζώρτζ το δια- τίτωσε απ' το γεγονός, ότι η Στέλλα δεν γελούσε πια με τις φάρσες του. Τις εύρισκε άνοητες. Το ρολόι στο γραφείο χτύπησε πέντε, κι ο Τζώρτζ, ανήσυχος και βιαστικός έκλεισε τα βιβλία του. "Επρεπε να τρέξει στο σπίτι του "Αλαν. Μπορεί να του συνέβαινε κάτι σοβαρό και να χρειαζόταν τη βοήθειά του."

Σε μία ώρα χτυπούσε την πόρ- τα του μικρού του διαμερίσματος. Στο κατώφλι φάνηκε η σπιτονοί- κοκυρά του. — Καλησπέρα, κυρία Ντάτον, είπε. Είναι μέσα ο κύριος Σλά- τερ;

— Όχι, κύριε Γουίτφιλντ. Ο κύ- ριος Σλάτερ έφυγε.

— Έφυγε;

— Ναι. Πολύ ξαφνικά μάλιστα. Έτοιμασε τα πράγματά του κι έ- ξαφανίστηκε. Μόλις πρόλαβε να μου αφήσει ένα σημείωμά του με τα λεφτά μου. Μου γράφει ότι ά- δειάζει το διαμέρισμά μου...

Ο Τζώρτζ τ' άκουσε. "Ωστόσο δεν ζήτησε να μάθω περισσότερες πληροφορίες, μολοντί η νοικοκυρά δείχνονταν πρόθυμη να τον εξημε- ρήσει. Τον κάλεσε μάλιστα να πε- ράσει στο αδειο διαμέρισμά του "Αλαν. Μα ο Τζώρτζ μετανοιώνε- νος για την επίσκεψή του εκεί, βια- ζόταν να επιστρέψει σπίτι του, όπου θα τον περίμενε, ανήσυχος ιδως ά- πο την καθυστέρηση ή γυναίκα του. Καληνύχτισε, λοιπόν, την κυρία Ντάτον κι έφυγε."

Η μικρή του φάρσα δεν ήταν τώρα για γέλια. Κάτι συνέβαινε στη ζωή του "Αλαν. Κάτι που το σκαλίζει με το άνοιτο σημείωμά του και τον έσπρωξε σε σπασμο- δικές αποφάσεις.

«Αυτή είναι η τελευταία μου φάρσα, συλλογιζόταν θλιβερά, ό- πως βιάζει. "Αλλά δεν ξανακάνω πια σε κανένα!"...»

Μόλις μπήκε στο χάλ, βρήκε να τον περιμένει ένα γράμμα. Και διάβασε:

«Αγαπητέ Τζώρτζ, τη στιγμή που θα διαβάζεις το γράμμα μου θα βρίσκωμαι πολύ μακριά. Σε παρακαλώ μην έλπιεις να με βρεις. Ο δικηγόρος μου θα έπικοι- νωνήσει μαζί σου.

«Θα με λυπούσε πολύ αυτή η απόφασή μου, αν ήξερα ότι με άνα- πας ακόμη. Πραγματικά δεν θα έ- φευγα... Ξέρω όμως ότι είσαι έ- ρωτευμένος με κάποιον άλλον και αυτό το γεγονός ελαφρώνει τη συ- νείδησή μου.

«Αν δεν είχες επιμεριστεί να με άπατάς, όλα αυτά τα χρόνια, με την Τζώρτζ Αντρεσσον, δεν θα απο- φεύγα πώς τον "Αλαν και τα πράγματά σου δεν θα έφταναν εκεί που έφταναν.

«Αν δεν είχες επιμεριστεί να με άπατάς, όλα αυτά τα χρόνια, με την Τζώρτζ Αντρεσσον, δεν θα απο- φεύγα πώς τον "Αλαν και τα πράγματά σου δεν θα έφταναν εκεί που έφταναν.

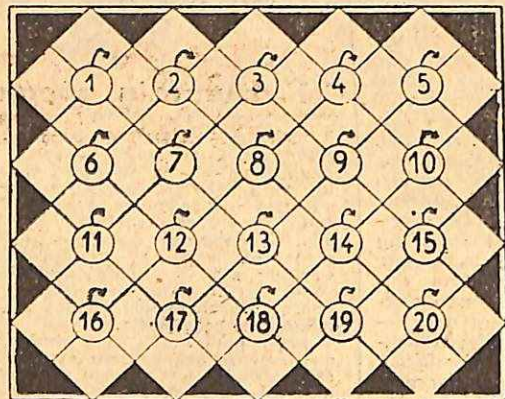
«Αν δεν είχες επιμεριστεί να με άπατάς, όλα αυτά τα χρόνια, με την Τζώρτζ Αντρεσσον, δεν θα απο- φεύγα πώς τον "Αλαν και τα πράγματά σου δεν θα έφταναν εκεί που έφταναν.

«Αν δεν είχες επιμεριστεί να με άπατάς, όλα αυτά τα χρόνια, με την Τζώρτζ Αντρεσσον, δεν θα απο- φεύγα πώς τον "Αλαν και τα πράγματά σου δεν θα έφταναν εκεί που έφταναν.

Παιχνίδια

Συλλαβικό ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία τετρασύλλαβη λέξη βασίζοντας από μία συλλαβή μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται

το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

- 1) Χρησιμοποιείται για το κούρδισμα των μου- σικών οργάνων.
- 2) Γυναίκεία κοσμήματα.
- 3) Ποσοτικό ή τοπικό επίρρημα.
- 4) Ο Παρνασσός στη δημοτική.
- 5) Ο νόμος την τιμωρεί.
- 6) Φτηνό ψάρι.
- 7) Διπλό ναυτικό παράγγελμα.
- 8) Τοπικό επίρρημα (δημοτ.).
- 9) Δεν λέγεται από εξυπνον άνθρωπο.
- 10) Διασαλεύουν την τάξη.
- 11) Άκαθαρσία.
- 12) Τραγουδι για ένα μονάχα άτομο.
- 13) Κάνω κάτι ν' αλλάξει θεσί.
- 14) Τα μπαμπούνια έτσι είναι πολύ νύστιμα.
- 15) Το χρησιμοποιούμε, όταν κοιμόμαστε.
- 16) Τα περισσότερα μας έρχονται από την 'Ελ- λεία.
- 17) Ο μεταξύ δυο λόφων ή κορυφών αύχην.
- 18) Βοηθούν την όραση.
- 19) Βασιλίσσα της Σερβίας, μητέρα του 'Αλβ, ξάνδρου.
- 20) Τραύματα που όφειλονται σε όπλο.

Σωστό — λάθος

Από τις δυο λέξεις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει.

1) Χωρίς τα πουλιά ο άνθρωπος θα ήταν αδύ- νατον να ζήσει πάνω στη Γη: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

2) Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τίτος είχε παντρευτεί μία Εβραία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Το Ισπανικό αλφάβητο έχει πιο λίγα γράμματα από το ελληνικό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Η πιο χαμηλή θερμοκρασία πα- ρατηρείται κατά το μεσανύκτιον: ΣΩ- ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Ο Μολιέρος ήταν μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Η τριγωνομετρία ήταν γνωστή από τα πρό Χριστού χρόνια: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Ο Νέσων υπήρξε ο πρώτος σύ- ζυγος της Ποππίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ- ΘΟΣ.

8) Το όρος 'Ασάρντ έχει ύψος πά- νω από 5.000 μέτρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Η Σόφια είναι η πρωτεύουσα της Εύρωπης που βρίσκεται στο μεγα- λύτερο ύψομετρο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑ- ΘΟΣ.

10) Η Κούβα είναι σε έκταση με- γαλύτερη από τη Σικελία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

11) Ο έλεφας πίνει νερό διά μέ- σου της προδοσίδας του: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

12) Ο Λεονκάριος συνέθεσε και όπερές: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προλήματα

1) Ποιός είναι ο αριθμός, του οποίου το ήμισυ και τα τρία τέταρτα μας δίνουν 100.

2) Ένας πλαστέ κυττάζει το ρολόι του και βλέ-

πει ότι σε μισή ώρα πρέπει να βρίσκεται σ' έναν πελάτη του, το κατάστημα του οποίου απέχει 15 χιλιόμετρα από το σπίτι του. Θέλοντας να είναι ακριβής στο ραντεβού του, παίρνει το αυτοκίνητό του και κατορθώνει να φτάσει στο κατάστημα 15 λεπτά πριν από την ώρα του ραντεβού. Μπορείτε να βρείτε με ποιά ταχύτητα έτρεξε το αυτοκίνητό του;

3) Τρία αδέρφια έχουν και οι τρεις μαζί 35 χρόνια. Μπορείτε να βρείτε την ηλικία του καθε- νός γνωρίζοντας ότι ο δεύτερος γεννήθηκε πέντε χρόνια μετά τον πρώτο και ο τρίτος πέντε χρόνια μετά τον δεύτερο;

Ένα τρένο πρόκειται να πάει από την πόλη Α στην πόλη Β που απέχουν η μία από την άλλη 200 χιλιόμετρα. Η ταχύτητα του είναι ώριση. Αν μπορούσε όμως να την αυξήσει κατά 10 χιλιό- μετρα την ώρα, τότε θα έφτανε 40 λεπτά νωρί- τερα. Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η ταχύτητα του τρένου και πόσες ώρες θα χρειαστεί για να φτάσει στην πόλη Β;

Για τους φίλους του κινηματογράφου

1) Ποιός ήθοποιός πρωταγωνιστούσε και στα τρία ακόλουθα φιλμ: «Βίρα τις άγκυρες», «Μπρι- γκαντόν» και «Ένας 'Αμερικανός στο Παρίσι»;

2) Σε ποιά από τα τρία ακόλουθα φιλμ πρω- ταγωνιστούσε η Λάνα Τάρνερ; «Ο πρώην σύζυγός μου», «Δημόσιος πειρασμός», «Φλόγα και σάρκα».

3) Ποιά είναι το κοινό χαρακτηριστικό των πέν- τε ακόλουθων φιλμ: «Δημήτριος και Μεσσαλίν», «Κατάραμένα νερά», «Πρίγκηψ-φοιτητής», «Ο Αλγύπτιος» και «Ιππότης του Βασιλέως».

4) Ποιά από τις τρεις ακόλουθες στάρ είναι η μεγαλύτερη στα χρόνια: Η Κλωντίν Κοκλιέρ, η Τζωαν Κράουφορντ, ή η Γκερέτα Γκάρμπο;

5) Ποιά ήταν η παρτενιάρ του Ρόμπερτ Ται- λор στο φιλμ «Έξοδος Βαντίς»; Η Έλνινορ Πάρκερ, ή Ντεμπόρα Κέρο, ή η 'Αδα Γκάρντινερ;

6) Σε ποιά φιλμ έπαιξαν μαζί ο Ρόμπερτ Ται- λор και η 'Ελίζαμπετ Τάιλορ;

7) Ποιά φιλμ δεν θα έπρεπε να αναφέρεται στην ακόλουθη σειρά: «ΟΙΚΤΟ ΥΙ' αυτές που αμαρτή- σαν», «Παράνομη μητέρα», «Ο κόσμος με κατε- δικάσει», «Φλογισμένη νιάντα», «Η φλόγα».

Στοιχειογράφος

«Αν στοιχείον άλφαχθί, μία πόλις θα χαθί, κι ένα μετάλλο γνωστό θα φαίη σ' ένα λεπτό».

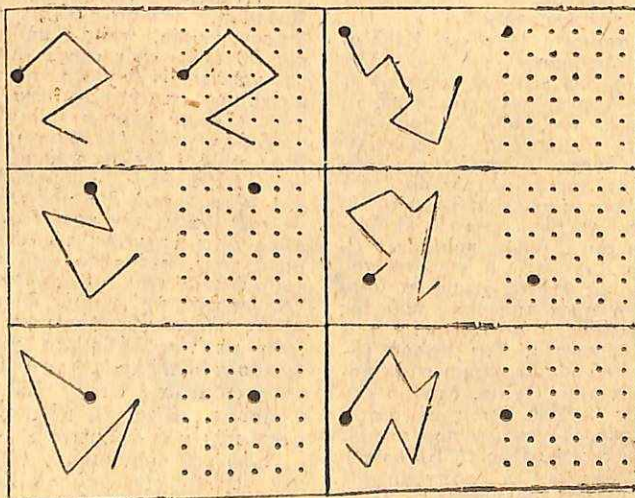
Λεξιγράφος

«Ένα επίρρημα του χρόιου μ' ένα ζώο αν ένώσω της Αλγύπτου βασιλέα απ' τον τάφο θα σηκώσω».

Στοιχειοτονόγράφος

«Όπως είμαι αν μ' άφήσης γλυκειά παίζω μουσική. Μι' αν τον τόνο μου κινήσης κι ένα γράμμα μου άλλάζης θα ίδής και θ' άπορήσης πώς θ' άνάψω στη στιγμή».

Ένα νέο παιχνίδι

Ακολουθώντας τις κουκκίδες, προσπαθήστε να αντιγράψετε με απόλυτη ακρίβεια τα σχέδια που υπάρχουν στο άριστερο μέρος του κάθε ορθογώ- νιου, ακριβώς όπως δείχνει η πρώτη μας εικόνα. Η κάθε αντιγραφή πρέπει να γίνει το πολύ μέσα σε 20 δευτερόλεπτα και από παντός να μην έχη ούτε το παραμικρό λάθος.

Οι λύσεις στη σελ. 83

Ο ΤΑΝ ο Κένρυ μπήκε στο υπάρ του «Δράκοντος», η πρώτη σκέψη του Σμίλλερ Τίπ ήταν να φύγει. Όχι πώς είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο. 'Αλλά δεν του άρεσε να έχη δυσκολίες με έναν άνθρωπο που είχε περάσει έφτα χρό- νια στις φυλακές του Ντάρτμορ και πού, μετά την αποφυλάκισή του, σχεδίαζε, βέβαια, να εκδικηθή εκείνους που τον είχαν προ- δώσει στην αστυνομία. Και πάνω σ' αυτό το ζήτημα φιθυρίζονταν πολλά... Δεν μπορούσε, όμως, να βγή χωρίς να πέσει πάνω στον παλιό φίλο του. Γι' αυτό προτίμησε να μείνει στη θέσι του.

Ο Κένρυ έβριξε μία ματιά δόλγυρα κι' έπειτα πήγε κοντά του. — Καλησπέρα Σμίλλερ, είπε. Ήμουν βέβαιος πως θα σ' εύρι- σκα εδώ.

— Με ζητούσε, λοιπόν; — Ναι. Ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη. — Ά!

Η άναπνοή κόπηκε μέσα στο λαιμό του Σμίλλερ Τίπ. — Πάμε να καθίσουμε σ' ένα τραπέζι, πρότεινε ο Κένρυ. Και συγχρόνως παραγγείλε στο υπάρμαν να τους σερβίρη δυ' ούϊσκυ.

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι παρόμερα.

— Μου χρειάζεται ένα «άλλοθι» για τή Σάββατο-τό βράδυ, είπε ξαφνικά ο Κένρυ.

Ο Σμίλλερ Τίπ κατέβασε δια- στικά μία γουλιά, ενώ κύτταζε δόλγυρα. Το υπάρ ήταν σχεδόν έρημο. Κανείς εύτυχώς, δεν μπο- ρούσε να τους άκούση.

— Λυπάμαι πολύ Κένρυ, είπε. 'Αλλά το μόνο «άλλοθι» που μπο- ρώ να σου προσφέρω είναι να όρκισθώ πως διέροηξες και λή- στες ένα σπίτι στο Χάμσπντ. Όπως καταλαβαίνεις, αυτή, τη δουλειά θα την κάμω εγώ, κι' αν επιμένεις, μπορώ να τη φορτώσω στην πλάτη σου, προσέθεσε γε- λώντας.

Νομίζε πως ο Κένρυ θα άνοιό- ταν τις «ύπηρεσίες» του. 'Αλλ' έγινε το αντίθετο.

— Στο Χάμσπντ; είπε. Αυτό με βοηθάει! Είναι τόσο μακριά από το Χάκνευ...

— Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο Σμίλλερ Τίπ.

— Έκείνο που θέλω να πώ εί- ναι ότι, αν ένας αστυνομικός ά- ποδείξη πως έκαμα μία διάρρηξή στο Χάμσπντ, θα είναι πολύ δυ- σκολο σ' έναν άλλον να ισχυρισθώ πως, την ίδια ώρα, συζητούσα με τον Λου Ραίνμπρντ στο Χάκνευ, πού βίσκεται στην άλλη άκρη του Λονδίνου!

Ο Σμίλλερ Τίπ άνατρίχιασε. — Καταλαβαίνω, είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Θέλεις να ξεπαστρέψης το Λου Ραίνμπρντ, πού σε πρόδωσε και σ' έκαμα να περάσεις έφτα χρόνια στη φυ- λακή...

— Δεν συμφωνείς πως πρέπει να ξεκαθαρίσω τους λογαρια- σμούς μου μαζί του; ρώτησε ο Κένρυ.

Ο Σμίλλερ Τίπ ήπια μία γου- λιά από το ούϊσκυ του, αλλά δεν άπάντησε. Το ότι ο Κένρυ, βγαί- νοντας από τη φυλακή, θα ξεπά- στρευε το Λου Ραίνμπρντ δεν ήταν ο μόνος πού το σκεφτόταν.

«Όλοι το περίμεναν, ο Κένρυ παράγγειλε άλλα δυ' ούϊσκυ.

— Θέλεις, λοιπόν, να φορτωθής στη ράχη σου τη διάρρηξη πού θα κάνω; ρώτησε ο Σμίλλερ Τίπ.

— Και βέβαια. 'Αν ένοχοποιηθώ γι' αυτή τη διάρρηξη, θα πάω ένα-δυό χρόνια φυλακή. 'Αλλά δεν θα μου περάσουν τή θηλεία στο λαιμό, όπως θα γινόταν αν οι αστυνομικοί άνακαλύπταν πως είχα σκοτώσει το Λου.

— Σωστά, συμφώνησε ο Σμίλλερ Τίπ, πού από κάμψους στιγμές άποφύεγε το βλέμμα του συντρόφου του.

Μίλησαν για τις λεπτομέρειες κι' ο Κένρυ υπέδειξε στον Τίπ με ποιά τρόπο θα έκανε τους αστυνομικούς να πιστέψουν πως αυτός είχε ληστέψει το σπίτι του Χάμσπντ.

Το βράδυ του Σαββάτου, ο Λου Ραίνμπρντ βρισκόταν όπως πάντα στο υπάρ της 'Εκρηκσιμένης σκάλας.

Ο Κένρυ πέρασε μερικές φορές έξω από το υπάρ, αλλά δεν μπήκε μέσα.

«Άπόψε ο Λου Ραίνμπρντ πάει για τελευταία φορά», σκε- φτόταν.

Ο Ραίνμπρντ βγήκε από το υπάρ λίγα λεπτά έπειτα από τις δέκα. Ήταν μόνος του. Οι φίλοι του άπόφευγαν να βρισκώ- νται μαζί του από την ήμερα πού ο Κένρυ βγήκε από τη φυλακή.

Γιατί όλοι περίμεναν πως «κατι» θα γινόταν. Και δεν ήθελαν να μπλέκουν.

Ο δρόμος ήταν έρημος. Ο Ραίνμπρντ άπομακρύνθηκε με γρή- γορα βήματα.

Αλλά, ξαφνικά, είδε μία σκιά μπροστά του. Ήταν ο Κένρυ.

Ο Ραίνμπρντ έκαμε να βγάλη το περιστροφό του. 'Αλλά, πιδ γρήγορος, ο Κένρυ τράβηξε το μαχαίρι του και τού τ' όβυισε στο στήθος.

Στις έντεκα, ο Κένρυ βρισκόταν στο δωμάτιό του. Στις έντεκα και δέκα έπασαν οι αστυνομικοί. — Θα ήθελα να ξέρω πως χρησιμοποιήσατε τις άρρες σας ά-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πώς; τον ρώτησε ο επιθεωρητής Μπάξτερ. — Πως τις χρησιμοποιήσαμε; είπε ο Κένρυ κάνοντας τον έκπληκτο. 'Εμεινα εδώ διαβά- δάζοντας...

Κι' έδειξε μερικές εφημερίδες, πού βρίσκον- ταν πάνω στο τραπέζι.

— Πολύ ενδιαφέρον, είπε ο επιθεωρητής. Το κακό για σας είναι πως δεν έχετε κανένα για να μας το βεβαιώση...

— Ήταν κακό, λοιπόν, το ότι διάβαζα εφημερίδες; ρώτησε ο Κένρυ, κάνοντας πως δεν καταλάβαινε.

— Όχι, άπάντησε ο επιθεωρητής. 'Αλλά τότε πως το μαχαίρι σας βρέθηκε σ' ένα σπίτι στο Χάμ- σπντ;

«Έδγαλε ταυτόχρονα από την τσέπη του ένα μα- κρύ μαχαίρι, πού το είχε τυλιγμένο μέσα σ' ένα μαντήλι.

— Δεν πιστεύω ν' άρνηθίτε πως είναι δικό σας, συνέχισε ο επιθεωρητής. Να έδω, στη λαβή, έχετε χαραξεί τ' όνο- μά σας...

Ο Κένρυ ήφερε από πρίν το ρόλο του. 'Αρχισε να μιλά ά- συνάρτητα κι' έπειτα από μερι- κές στιγμές είπε:

— Νομίζω πως το καλλίτερο είναι να σας πώ την αλήθεια, κύριε επιθεωρητή. Δεν πέρασα έ- δω τη βραδιά μου, όπως σας είπα προηγήτερα... Είχα πάει στο Χάμσπντ, όπου έκαμα μία διάρ- ρηξη...

— Μία διάρρηξη;... Και το μαχαίρι;

— Το καταραμένο αυτό μαχαί- ρι φαίνεται πως έπεσε από την τσέπη μου...

— Και νά'... μέσα στην καρδιά του θύματός σας;... Αυ- τό θέλετε να πής;

Ο Κένρυ γεύρωσε τα μάτια του.

— Για ποιά θύμα μου μιλά- τε; ρώτησε.

— Για τον Ιδιοκτήτη τού σπι- τιού, όπου μπήκατε... Τον σκο- τώσατε, Κένρυ, για να τον λη- στέψετε! Το καλύτερο πού έχο- τε να κόμειτε είναι να το όμολο- γήσετε!

Ο Κένρυ τα είχε χαμένα. — Όχι, δεν ήμουν στο Χάμσπντ και δεν σκοτώσα τον ιδιο- κτήτη κανενός σπιτιού! φώναξε. Αυτό το έγκλημα το έκαμα ο Σμίλλερ Τίπ... Τώρα καταλαβαίνω γιατί έπληξε τόσο πρόθυμα να μ' εξυπηρετήση, όταν τού ζήτησα να μου εξασφαλίση ένα «άλλοθι». Είχε το σχέδιό του...

— Και τί σας χρειαζόταν αυτό το «άλλοθι»; ρώτησε ο επι- θεωρητής.

— Άφού τα πράγματα ήσαν έτσι, είναι καλλίτερο να τα μά- θετε όλα, άπάντησε ο Κένρυ. 'Ετσι δεν θα πληρώσω μόνο εγώ!...

Και τού όμολόγησε την αλήθεια.

ΤΖΩΝ ΚΟΜΜΟΝΣ

Πληρώνει με δόσεις

Υποφέροντας προφανώς από τύψεις συνειδήσεως, κάποιος φο- ρολογούμενος της 'Αλαμπάμα έστειλε ένα άνωθυμο γράμμα στην 'Εφορεία της περιφέρειας του. «Σας όφειλω 300 δολάρια, από φόρους πού έπρεπε να είχα πληρώσει — έγραφε στον έφορο. Και δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Σας έσοικλεύω λοιπόν 100 δολάρια, κι' αν ιδώ πως εξακολουθεί να με βασανίζει ή άυπνία, θα σας στείλω και τα υπόλοιπα την έρχομένη βδομάδα».

Χ. Α. Α. 254: Δεν είναι δυνατόν, παρά τις επεξηγήσεις της δευτέρας σας επιστολής, να είναι βέβαιος ότι απήρτησαν τότε όλοι οι κανόνες, οι εφαρμοζόμενοι για την τελεία διάγνωση της παθολογίας σας. Πάντως, εφόσον χαρακτηρίστητε νόσημα σας, είσαθε υποχρεωμένη να υποστήτη την δούσα θεραπεία. Το γεγονός ότι οι σχετικές με την πάθηση εργαστηριακές εξετάσεις είναι αρνητικές, δεν παύει κανένα ρόλο. Θα σας συνεδούλευα να κάμετε μια σειρά ενέσεων Penicilline σε ποσότητα 15-20 εκατομμυρίων μονάδων.

Αναγνώστη Ε. Κ. Θ. 35: Είναι αλήθεια ότι μια επισταμένη ιατρική εξέταση θα μάς έδειξε την δυνατότητα μιας πιο βέβαιης διάγνωσης και ακολούθως εφαρμογής της ανάλογης φαρμακευτικής αγωγής. Γιατί πιθανόν να υπερβή ανάγκη και ηλεκτροθεραπείας. Εφόσον όμως δεν είναι δυνατόν επί του παρόντος η εξέταση, θα αρκεσθίτε στα εξής: 'Αν διήμηνο θα κάνατε δύο ενέσεις την εβδομάδα ενδομυϊκάς Ατενολόη των 25 μλγρ. και εν συνεχεία, θα παίρνατε τρία χάπια την ημέρα τόν όλων 30. Και ένα μπουκαλάκι Bedos, Lit. 3 κουταλάκια γλυκού την ημέρα.

Α. Ρ. Η. 10: Το πρώτο περιστατικό είναι ανάγκη να εξετασθή από γιατρό, άλλως είναι άσκοπος η απόδειξη θεραπευτικής αγωγής. Για το δεύτερο, τα οίδημα που μόνον αναφέρετε πιθανόν να οφείλονται σε φλεβίτιδα, σε πάσησι των νεφρών, σε μια δερματική εκδήλωση κλπ. Και πάλιν χωρίς εξέταση δεν είναι δυνατόν να γίνη διάγνωση και να συστηθή φαρμακευτική αγωγή.

Η. Α. 25: Είναι βέβαιον ότι θα ποσπή να εξετάση ο γιατρός τόν άρρωστο και ές ίδιαν αντίληψως να σχηματίση γνώμη κατά πόσον η μία ή η άλλη επίδραση επί αυτού θα άποδῇ βλάδερη ή όχι. Γι' αυτό να συμβουλευθῇ το γιατρό που σας παρακολουθεῖ. Ασφαλώς ἐκείνος θα ἔχη σαφέστερη ἀπό ἑμένα γνώμη. Όσο γιά τὸ φάρμακον, πού κάνατε γούσι, εἶναι ἐνδεδιγμένο μετὰ ἄλλων καὶ αὐτό.

Χωρίς αὐτοπεποίθησι: Στὴν πρώτη σας ἐπιστολὴν ἀπάντησα. Ἡ σημερινὴ εἶναι ἡ δευτέρα. Κάμμία ἄλλη δὲν ἔφθασε στὰ χέρια μου. Θὰ εἶχατε ἐκ τοῦ ἀσφαλούς βελτιώσιν τῆς καταστάσεώς σας, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποβλήθητε σὲ ηλεκτροθεραπεία, ἡ ὁποία ὁμως θὰ διαρκέσῃ ἀσφαλῶς περὶ τὸν μῆνα, ἴσως καὶ πλεόν, σὲ συνδυασμὸ μὲ φαρμακευτικὴ αὐγὴ. Πρὸς τὸ παρόν θὰ κάνατε 20 ἐνέσεις Casodiate δε Soude Strichiline καὶ ἐν συνεχείᾳ ἄλλες 20 Calcibromine.

Φανούριον Ἐγγονόπουλον: Τὸ νόσημα πού μου περιγράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας εἶναι ἀπὸ ἐκείνα, πού δὲν θεραπεύονται ἐντελῶς, ἀλλὰ εἶναι δυνατόν νὰ διατηροῦνται σὲ μιὰ κατὰστασι ἀνεκτὴ ἀπὸ τὸν ἄρρωστο. Αὐτὸ ὁμως τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα γιά τὰ χρόνια, ὅπως αὐτό, νοσήματα,, μένει σταθερόν εφόσον ὁ ἄρρωστος βρίσκειται κάτω ἀπὸ τὴν συνεχῆ παρακολούθησιν τοῦ γιατροῦ, πού τὸν κουράρει. Οἱ συμβουλές τῶν ἄλλων πιθανόν νὰ βλάψουν.

Ανεμώνα: Γιά τὸν πρῶτον πού ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολὴ σας, πιθανόν νὰ ἔχετε ἀποτέλεσμα μὲ τὴν μέθοδον τῆς ηλεκτροπληξίας. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ γίνη, εφόσον θὰ ἀποφασίσετε νὰ ἐλθετε στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ παραμείνετε ἕνα χρονικὸ διάστημα. Γιά τὸ δεύτερον, θὰ κάνατε χρῆσιν τῆς σπῆς Phyllis, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγίαν. Καὶ ἐφόσον δὲν σὰ κάνει κόπο, θὰ ἤθελα νὰ πού γράψετε ἀποτέλεσμα.

Δυστυχισμένο ἔπαρχον: Ὡς πρὸς τὸ 23: Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς σας, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς πῶ ὅτι, ναι μὲν τὰ ἀποτέλεσματα τῆς ἀκτινογραφίας, δὲν δείχνουν σοβαρὰ πρῶματα, ὁμως ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀποταθῇ σ' ἕνα γινάτρην παθολόγῳ πού γινώσκει τὸν ἄρρωστο, ὃ ὅποιος θὰ σὰς βοηθῇ μὲ τὴν ἐνδεδιγμένην θεραπευτικὴν αὐγὴν νὰ βελτιώσετε τὴν παρούσαν κατὰστασιν σας. Ἡ θεραπεία εἶναι συμπτωματικὴ καὶ θὰ τὴν ὑποδείξῃ ὁ για-

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

τρός πού θὰ σὰς ἀναλῶσῃ.

Καστανιώτη: Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια νὰ περιγράψετε τὴν πάθησιν σας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ καθορώσατε γιατί εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τέτοιας φύσεως, πού μόνον ἰατρός, πού θὰ σὰς ἐξέτασῃ προηγουμένως, θὰ καθορώσῃ νὰ κἀνὴν διάγνωσι. Πιθανόν νὰ προκτεῖται ἐπὶ ἀπλῆς κίρσοκλήλης ἡ ὑδρόκλήλης ἡ ἐπιδιδυμῆτιδος τραυματικῆς ἡ εἰδικῆς φύσεως ἡ ἄλλης παθολογίας.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Δυστυχ κοπέλλα, Ἀγρίνιον: Πρόκειται περὶ πραγματικῆς ψυχικῆς διαστροφῆς, γιατί ἀπὸ ὅσα μου γράφετε, βγαῖν τὸ συμπέρασμα πὺς εἰσαθε μιὰ κοπέλλα ἀπολύτως φυσιολογικῆς κατασκευῆς. Πρέπει νὰ καταβάλετε προσπάθεια καὶ ἐπιμονὴν πρὸς ἐξάλειψιν

τῶν ἀνωμάλων ροπῶν. Βοηθητικῶς σας ἀναγράφω μιὰ ἐλαφρὰ ὁρμονοθεραπείαν πρὸς τόνωσιν καὶ βοήθειαν τῶν προσπαθειῶν σας. Ἀμέσως μετὰ τὴ λήξιν τῆς περιόδου θὰ κάμετε καὶ δύο μέρες μιὰ ἐνέσιν Amp. Feminoime 5 μλγρ. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E-Vit. Συνεχίστε τὴν θεραπεία ἐπὶ τριμῆνον καὶ μου γράψετε πάλι. Τὴν ἄλλη θεραπεία θὰ τὴν ἐξακολουθήσετε μέχρι ὁριστικῆς ἰσθεως. Γιά τὸν ὀρθοπαιδικὸ κορσὸ πρέπει νὰ σὰς παραρῶν μέτρα σὲ εἰδικὸν κατὰστημα καὶ ἐκεῖ θὰ σὰς εἰσπῶν γιά τὴν τιμὴν.

Βαλινά: Ἡλιούπολι, Αἰγυπτο: Νὰ ἀποφυγετε τὴν ταλαιπωρίαν τῶν τριῶν ἐπεμεδῶσεων ὡς τελείως ἀσκοπὴ ἐπιβλαβὴ καὶ ἀκατανόητη. Σας ἀναγράφω τὸ φάρμακον Amp. Perandien 10 μλγρ. ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ κάμετε δύο ἐνέ-

σεις τὴν ἐβδομάδα ἐπὶ δύο μῆνες καὶ ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Juvenile. Τὴν θεραπεία θὰ διακόπτετε κατὰ τὴν παραμονὴν καὶ διαρκείᾳ τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας.

Ἀελλισμένον μελανοῦρι: Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σας λόγια. Τόση ψυχικὴ κατάθλιψι καὶ νεῦρα στὰ δεκαετηνία σας χρόνια γιά λίγες ἄσπρες τρίχες καὶ κάποιον ἀταξία στὴν περίοδον, εἶναι πανομίᾳ ἀπαράδεκτα. Μὲ τὴν θεραπεία πού σας ἀναγράφω ὅλα θὰ πάνε καλά. Ἀμέσως μετὰ τὴ λήξιν τῆς περιόδου θὰ κάμετε ἕνα κουτί ἐνέσεις καὶ καὶ δύο μέρες μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Feminoime 5 μλγρ. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E-Vit. καὶ ὅχι δύο μέρες πρὸ τῆς ἀναμενόμενης περιόδου θὰ κάνατε καθημερινῶς ἀνά μιὰ ἐνέσιν, τρεῖς ἐν ὅλῳ ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutocycline 10 μλγρ. Συνεχίστε ἐπὶ τριμῆνον τὴν θεραπεία.

Ἀδελφὸς Β. Τρίπολι: Μετὰ τὸν τοκετὸ καὶ τὴν ἀνεπάρκεια προσεδήλητε ὅτι δευτεροπαθὺς ἀνεπάρκεια τῶν ὀσθῶν. Ἡ ἀνεπάρκεια πού ἐκμάσθη, εἶναι ἀνεπαρκής. Γιά τὴν βελτίωσιν τῆς κατάστασεως θὰ κάμετε καὶ δύο μῆνα καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδον πέντε ἐνέσεις Onocycline τῶν 5 μλγρ. καὶ καὶ δύο μέρες μιὰ. Δωδεκά ἡμέρες μετὰ τὴν τελευταίαν ἐνέσιν, θὰ κάμετε ἄλλες τρεῖς ἐνέσεις καὶ καὶ δύο μέρες μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Ἐσωτερικῶς δὲ καὶ ὅλον τὸν μῆνα θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου E-Vit. Τὴν θεραπεία θὰ συνεχίσετε ἐπὶ τριμῆνον.

La Femmē — D. R. P. C.: Τὸ ἐλὸς ἐμπόρετο νόσημα ἀσφαλῶς ἐπείρασεν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν ὀσθῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν γαλῶσιν καὶ σχετικὴ ἐλάττωσι τοῦ ὅγκου τῶν μαστῶν. Γιά τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Onocycline τῶν 5 μλγρ. καὶ μιὰ καὶ δύο μέρες, ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδον. Ὅκτω δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενόμενης ἀδιαθεσίας, θὰ κάμετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καὶ δύο μέρες ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Συνεχίστε ἐπὶ διμήνον καὶ μου γράφετε πάλι.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

L. H. Soudani: Λόγω τῆς φύσεως τοῦ θέματος καὶ τῆς ἐπισυμίας σας, σὰς γράφω ἰδιαίτερως. Καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σας ἐλήθη.

Δρ. Σεργίου Κρίνου, Ἐνταῖθα: Θέλω νὰ πού γράψετε λεπτομερέως γιά τὴν ἀρρώστειαν σας. Δὲν μου γράφετε τὸ εἶδος τῆς θεραπείας, πού ἐκμάσθη κατὰ τὴν νοσηλείαν σας στίς διαφόρες κλινικάς. Ἡ διάγνωσις ἀπὸ μακρὰ εἶναι πού δύσκολη. Γίνεται ἀκόμη ἐνὰ καὶ δύσκολη, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἕνα καλὸ ἱστορικὸ τῆς ἀρρώστειας. Περιμένω τὸ ἱστορικὸ αὐτό.

Δυστυχισμένην γιά πᾶντα: Ἐνταῖθα: Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ αἰσθημα κατωπρότητα, πού προκαλεῖ τὰ συμπτώματα, πού μου γράφετε. Εἶναι ἄτι πολύ πιὸ σοβαρὸ καὶ φορετὰ ἐπικίνδυνον. Μόνον σὰς μου γράφετε γιά τρεῖς ἀπόσας, αὐτοκτονίας. Τίποτα δὲν σὰς εὐχαριστεῖ. Ὅλα φαίνονται δύσκολα, μαῦρα καὶ σκοτεινά. Ἡ κλινικὰ ἀνάστιν καὶ μόνον. Ἡ κατὰστασις αὐτὴ εἶναι πού σοβαρὴ καὶ ἔχει ἀνάγκη κλινικῆς θεραπείας. Μὴν ἀναβάλετε οὐτε μιὰ ὥρα.

Βοιωτὸς: Ὑπάρχει μιὰ καταστάσις διεγέρσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀν αὐτὸ ὑποεργεῖται ἀπὸ κόπωση τοῦ, δηλαδὴ εἶναι συμπτώματα νευρασθενείας, ἡ ἀπὸ ψυχωπάθειας, δηλαδὴ ἐνεργῆς μανιακῆς διεγέρσεως, μόνον κατόπιν ἐκῆς διεγέρσεως νὰ διαπιστωθῇ. Ζητάσεως εἶναι δύσκολη ἡ ἐξέτασις. Ἀν σὰς εἰναι νευρολόγῳ, νὰ κάμετε σὰς ἀπὸ νευρολόγῳ No 10. Ἐσώτε Amp. Calcibromine No 10. Ἐσώτε Amp. Calcibromine No 1. No 1 καὶ No 10. Καλῶς: Σας ἀπαι- X. X. X. ΝΙΚΟΛΕΤ ΕΘΠΟΥΛΟΣ

Νοσηρὸ αἰσθημα

Μάρθαν — Ἐλευθερίον: Θα πρέπει νὰ εἰσαθε ποὺ μικρὴ γιά νὰ μου γράψετε μὲ τόσο τρομακτικὴ ἀρέλεια τὸ ἀπαράδεκτο ἠθικὸς αἰσθημα σας μὲ τὸν πρῶτον σας ἐξάδελφον. Ἀν πάλι εἰσαθε σὲ κάποια ἠλικία, τότε ὀφείλου νὰ σὰς παρατηρῶν ὅτι πρόκειται γιά ἕνα αἰσθημα νοσηρὸ, πού πρέπει νὰ καταπνίξετε μὲ καὶ τρόπον, γιά νὰ μὴ σὰς παρασύρῃ σὲ καμμία περιπέτεια, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔχετε πολὺ κακὰ ἐπιπερδεύματα. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ ἄλλος δὲν τὸ ἔχει ἀντιληφθῇ κι' ἔτσι δὲν ἔχει παρασυρθῇ κι' αὐτὸς στὸν πειρασμόν. Καὶ αὐτὸ ἐκλογίζητε πρῶτον γιά νὰ ἐπιβληθῇ τὸν πρῶτον σὲ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ νὰ ξεριζώσετε ἀπὸ τὴν καρδίᾳ σας τὸ πονηρὸ αὐτὸ αἰσθημα, πού οὐτε ἠθικῶς οὐτε κοινωνικῶς εἶναι ἀνεκτόν καὶ θὰ σὰς ἐκάνε διαφορετικὰ δυστυχισμένην.

Σμηνίτην 51-53, Μαρούσι: Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πως... μετὰ τὴν ἀποχώρησιν φοδερὰ τὸ δωδεκάστιχο γράμμα σας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νομίζω οἱ δύο τελευταῖες σελίδες ὑπογράφω νὰ μὲ κατατόπισον σχετικῶς μὲ τὸ αἰσθηματικὸ σας ζήτημα, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν φλύαρος καὶ περὶ τῆς. Ὅσο τώρα γι' αὐτὸ πού με ρωτᾶτε, βρίσκω πως δὲν ἔχετε κανένα σοβαρὸν λόγον ν' ἀνησυχεῖτε, ἀφοῦ χάρις στὴ φιλοτιμίᾳ σας πέτυχατε καὶ τὸ κορίτσι νὰ ἀναποκριθῇ θερμῶς στὴν ἐρώτησιν σας καὶ ὁ πατερας τὸν νὰ ἰδῇ μὲ μεγάλη συμπάθεια καὶ ἐνδιαφέρον τὸ αἰσθημα σας αὐτό, πρῶτον βέβαια πού προσιγνίζε καὶ τὴν προθυμίαν συγκρατοῦσιν τοῦ γάμου σας μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐν κοινῷ. Σχετικῶς τώρα μετὰ τὸ μυστήριον τοῦ ἄλλου νεαροῦ, νομίζω πως δὲν ἔχετε δικαίω νὰ τὸ ἐξοργίζεσθε. Ὁ νεὸς τὸ ἴδιον αἰσθημα, ὅπως καὶ ἐλίκρινος σὰν καὶ σὰς, ἔχει καὶ σὰς ἐξηγήθηκε ἐντίμωστα καὶ ἀκριβῶς αὐτὸς τὸν οἱ ἐξηγήσεις εἶναι ἱκανοποιητικῆς γιά σας καὶ πρέπει νὰ καθορυσθῶσιν καὶ ἀποδοχῶσιν τὸν ἄνδρα σας.

Σπασμένη φλόγα οὐρανίου, Νίκαια: Αὐτὴ ἡ βασανιστικὴ ἐγγύνη πού σὰς πολιορκεῖ ὁλοένα τώρα τελευταία θὰ τὴν εἰχατε ἀπορρῶν, ἐάν εἶχατε προκαταβολικῶς τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ μὴν βιασθῇτε νὰ ἐπιδιώξετε ἱκανοποιήσεσιν πού μόνον ἐν μυστηρίῳ τοῦ γάμου τὴν δικαιοσύνην. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὰ γενομένα δὲν ἀπογίνονται καὶ ἀφοῦ ὁ συνεισθεῖς σὰς ἐκείνην ἔχει πρῶτον τὸν ἄνδρα, ὅπως καὶ ἐλίκρινος σὰν καὶ σὰς ἀπασχολῆσιν ποτε καμμία ἄλλη σκέψις, ἐκτός ἀπὸ τὸ πὺς θὰ τὴν κάνατε εὐτυχισμένην.

Ἰπποκρίτην τῆς ἀγνῆς ἀγάπης: Σας τιμᾷ ἀληθινά, ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ διάθεσις σας νὰ δώσατε ἑαυτὸν τὸ χερί καὶ νὰ ἐκτασθε μὲ τὴν κοπέλλα πού σας παρήγαγε τόσο ἐπιπόλαια γιά ν' ἀκολουθήσῃ τὸν πονηρὸν πού τὴν ἐγγέλσας καὶ τὴν παρήγαγε μὲ τὴν σειρά τοῦ κι' αὐτὸς. Διατάξετε ὁμως, μου γράφετε, νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἐπιθυμίαν σας αὐτήν, πρῶτον μὲν ἀπὸ φόβον ὑποφύου ἐλπίδος τὸν ἀνδρὸς σὰς φιλότιμον μετὰλευθῇ ἀργότερα αὐτὴν ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ σὰς ἐπιδόληθ. Νὰ σὰς πῶ λοιπόν, ἀγαπᾶται, καὶ οἱ δύο αὐτοὶ λόγοι τοῦ διαταγῶς σας χωριοῦν, ἐρ' ὅσον στὴν καρδίᾳ σας ὑπερνεκρὴ ἡ ἀγάπη γιά τὴν κοπέλλα. Θὰ μπορούσατε νὰ προχωρήσετε στὴν ἠθικὴν σας ἐκδήλωσιν, πού, συνάμα, θὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ αἰσθημα σας. Ἀλλὰ πρῶτον θὰ πρέπει νὰ ἐκασφαλίσθῃτε σοβαρὰ καὶ πειστικὰ ὅτι ἡ κοπέλλα ἔχει μετανιώσει ἡδὴ γιά τὴν ἐπιπόλαιαν συμπεριφορά τῆς ἀπέναντι, σας προηγουμένως καὶ ὅτι τώρα θὰ ἐκτίμησιν κατ' ἀξίαν τὴν εὐγενικὴν σας χειρονομία. Ἐτοῖ δὲν θὰ ζητήσῃ νὰ σὰς ἐπιδοθῇ, ὅπως φοδερὰ, ὅλα ἴσα ἴσα θὰ διδασθῇ ἀπὸ τὸ ἠθικὸ μάθημα πού θὰ τῆς δώσῃ καὶ θὰ μείνῃ στὸ μέλλον πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη στὴν ἀγάπην σας.

Τζουλιάναν — Τὰ κήν: Εἶναι βέβαια θλιβερὴ, ἀλλὰ εἶναι ἀληθινὰ ἡ διαπιστώσις πως δὲν ἀρκεῖ νὰ φαίνεται μονάχα κανεὶς σοβαρὸς καὶ ἐλίκρινος γιά νὰ εἶναι καὶ τέτοιος πραγματικῶς. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει κανεὶς, πρὸ πάντων δὲ αὐτῶς κοπέλλας νὰ ἐμ-

ΑΓΑΙΑ-ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ
Ἰατοδὸς
Δερματολόγος - Αἰσθητικὴ
Δέγεται 11-1 καὶ 5-7
Σέκερη 4 σ' ὁδοῦς, Πάρος-
Σας Κανάση. Τηλ 612-450

σας ἀπὸ τὴν ἀκατακρίστη, ὅπως φανερώνεται, ἡ διαγωγή τοῦ νέου πού ἀγαπᾶται καὶ ὁ ὁποῖος, ἐνῶ σὰς ἀποσπᾷ γάμο καὶ μάλιστα μυστὰ στὸν δικὸν σας, συγχρόνως εἶχε μπλεχτὴ καὶ ἐκτεθῇ σὲ ἀνάλογες ὑποχρεώσεις ἀπέναντι μιᾶς ζωντοχώρας. Ἡ ὁποία ἔρχεται τώρα καὶ τὰ βάσει μαζί σας καὶ σὰς δημιουργεῖ σκηνὴς καὶ σὰς ζητεῖ, ἐν ὀνόματι τῆς... προτεραιότητός της, νὰ ὑποχωρήσετε σεις γιά νὰ πάρῃ ἐκείνη τὸν περιεπὸτον γαμπρό. Καὶ ὁμως ἐσεῖς παρ' ὅλ' αὐτὰ θέλετε ν' ἀγνοήτε τὴν προτυχία καὶ τὴν προσβολὴν πού σὰς ἔκανε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ἐπιμένετε νὰ τὸν κρατήσετε ὁποσδήποτε δικὸν σας, γιατί, λέτε, τρέμετε καὶ μόνο στὴ σκέψιν πὺς θὰν τὸν χάσετε. Δικαίωμά σας βέβαια νὰ φανθῇ τόσο ἀνόητη, ὥστε νὰ παραδοθῇ ὁλοκληρωτικὸν θῆμα στὴ διάθεσιν τοῦ «καλοῦ» σας. Ἐγὼ ὁμως, ἀφοῦ, ἀλλοστε μου γυρεύετε τὴν συμβουλήν μου, θὰ σὰς συνιστοῦσα αὐτὸ μόνον: Νὰ τὸν ξεγράψετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν θυμὸν σας καὶ νὰ περιφρονήσετε τὸ ταπεινὸ αὐτὸ ὑποκείμενο.

ΕΡΗ

Μ' ἕναν ἄγνωστο

Ἡ ἀναγνώστριά μας Δώρα βρίσκεται σὲ μιὰ πολὺ δύσκολη θέσιν καὶ μου θέτει μερικὰ ἐρωτήματα. Ὁ ἀπάντησιν κάπως γενικώτερον, γιά τὸ θέμα αὐτὸ ἀπασχολεῖ καὶ πολλὰς ἄλλας φίλες μας. Παίρνουν μιὰ διευθύνσι, γράφουν ἕνα γράμμα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ χουν μιὰ ψυχικὴ ἀγνὴ ἐπικοινωνία, καὶ καταλήγουν νὰ νομίζουν ὅτι ἔχουν ἐρωτευθῇ μὲ τὸν ἄγνωστο, πού ἀλλήλογραφοῦν.

Ἄς μὴ ξεχνῶν ὁμως ὅτι χρειάζεται καὶ ἡ προσωπικὴ γνωριμία. Μόνον μὲ μιὰ τέτοια γνωριμία θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν ἂν ἡ ἀγάπη τους εἶναι πραγματικὴ.

Φανταστικὴ μὲ μέλλον: Ἀσφαλῶς αὐτὸ πού γράφω πὺς πᾶν στὴν «ἀδωρα» δὲν θὰ σὰς ἀρῶσιν. Καὶ ὁμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ρ. Ν. — Βρίσκειται σὲ δὴλ ἡμῶς: Τὸ μόνον πού σας συμβουλεύω εἶναι νὰ ἀφῆσετε τὸν ἐγώισμόν καὶ νὰ πού γράψετε ἡ νὰ πῶς ἡτῇ ὅτι κι' ἐσεῖς πὺς ἀγαπᾶτε. Ἐτοῖ θὰ ἡσυχάσετε κι' οἱ δύο σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μακρινὴν συγγένειαν πού ἔχετε, αὐτὴ δὲν θὰ ἐμπόδισιν τὴν ἐνωσὶν σας σ' ἕνα εὐτυχισμένον γάμον. Αὐτὴ ὁμως τὴ δουλειά θὰ τὴν ἀναλάβῃ ἐκεῖνος μὲ τοὺς δικούς του, νὰ πείσουν τοὺς

γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι διστάζουν. Συζητήστε τα, λοιπόν, μαζί του, καὶ θὰ πετύχετε τὸ σκοπὸ σας. Ὅχι μὲ βίαια μέσα, ἀλλὰ μὲ καλὴ σὺν καὶ διπλωματία.

100% δυστυχία: Αὐτὸ πού περιμένετε δὲν θὰ γίνη. Πᾶς θέλετε ν' ἀκούσετε αὐτὸ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἀφοῦ οὐτε ἐσεῖς πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶτε;

Τὰ σ' α': Ἐπειδὴ, ἀκριβῶς, εἰσαθε κορίτσι μὲ ἠθικὰς ἀρχές, καὶ σέβετε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τοὺς γονεῖς σας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ τοῦ ἐξαγοράσετε. Ὁ ἄνδρας πού παίρνει τὸ θάρρος κι' ἀρχίζει, μὲ τὸ δεύτερον γράμμα, νὰ σὰς μιλάει τόσο πολὺ τρυφερά, δίχως καὶ νὰ σὰς ἐξερῇ, ἐτοιμάζεται γιά τὴ μεγάλη ἐπιθεσί.

Τζὶν Κέλλου: Ἡ περίπτωση ἡ δική σας εἶναι ἀπλὴ καὶ καλὴ, πού ἦρθαν ἐταί τὰ πράγματα. Λοιπόν, θὰ σταματήσετε κι' ἐσεῖς νὰ ἐνδιαφέρεσθε πᾶν γιά ἐκείνην, καὶ πρὸ πάντων δὲν πρέπει νὰ τῆς δημιουργήσετε καμμία ἱστορία. Θὰ φερθεῖ σὰν πολιτικὸς ἄνθρωπος, θὰ οἰστέ τὰ γράμματά της κι' οὐτε θὰ πῇτε ποτε σὲ κανένα τῆς σχέσεως σας. Ἀν τὴν ἀγαπᾶτε λιγάκι, ἀφήστε τὴν νὰ εὐτυχισθῇ μὲ τὸν ἄντρα της.

Ἡ μικρὴ ἀρχοντίσση, μὲ κἀνὴν ἄπορρὸν μὲ τὴν ἀφελείαν πού κρίνει τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐλίκρινειάν της. Εἶναι μικροπαντρεμένη, ἔχει ἕνα παιδάκι, πού δὲν τὴν ἀπασχολεῖ σκεδὸν διόλου, γιατί εἶναι μεγαλοθύμιον καὶ τὸ φροντίζει ἡ γκουβερνάντα, ἔχει ἄνετα καὶ λαμβάνει συχνὰ μέρος σὲ πάρτυ φιλικῶν τῆς συγγενείας. Ἀγαπᾷ τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ, τῆς ἀρέσουν τὰ τρυφερά λόγια καὶ οἱ γλυκοὶ ματιές. Οἱ ἄντρες τὴν κοπλιμεντάρουν κι' ἐκείνη τῇ μέσῃ σ' ἕνα ὄνειρον ἀγάπης.

«Κάνω καλὰ; Μήπως αὐτὸ πειράζει τὸν ἄντρα μου; Τί νὰ κάνω;»

Αὐτὲς εἶναι οἱ ἐρωτήσεις τῆς καὶ τῆς ἀπαντῶ, πὺς ὁ ἄνδρας τῆς μπορεί νὰ εἶναι πολιτισμένος ἄνθρωπος καὶ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην σ' αὐτήν. Μπορεῖ, ἐπίσης κι' ἐκείνη ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄντρα της, τόσο πᾶν νὰ μὴ τὸν ἀπατήσῃ ποτε. Ἀλλὰ... δὲν μπορεί νὰ ἔξερῃ τί ἰδέα σχηματίζουν οἱ ἄνδρες γι' αὐτήν, ὅταν ἀφήνῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ παρασύρῃ ἀπὸ ἕνα «κλέφτη», πού μπορεί νὰ παρεξηγηθῇ καὶ νὰ ἔχη δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀγαπᾶτε τὸν ἄντρα τῆς, ὅς πᾶν νὰ φερθεῖ, γιατί τὸ «κλέφτης» ὀδηγεῖ τὴν περισσότερες φορές σὲ ἐνοχες ἀγα-

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟ

Ἡ δημοφιλὴς πρωτογωνίστρια καὶ θιασάρχης τοῦ «Περσέ» Καίτη Ντινιτσόου, ἡ ὁποία σημειώνει μεγάλαν ἐπιτυχίαν στὴν ἐπιθεσί, ἔρχεται «Κόκα-Κόλα» τῶν Θεσσεῶν — Γαλατῶν — Πρεσπέρης.

**ΜΟΝΟΝ ΕΠΙ
3-4 ΗΜΕΡΑΣ...**

τόν μήνα είναι δυνατόν να συλλάβει μια γυναίκα. Ποιες είναι οι ημέρες αυτές; Το ειδικόν γυναικείον θερμόμετρον CYCLOTST, σας δίδει την σπουδαίαν αυτήν πληροφορίαν, ύστερα από μερικές πρωινές θερμομετρήσεις με καταπληκτικήν ακρίβειαν. Είναι ο απαραίτητος σύμβουλος κάθε γυναίκας. Φαρμακείον Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χαρ. Τρικούπη 79, Αθήνα.

**ΜΑΛΛΙΑ ΝΑΤΟΥΡΕΛ
ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ**

Ειδικευθείς εις τὸ Παρίσι στήν μέθοδο της καινοουργίας Γερμανίας

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

Προκειμένου να αναχωρήσω εις Παρίσιον κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου να βρεθώ εις τὸ PREMIER FESTIVAL INTERNATIONAL DE LA COIFFURE FRANÇAISE κρίνω σκόπιμον, ὡς καταστήσω τοῦτο γνωστόν εις τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μου.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

Κοιμητήριον «Μασκώτ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ

Εὐτυχίου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72-406

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΜΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΜΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΔΡΑΝΗ

**ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ**

ESTHETIQUE MODERNE

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΑΘΑΚΛΗΤΗ 012-010
Επικοινωνία Δωρεάν Από 230-1304-8-9

**ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη**

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως, της Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών, Όδος Κυψέλης 34B, Έλατε επίσκεψιν 9-1 και 4-6½, Τηλέφ. 82-529.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΙΔ. Θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαι δωρεάν.

Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13, Τηλ. 29-548

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΛΟΓΙΑ**

ΓΑΒΡΙΑΛΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΝΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

**ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 3-7 ως και επί συνεντεύξεων. Χαρ. Τρικούπη 113-Τηλ. 613-610.

πες, ακριβώς, σε στιγμές αδυναμίας, που δεν τις περιμένουμε.

Το ραντίσιμ μένι α γάπη: Μία άγστη δοκιμάζεται αν είναι αληθινή, στο χωρισμό. Όσο βιαστικά κοντά και βλέπασατε κάθε μέρα, είτε από συνήθεια, είτε από υποχρέωση, είτε από ψυχική απλή ευχρηστικότητα, αναζητεί ο ένας τον άλλο. Και συμβαίνει συνήθως να νομίζετε ότι μεταξύ σας μεσολαβεί φλογερός έρωας. Έργεται έπειτα η στιγμή ενός αναγκαστικού χωρισμού. Έκείνος φεύγει. Έσεις περιμένετε ειδήσεις του. Κι εκείνος γράφει το πρώτο φλογερό γράμμα, γιατί βρίσκεται ακόμη υπό την επήρεια της συνήθειας. Έπειτα σιγά σιγά παύει να γράφει. Γιατί; Γιατί η πρώτη γνωριμία, που έκανε, εκεί που πήγε, τον συγκίνησε και άφοιασθη. Α αυτήν. Έτσι η άγστη του δοκιμάστηκε. Έσεις δε διαπιστώσατε ότι δεν έπρόκειτο περί άγστης, αλλά περί νεανικού έθουςιασμού, ο οποίος δεν διατηρήθηκε ούτε ως φιλικό σίδημα, γιατί τέτοιος ήταν ο χαρακτήρας του. Με τέτοιους λοιπόν χαρακτήρες, δεν αξίζει τον κόπο να στενοχωριέστε, και να πονάτε. Κάνετε και σε αυτό το ίδιο.

Β. Α. Τ.: δδον: Από άσα μου γράφετε στο γράμμα σας ότι λαμβάνομαι ότι έχω να κάνω μ' ένα λογικό και ειλικρινή νέο. Άνα πορ όμοσ, πώς δλ αυτά πού σας συμβαίνουν, δεν τα σκεφθήκατε πριν παρασούρετε τη νέα. αυτή σε όνειρα πού δεν έπρόκειτο να πραγματοποιηθούν. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τη θέσι της: Έπιά δλόκληρα χρόνια να περιμένει. Άλλα κι όταν περάσουν αυτά τα χρόνια, μήπως πρόκειται να καλύτερηψη η κατάσταση ή δική σας; Σ' όλο αυτό το διάστημα θα έμποδίζετε την τύχη αυτού του κοριτσιού, αλλά ταυτοχρόνως θα το έκβαστε στα σχόλια του κόσμου. Γιατί, μη νομίζετε ότι ένα τέτοιο ζήτημα μπορεί να κρυφτεί, σεσ προσοφάξεις και αν λάβετε, όσο μουσικό κι αν βέλετε να το κρατήσετε. Έχω, λοιπόν, τη γνώμη, πως πρέπει να φροντίσετε από τώρα, παραμερίζοντας τους νεανικούς έθουςιασμούς, να συνειδητήτε, να αφήσετε τις φρούδες ελπίδες και να μείνετε, μόνο δύο καλοί φίλοι!

Σ τραετώτη Κ. Π. 917: Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να σας ευχαριστήσω. Έλπιζω όμως να προσέξετε την απάντησή μου. Γράφετε ότι στον καθρέφτη σας κάθε πρωί διαπιστώνετε πως δεν σας λείπει τίποτα. Έχετε δικιο, γιατί ο καθρέφτης δείχνει μόνο την εξωτερική εμφάνιση. Αν ρίχνετε μια ματιά στον καθρέφτη της ψυχής σας, θα βλέπατε ότι σας λείπουν πολλά πράγματα, ενώ έχετε άλλα πού, σαν όριμος νέος, δεν θα έπρεπε να είχατε. Σαν τίμιος και ειλικρινής νέος να μην παρασυρθήτε από τις γνωστές αμοιβές, αλλά να διαφυλάξετε αγνό και ακέραιο το χαρακτήρα σας για τη νέα πού θα προσέριε μια μέρα ως σύντροφο της ζωής σας. Κυτάξτε τον έαυτό σας. Μην παρασπαρτήσετε σε καμμία περιπέτεια, για την όποια αργότερα θα λυπηθείε πάρα πολύ.

Ν το μινί κ: Για άσα υποφέρατε, τουλάχιστον στο σχολείο, είσατε έσείς υπεύθυνη. Δεν πρέπει να κάνη κανείς τόσο πολύ τον έξυπνο κι αν ακόμα είναι έξυπνος, παρά μόνον εκεί πού το επίβαλλε το συμφέρον του. Έσεις περνούσατε άναμεσα σ' όλους με μια τέτοια υπερίσθαινα, πού συγκεντρώσατε έπάνω σας όλο το θόνο. Την έξυπνάδα πρέπει να την χρησιμοποιή κανείς μόνον για τον έαυτό του και όχι για να εξυπτελίξη και να ταπεινώνη τους άλλους. Όσον άφορά το άλλο ζήτημα, μου είναι άδύνατον να σας φανώ χρήσιμη. Άρκεσθήτε σ' ό,τι έχετε. Προσπαθήστε να βοηθή μια θέσι, και κρατήστε έσεις πρώτη την αξιοπρέπεια σας, για να σας σεβαστούν κι οι άλλοι.

Πράσινη παπαρούνα: Δεν βλέπω να μου γράφετε ότι με την πρώτη νέα είχατε άδεια καμμία υπόσχεση γάμου. Πισανόν έκεινη να έκανε όνειρα, τα όποια έδωκε έσείς άποωθήσατε, πούς έέρετε, για τους λόγους. Πάντως δεν την άγαπούσατε ειλικρινά, άφου άναζητήσατε άμέσως καινούργιες γνωριμίες, μόλις άπομακρυνθήκατε από κοντά της. Και να, το αποτέλεσμα: Να με ρωτάτε αν πρέπει να πάρете τη δεύτερη. Και μόνο πού με ρωτάτε αυτό, σημαίνει ότι αμφιβάλλατε για τον έαυτό σας και για την άγπη σας. Ζητήσατε λοιπόν πληροφορίες για τη διαγωγή της δεύτερης, για το χαρακτήρα της, για τις διαθέσεις των γονέων της, και αν τα πράγματα είναι όπως σας τα λέει, δεν πρέπει να περιφρονήσατε τέτοια τύχη.

Σ παρ αγνή η καρδιά Β. Α.: Λυπηθήκα πάρα πολύ για άσα μου γράφετε, αλλά κι έγω δεν μπορώ να καταλάβω την αιτία, έπειτα από τόσα πού έχουν μεσολαβήσει μεταξύ σας, να μη δείξατε δηλαδή να σας παντρευτή, ενώ σας αγαπά τόσο πολύ. Και βιάζω το συμπέρασμα, ότι η φροντίδα να βοηθώ για να ένοχούνη την επιχείρησή του ή θα είναι υπερδεδειγμένη κρυφά με καμμία άλλη, και φοβάται το σκάνδαλο. Όπως κι αν έχουν τα πράγματα, ο άνθρωπος αυτός δεν φέρθηκε καλά απέναντί σας, και δεν σας μένει άλλο, παρά να χωρίσατε και να βοηθή άλλου δουλειά. Έτσι θα πάρη κι αυτός μια τελική άπόφαση, η όποια έλπιζω να βγη μάλλον πρός το συμφέρον σας.

Α ννί κ: Δυστυχώς, δεν μπορώ να στέλω ιδιαίτερα γράμματα. Σας άπαντώ, λοιπόν από δω ότι δεν πρέπει να φοβερίζετε ποτέ τον άντρα σας. Φανήτε καλή μαζί του, γιατί μην έχνατε ότι η γκρίνια άρχίζει από μηδαμινά πράγματα και καταλήγει σε πολύ δυσάρεστα. Δεν είστε μικρή, συμμορφωθείτε με το περιβάλλον, γελάστε, μιλήστε, άστευθήτε κι έσεις. Άλλάξτε τρόπο ζωής και γενικά ενδιαφερθήτε για ό,τι ενδιαφέρειται ο άνδρας σας. Φανήτε στο κάτω κάτω πιο έξυπνη, έσεις, από εκείνους. Και θα όητε πως θα άλλαξε η ζωή σας, όταν θα πάτε στο δικό σας το σπιτάκι. Μη σας λείψη όμως, ποτέ το χαμόγελο από τα χείλη. Μ' αυτό θα τον σκλαβώσετε.

Μ αρα μινέο μπουμπού κ κί Σ.Κ. 75: Να μην τα βλέπετε όλα μαύρα, αλλά να αποκτήσετε το θάρρος να όητε την πραγματικότητα. Και μόνο το ότι υπερφανεύτηκε λέγοντας πως σας είχε φιλετόδα του, έσας, μια σύγχυση του, δείχνει κακό χαρακτήρα. Άπομακρυνέτε τον από το δρόμο σας και εν άνάγκη, ζητήστε τη βοήθεια των γονέων σας, των συγγενών σας για να απαληγήτε από έναν κακό άνθρωπο. Έλπιζω αυτή τη φορά να το πετύχετε και να βοηθή την ηούχια σας. Μη διασώσατε ούτε στιγμή.

Α ν αγν στρία Χ. Ν.: Δεν είναι η πρώτη φορά, πού βλέπει κανείς νέους να έχουν περιέργους έθουςιασμούς, να ύπόσχωνται πολλά και στο τέλος να ύποχωρούν με δειλία ή με άπάνταστη βρασύτητα. Έγκαταλείποντας κάτω από το βάρος της λύπης και του πόνου νέες καλές, δίχως καμμία δικαιολογία.

Τό ίδιο συμβαίνει σήμερα και με άς. Έσεις, όμως, φαίνεστε λογική και μορφωμένη. Αν έρευνήσατε τα αίτια, πιθανόν να βοηθήτε το άνευθον των πράξεών του. Και βέβαια, τί εύθους μπορεί να έχη ένας νέος, πού δεν έχει άκόμη σταδιοδρομήσει; Ένας νέος πού έξαρτάται άκόμη από τους γονείς του; Θά σας κάνη εντύπωση πως, έπειτα από τόσα καλά, πού τον περιβάλλουν, πού λείπει η άνατροφή και ο σεβασμός πρός την αξιοπρέπεια μιας κοπέλλας. Συνήθως, αυτά είναι έμφυτα και άνηκουν στα ψυχικά προτερήματα πού έχει ο άνθρωπος. Γι' αυτό, έσεις, τώρα, πρέπει να έχετε το σθένος να αντιμετώπισατε την κατάσταση με ψυχραιμία, να μη τού δείξετε ότι τον κυνηγάτε για τα λεφτά και να προπάντων να φανήτε άδιάφορη. Θά είναι δύσκολο, αλλά είναι άπαραίτητο. Προπάντων μη τον κυνηγή! Θά πονάτε, το καταλαβαίνω, αλλά θα όητε μέχρι πού σπείμειο φανεί ο ύπολογισμός του και τότε θα τον ξεγράψετε τελείως από την καρδιά σας, γιατί θα καταλάβετε ότι δεν ήταν άξιος της άγπης σας.

**ΒΡΑΒΕΙΟΝ 2.000 ΔΟΛ.
ΛΑΡΙΩΝ**

**ΑΙ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑΙ ΠΡΟΤΙ-
ΜΗΣΕΙΣ ΤΩΝ «ΜΕΓΑΛΩΝ»**

**ΠΩΣ ΤΟ ΕΚΕΡΑΙΣΕΝ Η
ΜΙΣ ΤΡΕΤΟΝ**

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Αύγουστος.—Δύο χιλιάδες δολάρια εισέπραξε ως έπαθλόν η μίς Έθελ Τρέτον, από το Σικάγον, διά την όρθη άπάντησιν, την όποιαν έδωσεν εις ένα πρωτότυπον και όμοιογούμενως δυσκόλο έρώτημα πού άπήνθηε πρός τους άκροατάς της μια μεγάλη άμερικανική εταιρεία ραδιοφωνικών εκπομπών. Το έρώτημα ήτο το ακόλουθον: «Τι το κοινό ήτο μεταξύ του «Αμερικανού Προέδρου Άλξενχάουερ, του Γερμανού Πρωθυπουργού Άντενάουερ, του στρατάρχου Ήτο, του συγγραφέως Χέμινγουεϊ, του μεγάλου μαθηματικού Χίλλερ, του διασημού Σουηδού χειρουργού Όλξέριου και του Παντίτ Νεχρού; Το ζήτημα μενον γινώσκη αναφέρεται εις μίαν γαστρονομικήν προτίμησιν των προαναφερθέντων μεγάλων.

Έκ των ληφθειδών απάντησεων αι περισσώτερες άπέδωκαν έτεχνως να πραγματοποιηθώ το θέμα άπ' εύθείας, ενώ άλλαι άνέφερον φανταστικές κοινάς προτιμήσεις όπως π. χ. ότι άγαπούν όλοι τα μαρινάρια ή τους άστακούς ή το μαύρο χαβιάρι κλπ. Η λαβούσα του έπαθλου μίς Τρέτον άπάντησεν ότι προτιμούν όλοι τους ως ποτόν την μύραν. Κληθείσα να εξηγήση εις τους άκροατάς από την όρθη αυτου πως έφασεν εις η βραδυεία μίς Τρέτον έλεγε τα ακόλουθα:

Διευθύνω το τμήμα προσωπικοτήτων ενός των μεγαλύτερων άρχείων φωτογραφιών των Ήνωμένων Πολιτειών. Άνεξήτητα έκει μεταξύ χιλιάδων φωτογραφιών εκείνας πού άφορούν την ίδιαν κτηνήν ζωνή των άνωτέρω μεγάλων και προσεπάθησα να άνακαλύψω την κοινήν των προτίμησιν. Το μόνον πού καταβάρθωσα να διαπιστώσω ήτο ότι πίνον όλοι εις την άνεπίσημον ζωνή των, συχνά δε και εις επίσημους δεξιώσεις κατά προτίμησιν μύραν. Καθώς βλέπετε, δεν έπρεσε καθόλου έξω εις την διαπίστωσιν μου αυτήν.

Ίνστ. Καλλ. Constant
Αποτρίχων ριζική
Περικλέους 28 • Τηλ. 35.396

**ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ**
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Άκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

Η έλληνογραφία μας

**ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΠΑΗΝΦΟΡΙΕΣ**

Ίωάννην Γαλάνην, Χαλκίδα: Ίη διεύθυνσι του Αλβέρτου Ερνέστε είναι: Via Etna 45, Roma, Italia. Η έλληνογραφία μας είναι δυστυχώς άγνωστη. Χαραλαμπίον Καντήτην, Χαλκίδα: Το πραγματικό όνομα του Ρόκ Χάντσον είναι Ρούφτσεραλντ και γεννήθηκε στο Ίλλνιοι στις 17 Νοεμβρίου 1925. Το ψευδώνυμό του το έπέλεξε από τα δύο πρώτα του φίλα «Γέρραλντ» και «Το ποτάμι». Ρόκ σημαίνει βράχος (όπως το Γέρραλντ) και Χάντσον είναι το όνομα του ποταμού του δεύτερου του φίλου. Το τελευταίο του φίλο είναι: «Τάζα, ο άδελφός της έρμιου. «Τό ύπερνο μουσικό». Η ταξιαρχία της Βεγγάλης» και «Τραγική καταδίκη». Θά τον δούμε πού χρόνος τέ τέσσαρα τουλάχιστον νέα του φίλου. Ο Ρόκ δεν ένοιαί να παντρευτή. Ο Στιούαρτ Γκρέντνερ, σόζος της Τζήν Σίμσον από το 1950, γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 6 Μαΐου 1913. Έχει δύο γιους από τον πρώτο του γάμο με την ήθοισι Έλσπεθ Μάρτε. Το πραγματικό του όνομα είναι Τζαίηης Στιούαρτ, δεν έχει όμως καμμία σχέση με τον όμωμονυμό ήθοισι. Το τελευταίο του φίλο είναι: «Ο ώραιος Μπρόμπελ». Στο φίλο «Αρπαγή από το χαρμέν» πρωταγωνιστούν η Έδν ντέ Κάρλο και ο Τζόρτζ Μπρέντ. Η Σύντ Τσάρρις, ύρσις το πωτό της φίλμ το 1942 και την είδαμε από τότε με 21 έργα.

Η Πάιπερ Λόρυ γεννήθηκε στο Ντιτρόιτ στις 22 Ιανουαρίου 1932, είναι όμως Ρώσα - πολωνικής καταγωγής. Ώ μαζί με τους γονείς της σε μια κοινή βιλλίτσα στα περικόρα του Χόλλυγουντ. Αν δρ έαν Κ αρράν: Το γράμμα πού προορίζε για τον Montgomery Clift άπευθύνετο το στην άκόλουθη διεύθυνσι: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd. Hollywood, Calif. U.S.A. Δεν έξερω αν ο ήθοισι άνηθήτη να άπαντά στα γραμμάτια των βαυμαστών πού άσονται από το Ιταλικό περιοδικό, Via Bian di Savoia No 30, Milano, Italia. Σ τα μ. Χονδρικήν της Ann Sothem είναι: 620 N. Walden Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Η διεύθυνσις των γραφείων της «Μέτρο» στη Νέα Υόρκη είναι: Loew's International Corp. 1540 Broadway, New York 19, N.Y. U.S.A. Άλεξάνδριν: Παρά τις προσπάθειές μας, στάθηκε άδύνατον να άνακαλύψω την διεύθυνσι του Τούρκου ήθοισιού. Έλπιζομε πάντως να μπορέσαμε να σας τώσωμε στο προσέχον μέλλον. Σ ουξάν: Σ πύρρον. Ζάκυνθος: Ο Τόνυ Κέρτις γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 3 Ιουνίου 1925 και πρωτοπαίξε στον κινηματογράφο το 1949, στο φίλο «Κρίε - Κρίε». Είναι σύζυγος της ήθοισιού Τζάννερ Λή, δεν έχει όμωσ παιδιά. Έχομε δημοσιεύσει πολλές φορές φωτογραφίες του στα έλθεσεία κινηματογραφικά μας και θα δημοσιεύσωμε και στο μέλλον, κάνετε όμως λίγη ύπομονή. Οι μεγαλύτερες επιτυχίες του ήσαν: «Χουτίνι, ο βασιλεύς των μάγων», «Ίπότης του βασιλέως» και «Τό μουσικό της βής γεφύρας», πού είδαμε έφέτος. Το γράμμα πού θα τού άπευθύνετε να το συντάξετε στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Πρωταγωνιστάι του έρ, ου. Για πούν χυπτά η καμπίνα ήσαν ο Γκάρο Κούπερ, η Ίνγκριντ Μπέργκμαν, η Κατίνα Παξίνου και ο Άκίμ Ταμίραφ. Στο δε φίλο «Μπό Ζεστ» πρωταγωνιστούν ο Γκάρο Κούπερ και ο Ραίη Μίλλαντ. Μιχαήλ Χαλίσκον, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσις του James Stewart είναι: 12.731 Evanston Street, Brentwood, Calif. U.S.A.

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

Ο Νικόλαος Μπατζής, 174 ΣΑΛΑΠ, Έπιτελείον Συνταγματός, Β.Σ.Τ. 904, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων. Οι ύπαρξή και Νικόλαος Παπαζαχαρίου, Λεωνίδας Παπαζαχαρίου και Γεώργιος Δασάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 16ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Γρεσε, θέλουν να άλληλογραφάρουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Νικόλαος Κουπαρίσσης, 3ος Λόχος, 574 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 917, Γρεσε, έπιθυμεί να άλληλογραφάρη με νέες της Αυστραλίας, ηλικίας 18-20 χρόνων. Ο Τζιμης Ευσταθιάδης, 200 Μ. ΕΠΑΡ., 1η Στρατιά, Β.Σ.Τ. 904Α, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα. Ο Σταύρος Βερύπουλος, Κ.Ε.Κ. Ρεντίας, Γ.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 903, Γρεσε, θέλει να άλληλογραφάρη με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησιν της Κωνσταντινουπόλεως, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την άνταλλαγή καρτ-ποστάλ, στην έλληνική ή τευρκική γλώσσα. Ο Χαρίλαος Τσαλοπούλος, Κ.Ε.Υ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με νέες της Αμερικής και της Τουρκίας. Παρακαλεί όδες θά του γράψουν να έσωκλείσουν και μια φωτογραφία τους. Ο Χρήστος Άλεξίου και ο Άνδρέας Καταπόδης, 203 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922, Γρεσε, έπιθυμούν να άλληλογραφάρουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησιν της Κύπρου. Ο Ίωάννης Ρωμανός, ο Ακης Παπαϊωάννου, ο Μάριος Παπαθανασόπουλος και ο Γεώργιος Άλκιδάδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 16ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Γρεσε, ο Χρήστος Τρεκλής, 691 ΒΕΒ, Β.Σ.Τ. 902, Γρεσε, και ο Άθανάσιος Σκούρας, 105 Μοίρα ΠΕΘ, Πυρικού, Σ.Τ.Γ. 913, Γρεσε, ζητούν έλληνογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Γεώργιος Λαμπρόπουλος, 485 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 904, έπιθυμεί να άλληλογραφάρη με νέες της Μαύου. Ο Αμίλιος Λεονάρδος, 485 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 904, θέλει να άλληλογραφάρη με νέες των Καλαμών. Ο Δημήτριος Καραγιάννης και ο Β. Όρέστης ωνίδης, 335 Μ.Δ.) Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Γρεσε, ζητούν έλληνογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο άνόδος Μιχαήλ Καραπετάκος, Όρχος Άνταλλακτικών, Αργιστόλιον, Κεφαλληνία, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δύο ύποψιοι άξιωματικοί Ίωάννης Μουλωνάς και Ίωάννης Χατζής, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Α., Β.Σ.Τ. 902, Γρεσε, θέλουν να άλληλογραφάρουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Παρακαλούν δε όδες θά τους γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα και μια φωτογραφία τους.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν έλληνογραφία με Έλληνίδες: Ίωάννης Σαμαράς, 605 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920. Ίωάννης Κατερινάκης, Ίωάννης Μενεκός και Άρτέμιος Μπαμπούνάκης, 503 Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Κρίτων Πετρίδης, Άριστοφάνης Δημητριάδης και Γεώργιος Γουδέλλης, 498 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Όρέστης Αύγερίδης, Φαίδων Χρηστάδης και Τώνης Εύμορφίδης, 498 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Άνστάσιος Καρακατσάνης και Γεώργιος Κουρούσης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901. Κωνίνοσ Δασκαλάκης, Κωνίτινος Κατσούλης και Γεράσιμος Μπατιστάτος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920. Μάχος Άργυριώδης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λόχος Δ) σως, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Άλέξανδρος Παπαστεργίου και Δημήτριος Εύθυμίουσ Καραγιαννίδης, Ε.Σ.Π., Λόχος Δ) σως, Σ.Τ.Γ. 908. Ήλιος Άλεξάκης, Άάκωβος Πανούργιος και Άριστέιδης Άντωνίου, 655 Α.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902. Εύάγγελος Ταυρώνης, Δημήτριος, Γεώργιος Πελείδης, Κωνίνοσ Καφάτης, Έλευθέριος Σμεωνίδης και Άθανάσιος Τζρόλης, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Νίκος Δαγλας, Στρατηγών ΧΙ Μερσάκης, Γραφείον Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 914. Θεόφιλος Οικονόμου, 498 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Άντώνιος Μαρανός Α.Σ.) ΧΙ Μερσάγια, Σ.Τ.Γ. 914. Γεώργιος Κορκιδάς και Άνδρέας Άναστασόπουλος, 251 Ε.Τ.Π., Α) σως, Σ.Τ.Γ. 908. Νικόλαος Χορηστάδης, 567 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Δημήτριος Μπαρούσος, Σωτήριος Μαγούλας και Γεώργιος Παπανικολάου, Κ.Ε.Α) ΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Η Βίκη Δουκάκη, Μωρέα 17, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με νέους ηλικίας 23-30 χρόνων άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησιν της Αμερικής. Η Κική Έγγλέζου, Ναυμαχίας Έλλάς 15, Μυτιλήνη, Γρεσε, θέλει να άλληλογραφάρη με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Η Νίνα Ζουλιανή (18 χρόνων), Ήθων 9, Περίστερι, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί έλληνογραφία με νέους άπ' όλον τον κόσμο. Η Χριστίνα Γερμανού (30 χρόνων), Άγία Σοφία 74, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμούν να άλληλογραφάρουν με κυρίους του έξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Η Νένα Πιχάδοποπούλου, Μακεδονίας 20, Αθήνα, Γρεσε, θέλει να άλληλογραφάρη με νέους του έξωτερικού. Η Άρτεμις Άρτεμιάδου, Άρτέμιδος 300, Καλαμά, Γρεσε, έπιθυμεί να άλληλογραφάρη με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Η Νένα Πιχάδοποπούλου, Μακεδονίας 20, Αθήνα, Γρεσε, θέλει να άλληλογραφάρη με νέους του έξωτερικού. Η Άρτεμις Άρτεμιάδου, Άρτέμιδος 300, Καλαμά, Γρεσε, έπιθυμεί να άλληλογραφάρη με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Οι κάτωθι σημαντικές μας ζητούν έλληνογραφία με Έλληνίδες: Δημήτριος Δελακώστας, Γεώργιος Δραγατάκης, Δημήτριος Άργυρόπουλος και Έμμανουήλ Σουλγιάδης, 140 Σ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 904. Κωνίνοσ Μπιτσιλάτος και Έμμανουήλ Παπουτσάκης, 110 Π.Μ., (Μ.Ε.Β.), Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Φαδινός, Γεώργιος Κωνίνοσ Σέρμας και Νικόλαος Σμεωνίδης, 111 Π.Μ., (Μ.Ε.Β.), Σ.Τ.Γ. 905.

Η Έλληνογραφία με Έλληνίδες έπιθυμούν και οι κάτωθι να όταμας: Γ. Παναγιόπουλος, Ι. Σταματάκης, Θ. Χαλατζόπουλος, Ι. Χρο-

ΜΙΑ ΒΑΚΧΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Σ το στάδιο της πόλεως Βεδέ, κέντρον μιας οίνοπαραγωγικής περιφέρειας της Ελβετίας, κάθε 25 χρόνια γιορτάζεται πανήγυρη το τρυφερό. Τέσσερες χιλιάδες παύσιν μετέχουν ως έκτησιν στη γιορτή αυτή, πού την παρακολουθούν δεκάδες χιλιάδες θεατών οι όποιοι πηγαίνουν στο Βεδέ άπ' όλα τα μέρη της Ελβετίας, αλλά και της Εξωρής. Σ τη φωτογραφία μας «Ορχηστρίδα των νεώτερων αυτών έβραυκών άργίων» του Βεδέ, το στάδιο της πόλεως, άπου γίνεται η γιορτή, έχει θέσεις για 40.000 θεατές. Η γιορτή χρονολογείται άπ' το 1851 και περιλαμβάνει παρελάσεις των Βακχών με Βακχίδες και άλλους μεταμφιεσμένους.

Οι λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στό φεστιβάλ

Η Έφταλία θα πάει στο φεστιβάλ για να πηδήσει με μερικές-μερικές καρφί στο μάτι τους. Και με φουσαντό και φούρια, ανοίγει το φορτσέρι της κι η γάλαξη την νυφική της, μια στόφα 3 μετρήτια ή πηχυ μέσ' απ' του Διογένη που στραφτοκοπούσε κι' ήλαμπε. Ήβαλε και το καλό της καπέλλο, που τόχε κι' αυτό απ' τη Σμύρνη!

Τότε η Ουρανία η καπελλού τσ' είχε εϊπή:

— Θα στο κάνω από μπρος κατεβαστό, για να σου κρύβη το κουτέλο, πούνε ίδια ξυλένια σέσουλα, κι' από πίσω σκατώ, για να σου δι-νη μπόι κι' αγέρα. Θα στο γαρνίρω με κίτρινο βελμό, γιατί ο βελμός γλυκάνει και το κίτρινο είναι ο σουμάς της μελαχροίνης. Θα σου βάλω πουλούδα και φρούτα απ' τη μία μπάντα, γιατί άρχοντεύουν κι' είναι πρὸ κοκονίστικα κι' απ' την άλλη οι φιάγκοι κι' οι φισμπες θα πέφτουν πρὸ αέρικα, πρὸ λωλά,

πρὸ πλούσια!

— Ήδού, τὰ μάθατε; Η Έφταλία πάει απόψε στο φεστιβάλ! Λέγανε τὰ κουσεδό-πανα του μαχαλά, κι' απ' την ζουλοφτόνια τους στραβώνανε το στόμα τους σαν χωματένιοι κουμπάρδες.

Κι' έτσι, σὲ λίγο, όταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πάλευε με τὰ γκρίζα πέπλα τοῦ σούρουπου, ἡ Έφταλία, γελαστή καὶ πλουμιστή, μπήκε στο Ὠδεῖο τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικού.

Ἐκεῖ μέσα αἰσθήματα, ἐπιδείξεις, ἀφρόκρεμα, ονομιτισμός, μεπερδευμένα.

Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν θὰ ἐξανθρωπιστῇ! Αὐτὸ τὸ λέω, γιατί μόλις καρσιλαντίσανε τὴν Έφταλία, ἔτσι ἀντίκα ντυμένη, μ' ἐκεῖνο τὸ πελάριο καπέλλο, με παρδαλά κολόρια καὶ πουλούδα, τάλε-κουάλε σαν τὸ Πεδῖον τοῦ Ἀρεως, ἄρχισαν νὰ σιγομουμουρίζουν:

— Ἐεεε, με τὸ καπέλλο!...

Κι' εὐθύς μέσα στο ἱερὸ ἐκεῖνο περιβάλλον, ἡ κογινοῦρα κι' ἡ πρόγκκα φούντωσε. Μὰ ἡ Έφταλία, ἀδιάφορη καὶ μεγαλόπρεπη, ἤσκισε σαν τὸ δελφίνι τὴν κοσμοθάλασσα, πῆγε κι' ἤκατσε στὴ θέσι τῆς.

Στὸ μεταξύ, ἕνας κεμπάρης ἀρχοντάν-θραππος, βέρρος Σμυρνήος, με ἄσπρο ζιλέ, γκέτες, πουλούδο στὴ μπουτονιέρα, συμπαθητικός, εὐθύμος κι' εὐγενικός, μόλις με τὰ βισταλόγκες του τὴν εἶδε, ἤδγαλε τὴ γκρίζα ρεμπουμπλικά που φορούσε καὶ τὴ χαιρέτησε με σεβασμό.

Κι' ἔτσι οἱ ρεβεράντσες τῆς παλῆας σχολῆς ἀπ' τὸ γεροντοπαλλῆκαρο κι' οἱ ματιές καὶ τὸ σάν-φρουά τσ' Έφταλίας, ἀφοπλίσανε οὗλοι ἐκεῖνοι, τοσοῖ κοντοπου-καμισάκηδες κι' οὐλές τσ' ἀβυπλοτούσες.

Κι' ὅταν, σὲ τέλος, ἄν δυὸ παλιὰ πολιτρετά, σαν σκιές τῶν προγόνων, τρακάρανε ἡ Έφταλία με τὸ γέρο στὴν ἔξοδο, τούλεγε ἐκεῖνη περφόρη!

— Ἀπόψε οὐλές κι' οὗλοι ἤσανε ξεσκουφοτοί, για νὰ μὴ μάθω ἀπὸ ποῦ βα-στα ἡ σκούφια τους! Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Μόδα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Σίγουρα, σύν-ταμα, σαν καινούργια μόδα, τὸ καπέλλο θὰ φιγουράρῃ πάλι στὰ κεφάλια μας!...

— Ἀ, ὄχι, βρε γυναῖκα! Φώναξε ὁ Νικολάκης, ποῦρε νὰ τὴν παραλάβῃ. Νὰ εἶ-νω λεφτά καὶ για τὸ καπέλλο, θάναι με-γάλο κρίμα!...

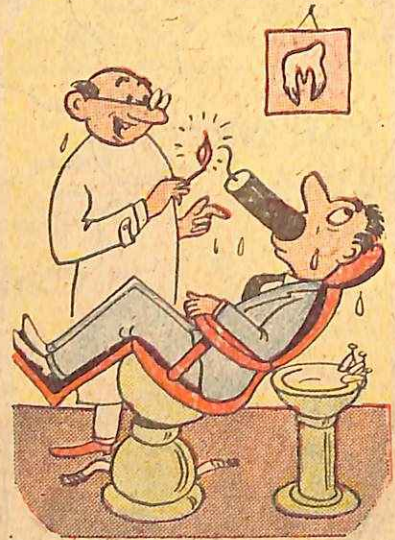
— Δὲν πειράζει, τὸ κρίμα... στὸ κεφάλι μου! Ξεφώνισε ὀλόχαρη ἡ Έφταλία.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ

— Στοιχηματίζω τὴν αὐξησι, πού θὰ μοῦ δώσετε, κ. διευθυντά, πὼς αὐ-τὸ δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτὲ ἡ γυναῖκα σας!

— Πρῶτα θ' ἀνατινάξουμε τοὺς τραπεζίτες!...

— Δυὸ εἰσιτήρια για τοὺς καταρ-ράντες τοῦ Νιαγάρ. Τὸ ἕνα μετ' ἑ-πιστροφῆς, παρακαλῶ!...

Η ντομάτα θὰ χρησιμοποιεῖται ΚΑΙ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟ

Δυὸ νέες ἀνακαλύψεις Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων

Οἱ ντομάτες ἔγιναν ἡ πρὸ πρόσφατη πηγὴ για τὰ ἀντιβιοτικά, δηλαδὴ τὰ φάρμακα ποὺ ἀποδείχτηκαν ἐξαιρετικά ἀποτελεσματικά για τὴ θεραπεία ὀρισμένων ἀσθενειῶν.

Ἡ ντομάτα ἦταν ἕνα ἀγριο φυτὸ ποὺ ἀνα-πτυσσότανε στὴς Ἀνδεις τῆς Νοτίου Ἀμερι-κῆς, ὁ δὲ καρπὸς τῆς δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ ἕνα κεράσι. Στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἰ-σήχθη για πρώτη φορά ὡς διακοσμητικὸ φυτὸ ἡ δὲ ὀνομασία του τότε ἦταν «ερωτόμηλο».

Ὡς τὸ 1820, μάλιστα, ὁ καρπὸς τῆς ἐθεωρεῖ-το δηλητηριώδης.

Στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἡ ντομάτα κατέ-χει τὴ τρίτη θέσι στὴ παραγωγή τῶν λαχανι-κῶν, ἔχει δὲ διαδοθῇ τεράστια στὴς ἄλλες χώρες τοῦ κόσμου ὡς καλλιεργησιμὸ εἶδος. Στὸν τόπο μας ἡ ντομάτα κατέχει μὴ ἀπο- τις πρῶτες θέσεις στὴν κατανάλωσι τῶν λα-χανικῶν καὶ ἰδίως τὸ καλοκαίρι χρησιμοποιεῖται σαν βασικὴ τροφὴ πτωχῶν καὶ πλου-σιῶν. Ὁ χυμὸς τῆς σερβίρεται ὡς ὀρεκτικό, ὁ δὲ καρπὸς τῆς ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο συστα-τικό στὴς σούπες, στὰ διάφορα φαγητά καὶ στὴς σαλάτες.

Χάρis στοὺς ἐρευνητὰς ἐπιστήμονας τοῦ ἀ-μερικανικοῦ ὑπουργείου Γεωργίας ἀνοίγεται μὴ νὰ ἐποχὴ για τὴ ντομάτα, ἡ ὁποία θὰ χρησιμοποιεῖται σήμερα για τὴν κατασκευή ἀντιβιοτικῶν.

Ἡ νέα αὕτη χρησιμοποίησι τῆς ντομάτας ἀ-νακαλύφθηκε τελευταία ὅταν οἱ ἐρευνητὲς τοῦ Ὑπουργείου ἀπομόνωσαν ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ τὰ φύλλα τῆς ντομάτας μὴ ἀντιβιοτικὴ οὐσία, ποὺ μπορεῖ νὰ σταματῇ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ μύκητος τοῦ φουζαρίου. Ὁ μύκης αὐτὸς προ-καλεῖ τὴν ἀπότομη μάρανσι τοῦ φυτοῦ, για τὸ λόγο δὲ αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνος στὴν ντομάτα καὶ σ' ἄλλες καλλιεργεῖες ποὺ προσορίζονται ὡς τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ νέα ἀντιβιοτικὴ οὐσία εἶναι ἡ ντοματίνη καὶ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ φυτὰ τῆς ντομάτας, ποὺ δὲν ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ τὸ φουζάριο. Ὅσο δὲ ἀναπτύσσεται ἡ ἀσθένεια στὰ εὐαι-σθητά αὐτά φυτά, τόσο λιγοστεύει ἡ ποσὸ- τῆς τῆς ντοματίνης. Στὰ τελειῶς μαραμένα φυτὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ βρεθῇ καὶ ἡ ἐλαχίστη ποσότητα ντοματίνης.

Οἱ πρῶτες προσπάθειες, ποὺ ἔγιναν με τὴ ντοματίνη, ἀπέβλεπαν στὸ νὰ προστατεύσουν τὸ ἴδιο τὸ φυτὸ τῆς ντομάτας ἀπὸ τὴν ἀρ-ρώστεια. Ἀργότερα ἡ ἐρευνα ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ ντοματίνη παρεμποδίζει τὴν ἀνάπτυξι ὀρι- σμένων μυκητῶν, ποὺ προσβάλλουν τὸν ἀν-θρώπο καὶ τὰ ζῶα. Οἱ δοκιμὲς αὐτὲς ἀπέ-δειξαν τὴν ἐξαιρετικὴν ἀντιβιοτικὴν ἀντι-στὴν πειραματικὴ καλλιεργεῖες μυκητῶν, ποὺ προ-καλοῦν ἀσθένειες τοῦ δέρματος καὶ σοῦδρες ἐσωτερικῆς παθῆσεως.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκδοσι τῶν ἐρε-υνῶν ἕνας φαρμακευτικὸς οἶκος τῆς Ἀργεντι-νῆς ἄρχισε τὴ βιομηχανοποίησι τῆς ντομα-τίνης, ἐνῶ ζῶντο ἐνδιαφέρον, για τὸ νέο προί- νη, ἐπιδεικνύουν πολλὲς φαρμακοβιομηχανί-ες. Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Εὐρώπης.

Μὴ ἀλοήφῃ διαλυτὸ στὸ νερὸ με 5% ντομα-τίνη ἀποδείχτηκε ἐξαιρετικά ἀποτελεσματικὴ στὴν θεραπεία μυκητολογικῶν ἀσθενειῶν τοῦ δέρματος.

Τὸ φάρμακο εἶναι ὁσμο, δὲν ἐρεθίζει τὸ δερμα καὶ εὐρίσκειται ὡς ποῦδρα ἢ λοσιόν. Τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο καὶ ἰδιαίτερα τὸ Περιφερειακὸ Ἐργαστήριον Ἐρευνῶν τοῦ Γεν-τιμῶρ τῆς Πενσυλβανίας, συνεχίζοντας τὴς ἐ-ρευνες, βρῆκαν πὼς ἡ χημικὴ διάσπασι τῆς νέ-ας οὐσίας παράγει μὴ ἄλλη ἔνωση, ποὺ ἀπο- κλήθηκε ντοματιδίνη.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀπεκάλυψαν πολὺ γρήγορα ὅτι ἡ ντοματιδίνη μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βασικὴ πηγὴ τῆς κορτιζόνης, ἡ ὁποία εἶναι ἕ-να πολὺτιμο φάρμακο για τὴν θεραπεία τῆς ἀρθρίτιδος καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν. Μπορεῖ ἐπι- σὴς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάση για τὴ δημιουρ-για ἑνὸς ἄλλου φαρμάκου ποὺ θὰ χρησιμο- ποιηθῇ για τὴς στεινερς γυναῖκες.

Στὰ ἐργαστήρια τῆς Γουίντμωρ διεξήχθη-σαν σοῦδρες μελέτες για τὴς συνθέσεως τῆς συγκομιδῆς, ἀποξηράνωσε καὶ ἐπεξεργασίας τῶν στελεχῶν τοῦ φυτοῦ με ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ἐξαγωγή τῆς ντοματίνης. Τὰ ἀποτελέσματα δὲ ἐπιβεβαιώνουν τὴν δυνατότητα τῆς παρα-γωγῆς τῆς σὲ βιομηχανικὴ κλίμακα.

Ὁυσιαστικά ἔχει συμπληρωθῇ σήμερα ἡ ἐρ- γασία για τὴ χημικὴ σύστασι τῆς ντοματιδ-ίνης.

Για τὸν καθορισμὸ τῆς συνθέσεως τῆς οἱ ἐ-ρευνητὲς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ὑγείας παρασκεύαζαν 20 συναφεῖς ἐνώσεις, μερικὲς ἀπὸ τὴς ὁποῖ-ες ἐνδέχεται νὰ ἔχουν φυσιολογικὴ ἐπίδρασι διὰ- ἐνδέχεται ποὺ ἔχει ἡ ντοματιδίνη. Ὁρισμένες ἀπὸ τὴς ἐνώσεις αὐτὲς ὑποβάλ- λονται σὲ δοκιμὲς προκειμένου νὰ χρησιμο- ποιηθοῦν για τὴν θεραπεία καρδιο-ἀγγειακῶν ἀνωμαλιῶν.

Ὁ Στανὶ κύτταζε τὸ Χάινς νὰ κοι- μάται ψυχρὸς μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη...

Τὸ τελευταῖο ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ. Οἱ ἑυλόκοποι σταμάτησαν τὴ δουλειά τους. Ὁ Χάινς Μύλλερ ἄφησε τὸ τσεκούρι του καὶ ἀκούπισε τὸ μετώπο του. Ἦταν σαράντα χρονῶν μονάχα, κι' ὅμως τὸν εἶχε καταβάλλει πρῶτα ἡ κουραστικὴ δουλειά του. Μέσα ἀπ' τοὺς ἡπλοὺς θάμνους ξεπρόβαλε ὁ βοήθος του Στανί, ἕνα παλληκάρι, ὁμορφο, σαν μπρούντζινο ἀγαλμα, με μαῦρα κα- τσαρά μαλλιά καὶ λαμπρὰ μάτια. Ἐσπλάσθηκε χάρμα, λαχανιασμέ- νος ἀπ' τὴ ζέστη καὶ τὴ δουλειά.

Φάνηκε οἱ δυὸ τους ἡμιμότυρι κι' ἤπιανε κρασί ἀπὸ ἕνα πα- γούρι. Ὑστερα ὁ Χάινς ἔβγαλε ἀπ' τὸ δισάκι του μερικὰ ὠραία φρούτα κι' εἶπε στὸ νέο:

— Εἶναι για σένα. Σοῦ τὰ ετοίμασε ἡ Μαρσέλ... Ἐρεῖς πόσο σ' ἀγαπᾷ...

Τὸν χτύπησε στὸν ὦμο στοργικὰ καὶ συνέχισε, δίχως ν' ἀντι- ληφθῇ τὴν ταραχὴ του:

— Τυχρὸς εἶμαι ποὺ βρῆκα μὴ τέτοια γυναῖκα... καλὴ, τρυ- φερή, ὁμορφὴ καὶ δέκα χρόνια μικρότερή μου. Τὴ λατρεῖ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ πέσω στὴ φωτιά για χάρι τῆς... Ἐρεῖς, Στανί, πὼς σ' ἔχω σαν παιδί μου καὶ πὼς θέλω νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένο... Ἐ λοιπόν, θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ βρῶ μὴ γυναῖκα σαν τὴν Μαρσέλ...

Ὁ Χάινς κύτταζε ἄλλοι, για νὰ μὴ διακρίνῃ ὁ Χάινς τὴν παρά- ξενη λάμψι καὶ τὴ σκληρὴ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του. Μὰ κι' ἂν τὰβλεπε αὐτὰ ὁ Μύλλερ, ἦταν τόσο καλός, τοῦ εἶχε τόσο ἐμπι- στοσύνη, ὥστε δὲν θὰ καταλάβαινε...

Ὑστερα ὁ Χάινς ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἄργησε νὰ τὸν πᾶρῃ ὁ ὕπνος.

Ὁ Στανί τὸν κύτταζε νὰ κοιμάται ἡσυχος, χαμογελαστός. Εἶχε κοκκινίσει τώρα ὁ νέος ἀπ' τὴ ντραπή του...

Πόσο ἀχάριστος εἶχε φανῇ στὸν καλὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, ποὺ τὸν προστάτεψε στὴ δυστυχία του, τὸν πῆρε στὸ σπῆτι του καὶ τὸν ἀγάπησε σαν θετὸς πατέρας!... Τοῦ εἶχε λερώσει τὴν τιμὴ του, εἶχε σχετισθῇ με τὴ γυναῖκα του, τὴ Μαρσέλ!

Τοῦ φάνηκε τώρα πρὸς τὴν ἔδωπε νόχεται, ἀνάλαρη, με μὴ ἔκφρασι ἀπέραντου πόθου στὰ μεγάλα νοσταλγικά ματὰ τῆς. Ἐνοίχσε ἕνα γλυκὸ πόντο στὴν καρδιά του καὶ ψιθύρισε, ἐνῶ τὰ χεῖλη του προσφώνονταν σ' ἕνα φίλι:

— Μαρσέλ!... Ζωή μου, λατρεῖά μου!...

Τινάχτηκε ἑσθονικά ὁρθιος, μ' ἄγναι κύτταζε τὸν κοιμισμένο κι' ἀναστενάξε μ' ἀνακούφισι. Δὲν εἶχε ἀκούσει εὐτυχῶς τίποτε ὁ Χάινς. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται...

Ἐνα κύμα μίσους ἐπνίξε τὸ Στανί. Χούφτωσε τὸ τσεκούρι του. «Θάρρος! οὐρλιάζε στ' αὐτὸ του ἡ φωνὴ τῆς τρέλλας. Ἐνα χτύ- πημα, κι' ἡ Μαρσέλ θὰ μείνῃ μονάχα δική σου!»

Κύτταξε τὸ μελίγγι τοῦ Μύλλερ... Μὰ ὕστερα ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ ψιθύρισε μ' ἀπελπισία:

— Ὅχι, δὲν μπορῶ... δὲν θέλω... Θὰ φύγω αὐριο... Θὰ φύγω μακριὰ τῆς...

Σὲ λίγο, οἱ ἑυλόκοποι ξανάρχισαν τὴ δουλειά τους. Ὁ Χάινς ἔκοβε τώρα ἕνα ἔλατο. Σὲ καθὲ χτύπημα, ἕνα ἡπρὸ φύσημα ἔβγαине ἀπ' τὰ σπῆτι του.

Ἐφνικά, βλέποντας τὸ πράσινο δέντρο νὰ κλονίζεται, οὐρλιάσε: — Φυλάξου, Στανί! Πρὶν ὅμως καταλάβῃ ὁ νέος τί γινότανε, τὸ ἔλατο ἔπεσε πρὸς τὸ μέρος του, μ' ἕνα τραγικὸ πάταγο! Ὁ Χάινς, ποὺ εἶχε κλείσει ἀπὸ ἐνστικτο τὰ μάτια του, ἀκούσε μὴ σπαρακτικὴ φωνή.

Ὁρμησε τότε σαν τρέλλος... κι' ἀντίκρισε ἕνα θέαμα φριχτό! Τὸ δέντρο εἶχε λυῶσει τὸ σπῆτι τοῦ Στανί.

Καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ τὸν σώσῃ, ὁ Χάινς γονάτισε δίπλα του, κλαίγοντας. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου εἶχε πάρει κι' ὅλας τῆς νεκρικῆς χλωμάδας.

— Θεέ μου! Δὲν θὰ πεθάνῃς, ὄχι! τραύλιζε ὁ Χάινς. Μίλησε μου, μικρὸ μου!

Ὁ Στανί ἀνοίξε τὰ θολωμένα μάτια του, μὰ δὲν ἀναγνώρισε τὸ Χάινς.

— Μαρσέλ!... ψιθύρισε σβυσμένα. Ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου!... Πόσο ὑποφέρα, Μαρσέλ!...

Ὁ Χάινς τινάχτηκε ὀρθιος, σαν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φίδι. Τοῦ φάνηκε πὼς ὅλος ὁ κόσμος γύριζε τρέλλα. Ὑστερα ξανά- πεσε γονατιστὸς καὶ τραύλιζε, ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὸν συγκλονίζαν:

— Πές μου... πές μου πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια, μικρὸ μου Στανί, αὐτὸ ποὺ ἀκούσα...

Ὁ πληγωμένος ψαχούλεψε, βρῆκε τὸ χέρι του καὶ τσούφισε.

— Συγχάρω με, Χάινς... μουρμούρισε. Κι' αὐτὴν...

Ἐκείνος δὲν ἀπάντησε, ἔστρεφθη ἀπὸ τὸν πόντο. Νοιώθον- τας τὸ θάνατο νὰ πλησιάζῃ, ὁ Στανί ἄρχισε νὰ μουγκρίζῃ πνι- γμένα. Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε με μίσος.

— Μὰ σάπια λοιπόν! Σάπια! τὸ φώναζε.

Ἀλλ' ὁ Στανί δὲν ἀκούγε. Στὴς τελευταῖες του στιγμῆς, ξανα- ζοῦσε τὸν ἐρωτὰ του...

Τέλος, ξανάνοιξε τὰ μάτια του. Εἶδε τὸ Χάινς νὰ κλαίῃ, δίπλα του. Μὴ ἀπέραντη ὀλῆσι τὸν κυριεψε. Εἶχε κλέμει κατὶ περισσό- τερο ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; τὴ γυναῖκα του, τὸν ἐρωτὰ του, τὴν ψυχὴ του. Εἶχε προδώσει αἰσχροῦ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἀγά- πησε σαν παιδί του! Τώρα καταλάβαινε πόσο βαρὺ ἦταν τὸ ἔγκλημα του...

— Χάινς! ψιθύρισε ἱκετευτικά. Πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς... πρὶν πεθάνω... Δός μου ἕνα φίλι συγγνώμης, Χάινς!...

Ὁ ἑυλόκοπος τὸν κύτταζε, ἀμήλησε. Θόλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεράσει ἑσθονικά εἰκοσι χρόνια... Ἐσκίψε πάνω ἀπ' τὸν ἐτοιμο- θάνατο κι' εἶπε με ἀχρωμὴ φωνῇ, ποὺ ἦταν σαν νάβγαине ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο:

— Δὲν ἔρεῖς τὸ κακὸ ποὺ μοῦκανες Στανί! Μοῦ πῆρες τὴ Μαρ- σέλ, τὴ ζωὴ μου, τὸν ἥλιο μου... Γι' αὐτὴ μονάχα ζοῦσα, γι' αὐτὴ δουλεύα... Κολύτρε νὰ με σκότανες... Τί θ' ἀπογίνω τώρα;... Μοῦ τὴν πῆρες... ἐσὺ ποὺ σ' ἀγαποῦσα σαν παιδί μου...

Ἐφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του, ποὺ πονοῦσε φριχτά. Μὰ ὕστερα ξανακύτταζε τὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου, ποὺ καθρέφτιζε κι' ὅλας τὸ θάνατο, κι' ὁ δικὸς του πόνος τοῦ φάνηκε ἑσθονικά κατὶ μικρὸς κι' ἀσπῆμα. Ρίχτηκε πάνω στὸν ἐτοιμοθάνατο, τὸν ἀγκά- λιασε παρὰφορα καὶ τραύλιζε:

— Μὴν πεθάνῃς, μικρὸ μου Στανί!... Σὲ συγχάρω... μ' ἀκούς; Μὴν πεθάνῃς!... Ὁ πᾶσις τὸ Μαρσέλ, θὰ σοῦ τὴ δώσω... κι' ἐγὼ θὰ φύγω μακριὰ. Πές μου πὼς θὰ ζήσης... γι' αὐτὴν, για τὴν ἀγάπη τῆς! Θὰ εὐτυχίσετε... Μὰ γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς... Μοῦ σὺντας τὴ δική σας εὐτυχία!... Μὰ γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς... Μοῦ ἐσθονίζεις τὴν καρδιά... Δὲν τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν; Γιατί θέλεις νὰ πεθάνῃς;... Κι' ἐμένα, δὲν μ' ἀγαπᾷς, Στανί, παιδί μου, ἐμένα ποὺ σ' ἀγάπησα σαν πατέρας;...

Ἐνας τελευταῖος σπασμὸς συγκλονίσε τὸ νέο. Ἀνοίξε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸ δακρύβροχο πρόσωπο τοῦ καλοῦ Μύλλερ καὶ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ:

— Εὐχαριστᾷ, Χάινς... Εἶμαι... εὐχαριστημένος... ἀφοῦ με συγχώ... σε... ἔσες...

Τραυλίλασε, ἔβγαλε μὴ πνιγμένη φωνή κι' ὕστερα τὸ κεφάλι του ἔπεσε πρὸς τὰ πόδια. Εἶχε ἐκλιπῇ.

Ἐνα χαμόγελο εἶχε μείνῃ ἑσθονισμένο στὰ χεῖλη του...

ΛΟΥΙΣ ΖΕΡΕΝ

Η ΓΕΝΙΪΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Η καινούργια γραμμή, που θα κάνει την εμφάνισή της με τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες, χαρακτηρίζεται από την διαγραφή της μέσης.

Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ ξαναγυρίζουμε στην «κούπη πρεσέ», που είχαν γνωρίσει οι γιαγιάδες μας. Αυτή ξυμπερεί καλύτερα από κάθε άλλη την επιδιώξεις της έρετεινής μόδας. Οι όμοι αφοινονται έντελως ελευθεροί, ώστε να αναδεικνύεται πιο πολύ η λεπτότης του μορφώτου και έπειτα συνεχίζεται η εϋθυγράμμία ως τους γοφούς. Δεν είναι όμως υποχρεωτική αυτή η εϋθυγράμμία. Αν η τουαλέττα το απαιτεί, μπορούμε να καταφύγουμε σε μερικές σούρες ή πιέτες για να δώσουμε λίγο φάρδος. Αυτή η εξέλιξη της μόδας δεν μας παραξενεύει, γιατί είναι μια φυσική συνέπεια της γραμμής με τον ελαφρό τονισμό της μέσης που είχαμε το καλοκαίρι.

Ήδη η γυναίκα σιλουέττα θ' αποτινάξει κάθε ζυγό, άκομη και τον ανεπαίσθητο αυτό τονισμό, και θα παρουσιάσθ η έντελως ίσια από πάνω ως κάτω.

Ένα από τα μεγαλύτερα Παριζιάνικα Σπίτια, του Ούμπερ Συβένου, παρουσιάζει μοντέλα που δεν είναι παρά ολόσι φουρώ, χωρίς μανίκια, χωρίς ζώνη, από ύφασμα με ανώμαλη ύφανση. Η έντύπωσις είναι έντοια ότι θυμίζει «φόρμαν κα-ταδίκου» και διερωτάται κανείς πώς το άνεχεται η γυναίκα σε εποχή που είναι κατ' εξαχην ελευθερο πουλί;

Αυτά είναι τα θαύματα της μόδας. Ο Κριστιάν Ντιόρ εξ άλλου, μένει πιστός στα γράμματα του αλφαβήτου, με τη μόνη διαφορά πως πετιέται από το πρώτο, που έληξε η βασιλεία του, σε ένα από τα τελευταία.

Έτσι η γραμμή των φορεμάτων του έχει την ονομασία «Υγκρέκ» που αντιστοιχεί με το δικό μας «Υ». Δηλαδή τα φορέματά του έχουν φαρδύ το επάνω μέρος του κορσός και συνεχίζονται στενεύοντας ώπου φθάνουν στην εϋθυγράμμία. Ακριβώς το σχήμα του ψηφίου Υ.

Κάτι άκομη: Όλες οι βραδυνές φοούτες είναι κοντές.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα ταγιέρ ακολουθούν πιστά την γενική τάσι της μόδας. Η μέση διαγράφεται ελαφρά, αλλά ο τονισμός αυτός σχεδόν εξουδετε-ρώνεται από το φάρδος των ώμων.

Οι περισσότερες ζακέττες έχουν το κούμπωμα στο πλάι και το σκέρ-τοσ αυτό συνεχίζεται και στη φούστα.

Τα μανίκια δεν είναι πιά μακρυά. Το μάκρος της μόδας είναι τὰ 7/8. Χάρις στα ταγιέρ η γούνα κάνει την πρώτη της εμφάνισι. Γαρνίρει τα μανίκια και τον γιακά.

Αργότερα θα ιδούμε και μερικά «μανσόν», αλλά είναι άδηλον αν θα επικρατήσουν. Δύσκολα θα αποχωρισθ η γυναίκα την τσάντα της που περιέχει τσούρες... θησαυρούς: Την πουδριέρα, το κραγιόν, την σιγα-ροθήκη, τον αναπτήρα. Άδύνατον να χωρέσουν όλα αυτά στις τσέπες των «μανσόν».

Το βίζόν, το άστρακάν, το καστάρ, το λούτρ είναι οι γούνες που θα χρησιμοποιηθούν για το γαρνίρισμα των ταγιέρ.

Κάτι που έκανε μεγάλη έντύπωσι σε μία από τις Παρισινές εκθέσεις, είναι η εμφάνισις γούνας άστρακάν σε χρώμα πράσινο. Έγανίριζε ένα πράσινο ταγιέρ.

2

3

Οι ζακέττες των ταγιέρ είναι μάλλον μακρυές. Δηλαδή το τέλος της ζακέττας φθάνει στον καρπό του χεριού όταν κρατούμε το χέρι μας τεντωμένο.

Γι' απογεύματα θα έχουμε ένα νέο είδος ταγιέρ που μοιάζει με ρεν-τιγκότα. Η ζακέττα του έχει μέση πολύ ελαφρά τονισμένη και προς τα κάτω πλαταινει σε σχήμα κώνου. Το μάκρος της είναι ετρουά - κάρ και αν θέλετε γαρνίρετε τα πέτα και τα ρεθέρ με λίγη γούνα.

Όσο για τη φούστα, αυτή διατηρεί την τυπική εϋθυγράμμία τόσο πιο πολύ τονισμένη, όσο περισσότερο είναι το φάρδος της προς τα κάτω.

Κι' άλλω ένα χαρακτηριστικό των φετεινών ταγιέρ είναι η κλίσις της μπάσκας προς τα πίσω, χαρακτηριστικό άλλωστε που δεν παρατηρείται μόνον στα ταγιέρ, αλλά και στα φορέματα. Επιτυγχάνεται με ένα ελαφρό μπουφάν στην πλάτη, ενώ το μπροστινό μέρος του κορσός μένει ολόσι, πιστό στη βασική γραμμή της μόδας.

1) Ντε πιές από το νέο ύφασμα «Σέτλαντ» σε ύφανσι διαγκονάλ. Η φούστα είναι εϋθυγράμμη και ο μπουστος-καζάκα έχει το κούμπωμα στην πλάτη, τελειώμα λαι-μού στρογγυλό και μανίκια τρουά-κάρ. 2) Από τουίντ πολυχρώμο το ντε πιές με την σπορτίφ εμφανισι, έχει φούστα με ίσια γραμμή και μία κουφόπιεττα εμπρός, η δε καζάκα του σφίγγει κάτω με δύο κουμπιά τοποθετημένα ιδιόρρυθμα. Συμπληρω-νεται με μία γραβάτα από βίζόν. 3) Επίσης ντε πιές από λαινάξ σε χρώμα μπρούν-τζου. Η φούστα είναι πλισέ και η ζακεττούλα έχει μπάσκα με 6 ανοίγματα. Μα-νίκια κοντά και γιακάς μυτερός.

ΤΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

Είναι το πιο κατάλληλο είδος για τη διάμεση εποχή, γιατί είναι ελα-φρότερο από το ταγιέρ και βαρύτερο καθώς και πρακτικώτερο από ένα ο-λόκληρο φόρεμα.

Συγχρόνως τα ντε - πιές έχουν το μεγάλο προσόν να συνδυάζονται κα-λύτερα με την κάθε σιλουέττα. Βέ-βαια η κάθε γυναίκα έχει την τέχνη να προσέξ η κάποια λεπτομέρεια που θα της ταιριάξει πιο πολύ: Μία πιο κοντή ή πιο μακριά μπάσκα, μία στενωτερη ή φαρδύτερη φούστα, φθά-νει και στη μία και στην άλλη περι-πτώσι να μη απομακρύνεται από την εϋθυγράμμία. Ένα από τα κομψο-τερα ντε - πιές που λανσάρεται αυτή την εποχή η μόδα αποτελείται από μία φούστα έντελως εϋθυγράμμη και στε-νή, με συμπλήρωμα ένα είδος καζά-κας. Η καζάκα έχει ντεκούπ που σχηματίζουν το στήθος και άλλες ντε-κούπ που αφοινουν να υπονοείται η μέση. Έχει και ένα πολύ ιδιόρρυθμο κούμπωμα στην πλάτη με μία σειρά από μεγάλα κουμπιά. Είναι κοντή — φθάνει μόλις ως τους γοφούς — και δεν έχει ζώνη, αλλά δύο μεγάλες τσέπες με καπάκια, που το τέλος τους συμπίπτει με το τέλος της κα-ζάκας. Ο γιακάς είναι στρογγυλός και τελειώνει στη ρίζα του λαιμού και τα μανίκια είναι τρουά - κάρ.

Άλλα ντε - πιές είναι πιο κλασσι-κά. Έχουν φούστα εϋθυγράμμη, άλ-λά με μία βαθειά κουφοπιεττα, που δίνει περισσότερη άνεσι στο περπάτη-μα και ένιστε φούστα πλισσεδωτή, που είναι έτσι καμωμένο το πλισσέ της, ώστε να μην απομακρύνεται από την εϋθυγράμμία. Η ζακέττα με κον-τή ή πιο μακρυά μπάσκα, αλλά χω-ρίς καμμία υπερβολή.

Το κούμπωμα της ζακέττας άκο-ουθεϊ κι' αυτό την εϋθυγράμμία με-ία σειρά κουμπιά. Μπορεί να είναι ταυρωτό ή και διαγώνιο, που είναι ολό της μόδας.

Τα μανίκια είναι πολύ κοντά και συνοδεύονται από μακρυά γάντια, άλ-λά είναι και μακρύτερα: τρία τέταρ-τα ή επτά όγδοα. Αυτά τα τελευταία είναι τα πιο κατάλληλα για το φθι-νοπώρο.

Το τελειώμα του λαιμού μπορεί να είναι γιακάς με ρεθέρ, αλλά μπορεί να είναι και απλώς μία φάσα, ιδίως αν το κούμπωμα είναι διαγώνιο.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ

Κι' εδώ η εϋθεία γραμμή έχει τον λόγο. Τα επανωφόρια μας, θα είναι ίσια ως εκεί που αρχίζουν οι γοφοί. Από εκεί και κάτω αρχίζει ένα μι-κρό φάρδος που όλο και έντεινεται όσο προχωρούμε προς τα κάτω χω-ρίς όμως να φθάνη στην υπερβολή.

Συνήθίζονται πολύ οι στρογγυλοί γιακάδες, οι κλειστοί ως τον λαιμό. Η μόδα της μαρτεγκάλ συνεχίζε-ται, αλλά η τελευταία λέξις της μό-δας την θέλει να ξεκινά από τα δύο μπροστινά πλάγια, έτσι, που να φαί-νονται από εμπρός τα δύο κουμπιά που της χρησιμεύουν για στήριγμα. Περιβάλλει όλη την πλάτη χωρίς διόλου να σφίγγη το σώμα. Η κανο-νική της θέσις είναι πολύ χαμηλότερα από τη μέση.

Τα σπορτίφ επανωφόρια έχουν επί πλέον μία βαθειά κουφοπή πιέττα στην πλάτη με ένα φαρδύ γαζι που τελειώνει λίγο πιο χαμηλά από την μαρτεγκάλ. Αυτή η πιέττα δίνει ελευθερία στο βάδισμα χωρίς να ενο-χλή την εϋθυγράμμία.

Τα ντε-πιές που περιγράφουμε παραπάνω, θα φορεθούν πολύ με έπα-νωφόρια, μόλις αρχίσουν τα πρώτα κρύα. Δεν είναι απαραίτητη η ομοιο-μορφία. Ένας καλοδιαλεγμένος συνδυασμός είναι επίσης της μόδας.

Οι μεγάλες εξωτερικές τσέπες στα επανωφόρια είναι πολύ λιγώτερο της μόδας. Προτιμούνται οι κοφτές κάθες ή οριζόντιες, πολλές φορές δε τις βλέπουμε να επαναλαμβάνονται κάπως μικρότερες και στο στήθος.

Τα κουμπιά σε μία ή δύο σειρές είναι 5 τα μονά και 8 τα διπλά.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Όλα τα φθινοπωρινά και χειμωνιάτικα ύφασματα θα έχουν μία ύφανσι εξαιρετική σε τελειότητα. Μεταξύ των ώραιότερων είναι το «Σέτλαντ» που εμφανίζεται υπό τρεις μορφές: Μονόχρωμο σε ύφανσι ψαροκόκκαλου και δίχρωμο ή πολυχρώμο στον τύπο του ριγέ ή του σκατσέζικου. Η εξαιρετική απαλότητά του και η τελειότης στην κα-τεργασία του το κάνουν να είναι περιζήτητο για φορέματα ντε - πιές και ταγιέρ.

Κοντά σ' αυτό έχουμε το μάλλινο ζερζέ, που εμφανίζεται επίσης όχι μόνο μονόχρωμο, αλλά και φασονάι με ρίγες, πτι καρρω και σε σκατσέζικα.

Πολύ θα φορεθούν επίσης διάφορα λαινάξ σε χρώματα μπλέ, καφέ, φθινοπωριάτικων φύλλων, μόνι γορ, κόκκινο βενετσιάνικο, πράσινο σε διάφορους τόνους και γκρι.

Το βελούδο επίσης θα φορεθ πολύ σε όλα τα χρώματα που αναφέ-ραμε και για τις νέες το κόκκινο - γεράνι και ένα πολύ φαινοίτο πρά-σινο. Οι λιγώτερο νέες άς μη ξεχνούν ότι το μαύρο βελούδο είναι εϋ-γενικό και κολεκεύει πολύ.

Τα μεταξωτά ύφασματα που θα φορεθούν πολύ, είναι τα σατέν και

Ένα παλιό επανωφόρι. Ένα περσινό ή προπερσινό ταγιέρ, που θα φορεθίτε να το φορέτε, μπορούν να μεταποιηθούν πολύ εύκολα και να πλουτίσουν την γκαρνταρόμπα σας με ένα υδατό φορεματάκι. Πρώτα απ' όλα θα ζηλώστε και θα καθορίσετε το επανωφόρι ή ταγιέρ που δεν θέλετε πιά να φορέσετε. Και έπειτα διαλέξετε ένα από τρία μοντέλα που σας παρουσιάζουμε ανάλογα με το τι θέλετε να κανετε. Είναι πολύ κατάλληλα για το είδος της μεταποίησης που σας προτείνουμε.

τά φάιν. Έπειτα τα λαμέ φασονάι σε απλές αποχρώσεις και πολλές δαντέλλες λευκές και μαύρες για βραδυνές τουαλέττες.

ΦΟΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥΝΙΚ

Οι βραδυνές τουαλέττες έχουν έντελως διαφορετική γραμμή από τα φορέματα της ημέρας.

Εδώ η μέση τονίζεται ελαφρά και η φούστα κάτω από το κορσός απλώνεται σαν ένα τεράστιο λουλούδι με ολόσινα τα πέταλά του.

Το σατέν, η δαντέλλα, η μουσελίνα είναι τα πιο κατάλληλα ύφασματα γι' αυτή την «κούπη», που συμπληρώνεται με μανικάκια φούσκες που αρχίζουν κάτω από τον ώμο στην ίδια ακριβώς γραμμή με το ντεκούπ.

Άλλη γραμμή για τις βραδυνές τουαλέττες με περιορισμένο φάρδος χρησιμοποιείται πολύ όταν πρόκειται για ύφασματα λαμέ.

Τα εφειμένα λαμέ δεν μοιάζουν με τα γυναστά μας λαμέ. Έχουν φόντο άσπυμένο ή χρυσό, αλλά τα σχέδιά τους είναι πολυχρώμα «σκαζόν».

Οι λαμέ τουαλέττες είναι πολύ απλές δσον αφορά την «κούπη», έχουν μακρύς φούσκες, μεγάλα ντεκούπ και διόλου μανίκια.

Η βενετιά όμως του χειμάνος θα είναι το μαύρο βελούδο, που θα χρησιμοποιηθεί για ολόσινα φουρώ, θα κεντιέται με αζαί και θα γαρ-νιρεται με δαντέλλα.

Η ΑΛΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Περιέργη. Καλλιθέα: Για να υπογράφεται «Μιράντα», σημαί-νει ότι θέλει να κρατήσει το ήκονό της.

Α γ ρ ά μ π ε λ η, Βόλο: Εύχαρίστας θα σας δώσω τις πληροφορίες που μου ζητάτε, αν μου γράψετε τη διεύθυνσί σας.

Μιμή Πενσόν: Βέβαια είναι βαφή και δεν σας συμβουλεύω να κάμτε τέτοια κακή αρχή.

Τ. Α. Μ. 125: Σ του Μπακάκου ή του Μαρτινοπούλου θα βρήτε τα πέλματα που ζητάτε. Νομίζω ότι στοιχίζουν γύρω στις 150 δραχμές.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ενα διακριτικό φως φώτιζε το σαλονάκι του παλατιού. Όρθια στη μέση της κάμαρας, η Σάνγκαιη χόρευε, στολισμένη με περιδέραια και με χρυσά κοσμήματα. Τα πόδια της, ασάλευτα ως τα γόνατα, ακολουθούσαν τα λυγίσματα του φιδίσου κορμιού της.

— Θαυμάσιο! ψιθύρισα στον-οικοδεσπότη, ένα πλούσιο κι' έ-ξευρωπαϊσμένο Μαλαίο, που έδινε συχνά τέτοιες γιορτές για τους Εύρωπαίους φίλους του.

Εκείνος χαμογέλασε κι' απάντησε, καμαρώνοντας:

— Ναι, η Σάνγκαιη έχει χορευτικό δαιμόνιο. Δεν υπάρχει άλλη σαν κι' αυτή σ' ολόκληρο το Πενάγκ, ούτε και στη Σιγκαπούρη...

Κρίμα όμως που δεν μπορείς να δής το πρόσωπό της!

Μόνο τότε πρόσεξα πώς — αντίθετα με τις συνήθειες του τόπου της — η χορεύτρια δεν είχε σκώσει καθόλου τον πέπλο που της σκέπαζε το πρόσωπο.

Αργότερα, στον κήπο, όπου μάς σερβίρισαν παγωτά, ο οικοδεσπότης μου εξήγησε:

— Η Σάνγκαιη δεν έχει αριστερό μάτι! Κι' η αδειανή κόγχη του αποτελεί άτακτο θέαμα!... "Αν ωστόσο δεν είχε χάσει το μάτι της, θάταν σήμερα γυναίκα κανενός φτωχού σκαφτιά. Η έπιτυχία της ως χορεύτριας οφείλεται στο χάσιμο του ματιού της.

Η ιστορία φαινόταν ενδιαφέρουσα. Τον παρακάλεσα να μου τη διηγήθη.

— Ό,τι θα σου πω, άρχισε, δεν έχει άποδειχθεί ποτέ στο δικαστήριο, αν και ξέρουν όλοι πώς έγιναν έτσι τα πράγματα. Γι' αυτό κι' η Σάνγκαιη γλύτωσε απ' το σκοινί του δημίου.

Σεμπαδάγκ χύθηκε τότε πάνω της, σαν θηρίο...

»Η Σάνγκαιη συνήλθε άργα τη νύχτα. Άνασκήθηκε με κόπο. Τό μάτι της πονούσε φριχτά. Ένοιωσε όλο το κορμί της βαρύ, σαν μολυβένιο... Ουμήθηκε με φρίκη, ό,τι είχε γίνει. Σκέπασε το πρόσωπό της μ' ένα κουρέλι και προχώρησε τρεκλίζοντας μέσ' στο σκοτάδι.

»Δεν ήξερε κι' η ίδια που πήγαινε... Πάντως, ήταν άδύνατο να γυρίσει στο χωριό της, έτσι άτμισμένη... Μέσ' στο σκοτάδι του χαμένου ματιού της, της φαινόταν πώς έλαμπε ένα κόκκινο φως: η έκδίκησι!

»Τα δημερώματα, σωριάστηκε κατάκοπη μέσ' στις καλαμιές. Εκεί τη βρήκε ο Κάβι, ένας νεαρός βαρκάρης του Πενάγκ. Τη σηκωσε στα σιδερένια μπράτσα του, σαν πουλούπο, και την κουβάλησε στη βάρκα του.

— Τι έπαθες, μικρούλα; της ψιθύρισε.

»Κι' άπλωσε το χέρι του, για να της ξεσκεπάσει το πρόσωπο.

— Όχι, όχι! φώναξε εκείνη, με τέτοιο τόνο, που ο νέος δεν τόλμησε να επιμείνει.

»Εκείνη την ημέρα, ο Κάβι δεν τραγούδησε, όπως έκανε πάντα, τραδώντας κουτί για το Πενάγκ... Είχε συμπάθει στη Σάνγκαιη από την πρώτη στιγμή. Την πήγε σε μια δασκάλα του χορού. Η κοπέλλα φάνηκε άμέσως πώς είχε μεγάλο ταλέντο στο χορό. Ποτέ δεν δέχτηκε όμως να δείξει το πρόσωπό της σε κανένα. Τόχε σκεπασμένο πάντα μ' ένα λεπτό πέπλο, όπως και τώρα.

»Ο Κάβι πλήρωνε τα δίδακτρά της, και πήγαινε να τη συναντήσει κάθε φορά που γύριζε απ' τα μακρινά ταξίδια του στο ποτάμι. Την άγατούσε τρελλά, κι' ως μ' ένα μήνα είχε δει ποτέ το πρόσωπό της.

Εκείνη ένοιωσε πώς το μυστήριό της τον κρατούσε σκλάβο της κι' υποδαύλιζε τη φλόγα του έρωτά του.

»Ο Κάβι καταλάβαινε πώς θα γινόταν δική του μόνο όταν θα τόδελε ή ίδια. Και ζητούσε να της αποδείξει πόσο μεγάλος ήταν ο έρωτάς του. Η Σάνγκαιη ένοιωσε πώς τον είχε κάμει πιά πειθήνιο όργανό της, κατάλληλο για το σκοπό που επέδιωκε.

»Ενα βράδυ που έτοιμαζότανε να φύγει, του είπε:

— Όταν θα γυρίσης, αν το θελήσεις, η Σάνγκαιη θα γίνει γυναίκα σου...

— Θα γυρίσω σε δυο μήνες! απάντησε εκείνος.

»Αργήσαν πολύ να περάσουν αυτοί οι δυο μήνες και για τους δυο τους...

Η χορεύτρια είχε γίνει πιά ξακουστή για την τέχνη της.

»Όταν πέρασαν οι δυο μήνες, άρχισε να ζητάει πληροφορίες για τον Κάβι. Κι' ένα βράδυ, έμαθε πώς είχε γυρίσει επιτέλους.

»Εβαλε τότε τις δυο σκλάβες της να της αλείψουν το κορμί μ' άρώματα και να τη στολίσουν. Διάταξε τους μουσικούς να παίξουνε σιγά, πίσω από μια μεταξωτή κουρτίνα. Κι' έμεινε μονάχη, περιμένοντας τον Κάβι...

Όταν τον είδε να μπαίνει, άρχισε να χορεύει.

»Εκείνος την κύταζε, άκίνητος, θαμνωμένος, μεθυσμένος απ' τ' άρώματα.

Σε κάθε στροφή του χορού, η Σάνγκαιη πετούσε ένα-ένα τα στολίδια και τα πέπλα της. Μά το πρόσωπό της έμεινε πάντα κρυμμένο.

»Πλησίασε ξαφνικά τον Κάβι. Έκείνος την αγκάλιασε. Μά αυτή του ξέφυγε.

— Περιμένε να δής πρώτα το πρόσωπό μου! του είπε.

»Και το ξεσκέπασε απότομα, φανερώνοντας του το άποκρουστικό θέαμα της αδειανής κόγχης! Ο νέος ένοιωσε ένα κλονιστικό χόλο. Για μια στιγμή, η Σάνγκαιη νόμισε πώς θάκανε το παιχίδι...

Μά το πάθος του Κάβι υπέρσχυσε, κι' άνοιξε την άγκαλιά του για να τη σφίξει και πάλι. Τότε εκείνη του φώναξε:

— Τα μπράτσα που θα μ' αγκαλιάσουν, θ' αφήσουν άτι μώροχο τον κακούργο που με κατανήσε έτσι!

— Πού είναι; μούγκρισε άγρια ο Κάβι.

— Θα σ' οδηγώσω εγώ...

»Την άλλη μέρα, βρέθηκε δεμένο σ' ένα δέντρο το πτώμα του Σεμπαδάγκ. Οι κόγχες των ματιών του ήταν πλημμυρισμένες στο αίμα κι' αδειανές.

Ο οικοδεσπότης σώπασε.

— Κι' ο Κάβι, ρώτησα ψιθυριστά.

— Άνακαλύφθηκε. Δεν άρνήθηκε την πράξη του. Μά δεν είπε λέξη που να ένοχοποιή τη Σάνγκαιη. Θά θανατωθή σε λίγες μέρες...

— Κι' η Σάνγκαιη;

— Τη βλέπεις. Χορεύει! Γυναίκα είναι! Μπορεί ποτέ κανείς να νοιώσει την καρδιά μιας γυναίκας;...

Ε. ΡΟΜΙΕ

Την κύταζε άκίνητος, θαμνωμένος, μεθυσμένος από τ' άρώματα...

»Πριν από δυο χρόνια, η Σάνγκαιη εργαζότανε σε μια φυτεία καουτσούκ. Ήταν σωστή καλλονή... κι' αναγκαζότανε να μεταχειρίζεται συχνά τα δόντια και τα νύχια της για ν' άποκρούη τις έρωτικές επιθέσεις των νεαρών. Ο μόνος που δεν της είχε μιλήσει ποτέ και που φαινότανε πώς δεν την πρόσεχε, ήταν ο Σεμπαδάγκ. Καταγόταν από ένα μακρινό χωριό κι' ήταν άκοινωνήτος, με στενό μέτωπο, σαν κτήνος. Ποτέ του δεν κύταζε κανένα κατάρματα. Όπως αποδείχθηκε δέ, έκρυβε μέσα του ένα κτηνώδες πάθος για την κοπέλλα.

»Ενα βράδυ, την ώρα που οι άντρες είχαν γυρίσει απ' τις δουλειές τους, η Σάνγκαιη πήρε ένα άσκι και πήγε να τ' άγει στο ποτάμι. Κανείς δεν πρόσεξε το Σεμπαδάγκ, που έφυγε λίγο πριν απ' αυτήν και την περίμενε, κρυμμένος στις καλαμιές. Μόλις έφτασε εκεί η κοπέλλα, την άρπιαξε απ' τους ώμους. Εκείνη πάληψε άγρια, τόν δάγκασε στ' αυτί με λύσσα. Τότε ο Σεμπαδάγκ σήκωσε ένα χοντρό κλαδί και τη χτύπησε στο πρόσωπο, στ' αριστερό μάτι.

»Η δύστυχη έβγαλε ένα βογγητό και σωριάστηκε χάμα. Ο

ΤΑ ΟΙΩΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΤΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ο Ρίκο άνοιξε την πόρτα του γραφείου του κι έριξε μια προφυλακτική ματιά στο κακοφωτισμένο ρεστοράν. Η μακρόστενη σάλλα, με τα τραπέζια της έτοιμα για το βραδυνο φαγητό και τη μικρή χορευτική πίστα στη μέση, ήταν αδειανή και σιωπηλή.

Αφού άφουγκράστηκε με προσοχή, ο Ρίκο ξαναγύρισε στο γραφείο του και ξανακλείσε πίσω του την πόρτα.

— Έχομε ακόμη μισή ώρα, ώσπου να φανή ο πρώτος πελάτης. Τι σ' άνησχυει; του είπε ο άνθρωπος που καθότανε σε μια πολυθρόνα από κόκκινο δέρμα, κοντά στο τραπέζι.

Ήταν ένας ξανθός γίγας, με τετραγώνους ώμους. Φορούσε ένα κοστούμι τσαλακωμένο και σκονισμένο. Το καπέλλο του, με τα κατεβαστά μπόρα και τη φθαρμένη κορδέλλα, στολιζότανε μπροστά με μια μεγάλη λαδία.

Το φαρδύ πρόσωπό του ήταν σκληρό σαν το γρανίτη κι' είχε ένα χρώμα άσπροκίτρινο. Τα μάτια του, γκριζά ανοιχτά, είχαν κάτι απ' την απόχρωση του πάγου.

Ο Ρίκο τον κύταζε, παραγμένος κι' άνησχυος. Τό ίδιο του συνέβαινε πάντα, όταν βρισκότανε μπροστά στο Μπέιρντ. Ήξερε πώς ήταν επικίνδυνος, αυτός ο τύπος — κι' όμως τον μαγνητίζε, σαν φέιδι.

Ο Μπέιρντ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα βρώμικο μονηλί, δεμένο απ' τις τέσσερις γωνίες, κι' άδειασε το περιεχόμενο του πάνω στο γραφείο. Ο Ρίκο κύταζε προσεκτικά τ' όβραχιά του, έκείνο με τα διαμάντια και τα σμαράγδια... άνατρίχιασε από άπληστία...

Ποτέ του δεν είχε δει τόσο ωραίο κόσμημα!

Μά ύστερα επικράτησε πάλι η φρόνησι στο νου του. Σκέφθηκε πώς δεν ήταν «στο έδος του» αυτό τ' όβραχιά. Θάταν πολύ επικίνδυνο ν' άνακατευτή σ' αυτή την ιστορία — όσο είναι για ένα νάνο τ' ά να μετρηθή στ' έγροβιές με τον Τζος Λιούις!

Δεν σού τόπα χίλιες φορές να μην κλέβης κάτι τέτοια πράγματα; είπε, μανιασμένος γιατί άναγκαζότανε να παραδεχθή την ανεπάρκειά του. Τι να τ' άκανω;... Τά πετράδια που είναι ταιριασμένα τόνα με τ' άλλο. Άν τα χωρίς κανείς, δεν αξίζουνε πιά τίποτα!

— Άστα αυτό! Μην προσπαθής να μου τ' άσκάνεις...

— Άνακαλύφθηκε, με παρόξυνε ο Μπέιρντ, με παρόξυνε η μαλακή φωνή. Τό βραχιόλι αυτό κοστίζει δυο - τρία χιλιάδικα, ό,τι κι' αν τ' άκάνεις.

Ο Ρίκο άνοήκωσε τ' όβραχιά του. Δεν ήθελε να παραδεχθή μπροστά στο Μπέιρντ πώς δεν ήξερε κανένα πού να μπει

να τ' άουλήσει ένα κόσμημα τέτοιας αξίας. Από τότε που άρχισε να «δουλεύει» με τον κολλοσσό, ήθελε πάντα να τ' άκάνει εντύπωση.

Δεν μου κάνει, δήλωσε. Είναι πολύ επικίνδυνο!

Ο Μπέιρντ τον κύταζε έπιμονα, διαπεραστικά.

— Κι' όμως θά τ' άκάνεις, Ρίκο, είπε. Έγώ άναγκαστήκα να μαχαιρώσω άνθρωπο, για να τ' άβάλω στο χέρι.

Ο Ρίκο νόμισε πώς θά πνιγότανε. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά με καλπασμό.

— Τι... τί είπες; τράυλισε.

Ο Μπέιρντ άπλωσε τ' ό χέρι του, για να πάρη ένα τσιγάρο μέσα από ένα κουτί, που βρισκότανε στο γραφείο τ' ά Ρίκο. Συγχρόνως χαμογέλουσε σαρκαστικά. Τόν διασκεδάζε ο ξαφνικός φόβος που διάβαζε μέσ' στα μάτια του άλλου.

— Πήγε να βάλ' τις φωνές, αυτή η κατσίκα! του εξήγησε. Κι' έκει κοντά περιπαλούσε ε

να αστυνομικό αυτοκίνητο. Για να σωπάσει, άναγκάστηκε να τ' άμαχαιρώσω. Ίσως να τ' άχη κακάρωσε τώρα που μιλάμε...

Ο Ρίκο κόντευε να λιποθυμήσει... Είχε γαντζωθεί απ' την άκρη του γραφείου του κι' είχε γίνει άσπρος σαν πανί.

— Τσακίσου από δώ, παλαβέ! φώναξε. Ξέρεις καλά πώς η αστυνομία θαρθή πρώτα - πρώτα σε μένα. Ξέρουνε, βλέπεις, πώς τριγυρίζεις εδώ όλη την ώρα, και τούς έχουνε μπη φύλλοι στ' αυτιά!... Δρόμο λοιπόν! Και να μην ξαναπατήσης τ' ό πόδι σου στο μαγαζί μου!

Ο Μπέιρντ χασμουρήθηκε. Ήξερε καλά πόσο φοβισμένος ήταν ο Ρίκο. Γι' αυτό άκριβώς τόν είχε διαλέξει: για τ' έδειλία του. Ύπνηχαν κι' άλλοι κλεπτοπόδοχοι, μά με κανένα δεν θά μπορούσε να τ' άκανονισέ έτσι εύκολα, σε μια κρίσιμη στιγμή, όσο με τ' ά Ρίκο.

Ήξερε καλά εξ' άλλου τ' ό γο

ητεια που έβασκούσε πάνω του. Εκπροσώπουσε εκείνο που θάθελε ο Ρίκο νάταν ο ίδιος: ψήλος, δυνατός, άμείλικτος, ο τύπος τ' ό φονιά! Ήταν η ένσάρκωση των όνειρών του Ρίκο — όνειρών που δεν θά πραγματοποιόντανε ποτέ.

— Χρειάζομαι λεφτά... είπε, ενώ άναθε τ' ό τσιγάρο του και τ' άναθε ύστερα με τ' ό νύχι του τ' ό σπέρτο στην άλλη άκρη της κάμαρας. Δός μου 500 δολάρια και κράτα τ' ό βραχιόλι.

Ο Ρίκο ήταν τρομοκρατημένος. Για να τ' ά π' ά Μπέιρντ πώς μπορούσε να πεθάνει ή γυναίκα που είχε χτυπήσει, θάχε βάσιμους λόγους να τ' ά πιστεύει... Μια δολοφονία! Δεν είχε προβλέψει τέτοιο πράγμα, τ' ό μέρα που είχε καυχθή στο Μπέιρντ πώς ήταν ικανός ν' άγοράσει και να διαθέσει ό,τι κι' αν τ' άφαιρνε...

Πέρασε τ' ό χέρι του πάνω στο γραφείο, για να σπρώξει έτσι τ' ό βραχιόλι μπροστά στο Μπέιρντ.

— Ούτε πεντάρα, δήλωσε. Πάρτο κι' όφ' ό γ' ό! Νομίζεις πώς έχω όρεξη να με τσακώσουνε για συνένοχο; Μπορεί νάσαι παλαβός, έσύ, έγω όμως έχω ακόμα τ' ά μυαλό μου!

Ενας μύς τ' ό δεξιού βλεφάρου τ' ό Μπέιρντ τρεμούλιασε. Άνοιξε τ' ό παλτό του, για να δ' ό Ρίκο τ' ό λαβή τ' ό πιστολιού που είχε κάτω απ' τ' ό μασχάλη του, μέσα σε μια θήκη.

— Πεντακό ια, Ρίκο, είπε. Κι' ό Ρίκο διάβασε μια άπειλή μέσ' στα ανοιχτόχρωμα μάτια του. Τό πρόσωπο του γυμνίστηκε από ιδρώτα. Ώστόσο απάντησε μ' όρμη:

— Όχι! Δεν μπορείς να μ' άναγκάσεις να κάνω ό,τι δεν θέλω! Δουλεύουμε μαζί, έλά...

— Πεντακόστια, ξανάπε ο έχω Μπέιρντ. Και γρήγορα! Δεν έχω καιρό να χάσω...

Σκυμμένος πάνω απ' τ' ό τραπέζι, ο Ρίκο έβγαλε απ' την άγωνία του και φαινότανε σαν ποντικός πιασμένος στη φάκα...

— Φύγε! είπε. Και πάρε τ' ό βραχιόλι. Δεν τ' άγγίζω, άκόμα κι' αν μου τ' ό χρίσεις. Ο Μπέιρντ τέντωσε άπ' ότομα τ' ό χέρι του κι' άπαξε απ' τ' ά πέτα τ' ό σακκακιού του τ' ό Ρίκο. Τόν τραβήξε πάνω απ' τ' ό γραφείο, σαρωνώντας τ' ό χαρτιά, τ' ό κουτί με τ' ό τσιγάρα και τ' ό τηλεφώνω, που πέσανε όλα χάμα, άνακατα.

Ώστερα σηκώθηκε όρθιος κι' άνασκήκωσε τ' ό Ρίκο στον άέρα, σαν πανίη κούκλα παραγμισμένη με πύθρο. Έκείνος κύταζε με γοργή ματιά τ' ό άπαθη γοργή ματιά τ' ό Μπέιρντ.

— Πεντακόστια, είπα, πρόσφερε ο Μπέιρντ με μαλακή φωνή.

Και, με τ' άριστερό χέρι,

Μικρές Ιστορίες

Όποιος πρόλαβε...

Ο νεαρός Άτυχιδης αντιμετώπιζε τον τελευταίο καιρό οικονομικό αδιέξοδο.

Καθηφής, λοιπόν, και άπογοητευμένος, κάνει άσκοπες βόλτες κατά μήκος της φαληρικής ακτής.

Δεν θά ήταν άσχημο να δώσω ένα τέλος!... μονολογεί ο δυστυχής, ριχνώντας φευγαλέα βλέμματα στη θάλασσα. Μά που να βρεθ' ή βροχή τ' ό θάρος; συμπληρώνει σε λίγο άναστενάζοντας.

Ξαφνικά, όμως, ακούει κάτι φωνές από μ' ά βάρκα, που δεν άργεί να τις άναγνωρίσει.

Είναι κάποιος φίλος του που, πριν δυο μήνες, προσελήφθη σε μ' ά εταιρεία και τώρα έχει πέσει από τ' ό βάρκα και κινδυνεύει να πνιγ'.

Βοήθεια! Βοήθεια!... φωνάζει μ' όση δύναμη τ' ό έχει άπομείνει.

Μά ο Άτυχιδης δεν είναι διατεθειμένος να δώση καμιά βοήθεια. Και, τ' ό έπομένη, πηγαίνει κατ' εύθειαν στην έταιρεία που δουλεύε ο φίλος του.

Κύριε διευθυντά, λέει, θά ήθελα να με προσλαμβάνατε εις άντικατάστασι τ' ό υπαλλήλου σας, που πνίγηκε χτές...

Ήταν, ξέρετε, πολύ φίλος μου!...

Δυστυχώς, κύριε, ή θείσι τ' ό φίλου σας που πνίγηκε κατελήφθη ήδη από χτες, από έναν άλλον φίλο του μακαρίτη, που τ' ό ώρα τ' ό δυστυχήματος ήταν μέσα στην ίδια βάρκα, τ' ό απάντησε ο διευθυντής.

— Όκκαλο ο Άτυχιδης!...

ικοὺς ἀπ' τοῦς
 γιὰ νὰ σὲ πε-
 ρὺς ξέρουν αὐτοὶ
 σουνε τὴ γλῶσ-
 σῳς γιὰ νὰ δια-
 σαζῇ σου, Ρίκο.
 ἔτσι, ἔτσι, ἔτσι.

...μοι, όταν μα-
...ογράφοι τὴ δο-
...ρούς. Θέλω λοι-
...σω αὐτὸ τὸ ἐγ-
...ορώτερο. Ἄν
...ς το. Δὲν θὰ
...νεῖς, ἔχεις τὸ
...ω τὸ Μπέιροντ,

ωσε τὸ μέτωπό
ἀπὸ κρυῖον ἰ-
πῶς μπορούσε
τὸν Ὀλιν. Ἄν
ὁ Μπέϊρντ, θά-
για τὸ τομάρι
ὁ θάνατος.

κύτταξε προ-
τεψε τί συνέ-
ου.
ακώσουμε πριν
δα, τοῦ εἶπε.
ῦμε γὰρ σέ φι-

κρατητήριον,
δώσουμε ἕνα
... Ἐλα, Ρί-
βλάκα! Μί-
την ἀπόφασί
... χρόνια. εἰ-

κῶς με μικρο-
τέϊρντ ἦταν ὁ
πελάτης του.
ὅλας ἓνα τε-
τὴ συνεργα-
στοὺς τελευ-

ἄν πρόδινε τὸ
 ἀπόφευγαν ὁ-
 χοληριασμένο.
 αἰθόλου σκοπὸ
 δουλεία του,
 εἰμένανε τὰ

Μὲ φιλοφρονη-
Μὰ δὲν ξέρω
τὴ Μπρούς
ιόλι της. Ἄ-
κύνταξε γιὰ
τας νὰ συγ-

...ος, Ρίκο; ἐ-
...ς πάνω ἀπ'
...θαύκονες νά-
...ὐτὸ πού λές.
...ήχτηκε πίσω

λα οὐκ ἔστι
κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῦ
ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀποφύγε-
ντος καὶ ἀποφυγῆς
αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀποφύγει
ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ
καὶ ἀποφυγῆς αὐτοῦ
καὶ ἀποφυγῆς αὐτοῦ
καὶ ἀποφυγῆς αὐτοῦ

ὡς δὲν θὰ
μόνος τοῦ
ἑσέως του!
καὶ σύ!..
πῶς νὰ ἐπι-
στῇ ἐπὶ σὺ

ἔω, δὲν ἔχω
 οὐ σφίγγον-
 πόνω, ἀπ'
 αἰσε ἀπ' τὰ
 τὸν ἀνάνυ-

καὶ τὸν τρά-
ου, παληάν-
ω πῶς μοῦ

«...ξενήσουμε, στο κρατητήριο,
 εν βέλγας. Θά σου δώσωμεν ένα
 κράιο μικρό καλλί...» Έλα, Ρί-
 κo, μὴν κάνης τὸ βλάκα! Μί-
 σε!

Ὁ Ρίκο πήρε τὴν ἀπόφασί
 του. Στὰ τελευταία χρόνια, εἶ-
 ναι νὰ κἀνὴ διαρκῶς με μικρο-
 πωδότες. Ὁ Μπερίντ ἦταν ὁ
 πρῶτος μεγάλος πελάτης του.
 ἔχε κερδίσει κι' ὅλας ἕνα τε-
 ςαστιο ποσὸν ἀπ' τὴ συνεργα-
 α του μαζί του, στοὺς τελευ-
 αίους μῆνες.

Κι' ὕστερα, ἂν πρόβεινε τὸ
 πείριντ, θά τὸν ἀπόφευγαν δι-
 οὶ οἱ ἄλλοι σὰν χολερασμένο.
 ἔν τῷδε ὅμως καθόλου σκοπὸ
 ἔ σταματήση τὴ δουλειά του,
 ὅρα πού τὸν περιμένανε τὰ
 εὐγάλα κέρδη.

— Ἄν ἤξερα κάτι, θά σὰς
 πλεγα, δῆλωσε με φιλοφρονη-
 κὸ χαμογεῶν. Μὰ δὲν ξέρω
 ποτε... οὐτε γιὰ τὴ Μπρους
 τε γιὰ τὸ Βροχιόλι τῆς. Ἀ-
 λούτως τί-τε!

Ὁ Ὀλιν κῦτταξε γιὰ
 ὅσο, προσπαθώντας νὰ συγ-
 ατήσῃ τὴ μαγία του.

— Εἶσαι βέβαιος, Ρίκο; ἔ-
 μπειν, σκύβοντας πᾶνω ἀπ'
 ὄραιο. Καλὰ θάκανε νά-
 βέβαιος γι' αὐτὸ πού λες.
 Ἄλ...

Ὁ Ρίκο τραβήχτηκε πίσω
 τ' αὐτῶν.

— Αὐτῶμαί, ἀλλὰ δὲν μπο-
 νά σὰς πῶ περισσότερα ἀπ'
 α ξέρω. ἔχω ἀπὸ προχθές
 δῶ τὸ Μπερίντ. Δὲν ακου-
 τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ τὸ
 χιολί.

Ὁ Ὀλιν σηκώθηκε.

— Δὲν θά μού ξεφύγῃ, ὁ
 εἰντ, εἴπε ἀποφασιστικά.
 φαντασθῆς δὲ πῶς δὲν θά
 ἴσῃ. Δὲν θάναί μόνος του,
 ἡμέρα τῆς ἐκτελεσῶς του!
 τοῦ κάνης παρέα καὶ συ'...
 δίνω ἀκόμα μιά πιθανό-
 α καὶ σοὺ συνιστῶ νὰ ἐπι-
 ἴθῃς. Μήπως ἔχεις ἐσὺ αὐ-
 τὸ Βροχιόλι;

— Σὰς τὸ ξαναλέω, δὲν ἔχω
 , ξανάπε ὁ Ρίκο σφίγγον-
 τὰ δοντια.

Ὁ Ὀλιν ἔσκυψε πᾶνω ἀπ'
 ὄραιο, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ
 α τοῦ σασκακιοῦ, τὸν ἀνάγ-
 νει νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν τρά-
 νει με μανία.

Ἀλλοίμονό σου, παληγι-
 πε, ὅν ἀνοικαλύψω πῶς μοῦ

Ξηρά στοιχεία και Μπαταρία
BEREC
Η καλύτερη Μπαταρία
του κόσμου.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΑΡΑΓΑΤΣΙΑΝΟΥ 8 - ΤΗΛ. 27-938
ΕΞΕΛΙΚΗ - ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 - ΤΗΛ. 23-66

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΤΗΛ. 612.006
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ - ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Μάγερ 23α (Πλατ. Βάθης - παρά
την Ομόνοια) 9-12, 5-8

Ινστ. Καλλ. **Constant**
Θεραπεία ρυτίδων, λεκέδων, φακίδων
Περικλέους 28 - Τηλ. 36.396

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Έρμου 51
Ριζική θεραπεία παχυσαρκίας με σύστημα Spirex. Αισθητική προσώπου - στήθους - δέρματος. Αποτριχώσεις, παλαδές, ρυτίδες με τις μοντέρνες θεραπείες και τα τελευταία μηχανήματα.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΓΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Όδος Κρήτης 6
(πάρδος Λισίων, πλατ. Βάθης)
Δέχεται καθ' ἐκάστην. Τηλ. 52869

PERMANENT
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

περ φέμματα! μούγκρισε.
Υστερα έσπρωξε προς τα πίσω το Ρίκο, με τόση όρμη ώστε έπεσε χάρω μαζί με την πολυθρόνα του.
— Μή νομίζης πως με ξεφορτώθηκες, πρόσθεσε. Θα ξανάρθω γρήγορα.
Για πολλή ώρα αφού έφυγε ο Όλιν, ο Ρίκο έμεινε ακίνητος στη θέση του, κυττάζοντας μηχανικά τα ιδρωμένα χέρια του.

Β'
Ο Έντ Ντάλλας κώθηκε στον τηλεφωνικό θάλαμο. Ενώ περίμενε να του απαντήσουν, παρακολουθούσε απ' το κρύσταλλο της πόρτας του θαλάμου την κίνησή στο χώλλ του ξενοδοχείου. Κιτάζε ιδίως τις όμορφες γυναίκες κι' αναστασιόταν με ποιάν απ' αυτές θα προτιμούσε να περάσει τη νύχτα, αν κάποιο θαύμα του πρόσφερε τη δυνατότητα να διαλέξη...

Τέλος αντήχησε στ' αὐτί του μία γυναικεία φωνή:
— Έδώ Διεθνές Αστυνομικών Ποικτορείον. Τί θέλετε;
— Είμαι ο Έντ, απάντησε ο Ντάλλας. Σε παρακαλώ, μι- κρούλα μου, δώσε μου στο τη- λέφωνο το γέρο.
— Περίμενε στ' ακουστικό. Σε μερικές στιγμές, ακού- στηκε ή ξερη φωνή του Χάρ- μαν Πουρβίτς, του διευθυντού του ποικτορείου:

— Τί τρέχει, Ντάλλας;
— Ο «Αράπης» έχει επισκέ- ψει, είτε γρήγορα ο Ντάλλας. Έναν άντρα και μία γυναίκα. Έκείνος ήταν ένας εύσωμος πε- νητάς, με ύψος ανθρώπου που έχει γεμάτο πορτοφόλι. Έκείνη είχε τέτοια όμορφιά, που λίγο έλειψε να πείσω χά- μω όταν την είδα...

— «Αράπης» τους περι- μένε. «Ανέβηκαν κατ' ευθείαν στην καμαρά του... Τί θέλετε να κάνω τώρα;

— Να η λέτε «αράπη» το μαχαράγιο, είπε ψυχρά ο Πούρ- βίτς. Είν' ένας Ίνδος, από αρι- στοκρατική γενιά...

— Καλά, καλά! Τί άοάπης, τί Ίνδος. Το ίδιο κάνει... Τί να κάνω λοιπόν τώρα μ' αὐ- τούς τους δυό; Να τους παρα- κολουθώ;

— Θάπρεπε να μάθουμε πρώτα περί τίνος πρόκειται. Δεν μπορούμε να ριψοκινδυνεύ- σουμε. Δεν τον επισκέφθηκε άλλος ής τώρα;

— Μόνον οι δυο άνθρωποι της πρεσβείας κι' ή πεταλου- δίτσα που πήρε για συντρο- φιά του χτες τη νύχτα.

— Αὐτοί δεν λογασιάζονται.
— Ο κεύ. Θα δώ τώρα τί μπορώ να κάνω. Θα σάς ξανα- τηλεφωνήτω αργότερα, αν υ- πόσχη τίποτε νεώτερο.

Κι' ο Ντάλλας έκλεισε το τηλέφωνο, βγήκε απ' το θάλα- μο και προχώρησε γρήγορα στο χώλλ του ξενοδοχείου «Κο- σμοπολίτ», ως την πολυθρόνα απ' όπου ο Τζάκ Μπουρνς επέ- βλεπε την είσοδο με την άκρη του «ατιού του, ενώ φαινόταν να βυθισμένος στο διάβασμα μιας ήπιποδονιακής έφημερί- δας.

Ο Ντάλλας έσκυψε πάνω απ' τον ώμο του και τού είπε:
— Με στέλνει ο γέρος να μάθω κάτι γι' αὐτόν... Τον άιό που πήγαν άπάνω, Έσύ αείνω

έδώ κι' έχε τα μάτια σου τέσ- σερα. "Αν δής τίποτα, τηλεφώ- νησε στο γραφείο.
Ο Μπουρνς ανασήκωσε τους ώμους του.

— Μούχλιασα πιό σ' αυτό το καταραμένο το χώλλ, γκρί- νιασε. Θα προτιμούσα να πα- ρακολουθώ την ξανθούλα... Θα μου δώσης τον αριθμό του τηλεφώνου της, Έντ; Ίσως να δέχεται στο σπίτι της.

— Όχι σένα πάντως! Πρέ- πει νάχη βελουδένια δάχτυλα εκείνος που θα χαϊδέψη τέτοιο μεταξωτό δέρμα. Νομίζεις πως δεν την όρέχτηκα κι' έγω;

— Πρέπει να ληστέψης μία τράπεζα, για να μπορέσης να την πλησιάσης. Θέλουμε πολ- λά λεφτά κάτι τέτοια θηλυ- κά πολυτελείας.

— Δεν έχεις άδικο, παραδέ- χτηκε ο Ντάλλας. Κιτάζε τώ- ρα να μη σε πάρη ο ύπνος! Ο γέρος ένδιαφέρεται τρομερά γι' αυτή τη δουλειά.

— Κρίμα που δεν μπορώ να πώ κι' έγω το ίδιο... μουρμού- ρισε ο Μπουρνς μ' ένα χασμου- ρητό.

Ο Ντάλλας διέσχισε το γε- μάτο χώλλ. Κάθισε σε μία ψά- θινη πολυθρόνα, μπροστά στην είσοδο, γυρισμένος λίγο, έτσι που να μπορή να επιδλήπη τα άσανσέρ.

Περίμενε έτσι για πολύ, πά- νω από μία ώρα, ώσπου να ξα- νακατεθούν οι επισκέπτες του μαχαράγιο.

Η γυναίκα πήγαινε μπρο- στά. Ήταν ξανθή, κομψότατη, με γαλανά μάτια, με ύψος ψυ- χρό και μακρυνό. Το χαριτω- μένο κουνιστό περπάτημά της έκανε όλους τους άντρες να γυ- ρίζουν να την κυτάνε στο πέ- ρασμά της. Κι' αυτή δεχότανε με μία αγέρωχη συγκατάβασι την εκδήλωσι του θαυμασμού τους.

Ο συνοδός της ήταν ψηλός, ήλιοκαμένος, ώραίος άντρας, με γκριζά και γυαλιστερά μαλ- λιά, χτενισμένα μ' επιμέλεια

πρός τα πίσω, και με μικρό μουστακάκι. Το ύψος του και το άψογο ντύσιμό του έδιναν τέτοια επίδοξη, ώστε έπρεσά- σθηκε άκόμα κι' ο Ντάλλας, που ήταν ώστόσο αδιάφορος σε κάτι τέτοια.

Εκείνοι πέρασαν μπροστά του χωρίς να τον προσέξουνε, και κατέβηκαν την έξωτερική σκάλα του ξενοδοχείου. Ο Ντάλλας σηκώθηκε άμέσως και τους παρακολούθησε.

Πρόφτασε να τους δη' άνε- δαίνουμε σε μία μεγάλη μαύ- ρη Λασάλ, που την οδηγούσε ένα φιλιππίνος σωφέρ με κομ- ψή λιθοβά. Τ' αὐτοκίνητο ξεκί- νησε τόσο γρήγορα, ώστε ο Ντάλλας δεν μπόρεσε να το παρακολουθήσει. Σημείωσε μο- νάχα τον αριθμό του.

Υστερα σταμάτησε ένα πε- ραστικό ταξί κι' είπε βιαστι- κά στο σωφέρ:

— Γρήγορα, στη διεύθυνσι της άστυνομίας!

Τρία λεπτά αργότερα, το ταξί σταματούσε μπροστά σ' ένα ψηλό κτίριο από μπετόν. Ένώ πληρώνε το σωφέρ, ο Ντάλλας είδε τον επιβεωρητή Όλιν, που κατέβαινε από ένα άλλο αὐτοκίνητο. Έτρεξε ά- μέσως κοντά του.

— Έ, Τζώτς! τού είπε, πιάνοντάς τον απ' το μπρά- τσο. Μπορώ να σάς ζητήσω μία χάρι; Ή μήπως έχετε πολ- λή δουλειά;

Ο Όλιν τον κύτταξε, ζα- ρώνοντας τα φρύδια του, κι' απάντησε κακόκεφα:

— Δεν μου λείπει ή δου- λειά. Μα μπορώ να σάς δια- θέσω ένα λεπτό της ώρας. Έ- λατε μαζί μου... Ξερετε πως δολοφονήθηκε ή Τζέιν Μπουρνς; Ο Ντάλλας γούρλωσε το μάτια του.

— Δολοφονήθηκε; φώναξε.

Ο Όλιν κούνησε καταφατι- κά τα κεφάλι του. Υστερα προχώρησε γρήγορα στο διά-δρομο που οδηγούσε στο μικρό γραφείο του. Άνοιξε την πόρ-

τα με μία κλωτσιά, μπήκε μέ- σα και κάθισε πίσω από ένα μακρόστενο τραπέζι.

— Τη σκοτώσανε, ένώ δυό απ' τους ανθρώπους μου τεμπε- λιάζανε λίγα μέτρα πιο πέρα! πρόσθεσε. Ο φονιάς της πήρε ένα δραχιόλι από σμαράγδια και διαμάντια, που κοστίζει έντε χιλιάδες δολάρια... Της έδωσε ένα τέτοιο χτύπημα στο σαγόνι, ώστε της έσπασε τη σποιν' ή στήλη.

— Μαρε μπράδο!... Υπο- ψιάζεσθε κανένο; — Ναι. Μα άς τ' αφίσουμε τώρα, αυτά. Τί θέλετε από μέ- να;

— Πληροφορίες για μία μαύρη «Λασάλ», με αριθμό ΑΟ 67. Θάθελα να μάθω σε ποιόν άνήκει.

Ο Όλιν πήρε το τσιγάρο που του πρόσφερε ο Ντάλλας, και τ' άναψε με τον άναπτήρα που του παρουσίασε ο ίδιος.

Υστερα ρώτησε:

— Έχετε αναλάβει κομμιά ύπόθεσι;

— Ναι, μία κλοπή που έγι- νε εδώ και δεκαέντε χρόνια, απάντησε ο Ντάλλας. Μπορώ να σάς διηγηθώ αυτή την ιστο- ρία, αν θέλετε!

Ο Όλιν κούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

— Δεν άνακατεύομαι έγω με τίς κλοπές, απάντησε. Ποιος ένδιαφέρεται άλλωστε άκόμη γι' ή μία κλοπή τόσο παλιά;

— Οι άσφαλιστικές έται- ρίες, όταν πρόκειται για τέσ- σερα εκατομμύρια δολάρια, απάντησε ήσυχά ο Ντάλλας.

Ο Όλιν έκοψε μία χειρο- νομία εκπλήξεως.

— Τέσσερα εκατομμύρια; Μιλάτε σοβαρά;...

— Ασφαλώς! Οι έταιρίες είχαν άσφαλίσει τα κοσμήμα- τα που χάθηκαν. Πλήρωσαν, φυσικά, άλλ' έλπίζουν άκόμη να τα ξαναβρούνε.

Ο Όλιν κύτταξε τη φωτιά του τσιγάρου του.

— Κάτι μου θυμίζει αυτή ή ύπόθεσι, πρόφερε άργά. Έπρό- κειτο νομίζω, για τη συλλογή διαμαντιών ένός μαχαράγιο.

— Ναι, του μαχαράγιο του Τσιταμπάντ. Είχε δανείσει όλα τα οικογενειακά του κοσμήμα- τα στο Μουσείο Πουρμπράιτ. Έδώ και δεκαέντε χρόνια, το μουσείο αὐτό είχε οργανώσει μίαν έκθεσι των ώραιότερων πολυτίμων πετραδιών του κό- σμου. Ο μαχαράγιο, είχε στείλει τότε τη συλλογή του άεροπορικώς στη Νέα Υόρκη. Μα δεν έφτασε ποτέ στον προ- ορισμό της, ούτε και την ξα- ναείδε κανείς από τότε.

— Ένα χρόνο αργότερα, ο Πάλ Χάτερ επισκέφθηκε Όλλανδό κλεπταποδόχο και τού πρότεινε ν' αγοράσει μερι- κά απ' τα διαμάντια του Χάτερ; χαράγιο... Θυμάστε το Χάτερ; Ήταν ο βασιλιάς των θρασυ- τερων κλοπών... Ο κλεπταπο- δόχος τον κατάγγειλε, έπειδή δεν συμφωνήσανε στην τιμή. Τον πιάσανε τότε... μα άρνή-θηκε να φανερώσει που είχε κρύψει τα κοσμήματα.

— Έφαγε είκοσι χρόνια φυ- λακή. Είναι άκόμα μέσα, και θα βγ ή ύστερα από μερικά χρόνια. Ο Πουρβίτς, ο άφεντι- κός μου, εκπροσωπεί τις άσφα- λιστικές έταιρίες. Προσπαθού-

με δε από τότε να βάλουμε στο χέρι τα πετράδια.

— Ή μόνη έλπίδα που μας μένει είναι, όταν άποφυλακι- σθή ο Χάτερ, να του κολλη- σουμε σαν βδέλες. Ίσως μας όδηγήσει τότε στην κρυψώνα του... Άν βρούμε τα διαμάν- τια, θα πάρουμε για τον κόπο μας τέσσερες χιλιάδες δολλά- ρια κι' ένός χρόνου μισθός.

Ο Όλιν φύσησε τον καπνό του τσιγάρου του κι' ύστερα ρώτησε:

— Μόνος του έκανε το κόλ- πο ο Χάτερ;

Ο Ντάλλας ανασήκωσε τους ώμους του.

— Κανείς δεν ξέρει, απάν- τησε. Δεν βρέθηκε ποτέ ο πι- λώτος, ούτε το ύπολοπο πλή- ρωμα του άεροπλάνου... μα ου- τε και το ίδιο το άεροπλάνο! Θάταν, φαίνεται, όλοι τους

συνενοημένοι με το Χάτερ. Όστόσο, αὐτός δεν τους κα- τάγγειλε.

— Είμαστε σχεδόν βέβαιοι πως δεν πουλήθηκαν τα δια- μάντια. Ο Χάτερ φαίνεται πως είναι ο μόνος που ξέρει την κρυπτή τους.

— Άν ήταν έτσι, θα τον εί- χαν κάνει να μιλήσει οι άστυ- νομικοί.

— Νομίζετε; Έγω σας λέω λοιπόν πως του κάνανε τέτοια περιποίησι, ώστε είχε καταγ- τήσει άγνώριστος. Μα δεν μπο- ρεσαν με κανένα τρόπο να του λύσουνε τη γλώσσα.

— Τί κάθομαι και σκοτίζο- μαι τώρα μ' όλα αυτά, ένώ έχω φορτωθ ή με μία δολοφο- νία; είπε ο Όλιν μ' άνυπομο- νησία. Γιατί ένδιαφέρεσθε να μάθετε τον ιδιοκτήτη της «Λα- σάλ»;

— Θα σας εξηγήσω... Ο μαχαράγιο έπιδνε εδώ και μερικά χρόνια. Τον κληρονόμη- σε ο γυιός του. Αὐτός λοιπόν έχει δικές του ιδέες για τη ζωή. Σόδεψε με τίς φούχτες τα λεφτά του πατέρα του. Λένε πως έχει σπαταλήσει ως τώρα πάνω απ' τη μισή περιουσία του γέρο.

— Τώρα λοιπόν βρίσκεται έ- δω. Κανείς δεν ξέρει γιατί έ- κανε αὐτό το ταξίδι, έτσι ξα- φνικά. Μα οι άσφαλιστικές έ- ταιρίες ύποψιάζονται πως προσπαθ ή να έπικονωνήσει με το Χάτερ. Έχουν τη γνώμη πως θα έπιχειρήσει ναρθ ή έπαφή μαζί του, για να του προτείνη μία συμφωνία.

Ο Όλιν φάνηκε έκπληκτος. — Τί είδους συμφωνία; ρώ- τησε.

— Οι έταιρίες έχουν τη γνώμη πως ο Χάτερ θα δεχό- ταν ευχαρίστως να ξαναπολη- σή τα διαμάντια στο μαχαρά- γιο, σε μία λογική τιμή, γιατί εκείνος θα μπορή ευκολότερα να τα πλάσσει στην άγορά. Απ' όσα ξέρουμε για το μα- χαράγιο, δεν θεωρούν ίκανό να πάρη πίσω τα διαμάντια του μ' αὐτό τον τρόπο και να κρα- τήση την άσφάλεια που είσε-πραξε.

— Έγω προσωπικά δεν το πολυπιστεύω. Μα ποιος ρω- τάει τη γνώμη μας;... Μας δά- λανε λοιπόν να κατασκοπεύο- με συνεχώς το μαχαράγιο και να μαθαίνουμε ποιους βλέπει στο διάστημα της διαμονής του έδώ... Ώς τώρα, είδε μο- νάχα έναν άντρα και μία γυ- ναίκα, που φύγανε ύστερα απ' το ξενοδοχείο του μ' αυτή τη «Λασάλ». Πρέπει να μάθω ποιοι είναι αὐτοί οι δυό.

— Θα φροντίσω να σας εὐ- χαριστήσω, είπε ο Όλιν ά- πλώνοντας το χέρι του προς το τηλέφωνο. Ο Πουρβίτς μου είχε πρόσφέρει άλλους μερικές υπηρεσίες... Τί γίνεται, ο γε- ρο-κατεργάρης;

— Πάντα ο ίδιος είναι, εί- πε ο Ντάλλας, κουνώντας το κεφάλι του. Δεν δευεί πεν- τάρα, παρά μόνον όταν τον πιαση κανείς απ' το λαιμό. Καί κοπανάει όλοένα ότι ή θέ- σι της γυναίκας είναι μονάχα στην κουζίνα.

— Άμ, τον ξέρω καλά... Τα Χριστούγεννα, μου είχε χαρί- σει ένα κομμάτι πούρα. Είμαι θέ- βατος πως τάδε φτιάξει μονα- χός του!

— Τυχερός είσατε πάντως, απάντησε σαρκαστικά ο Ντάλ- λας. Έμένα, δεν μου έχει πρόσφέρει ποτέ οὐτ' ένα ξερό φύλλο... Τί θα γίνη λοιπόν μ' αὐτό τον αριθμό του αὐτοκι- νήτου;

Ο Όλιν είπε μερικές λέξεις στο τηλέφωνο. Περίμενε λίγο την απάντησι. Υστερα άφισε στη θέση του το ακουστικό κι' είπε στο ντέτεκτιβ:

— Ή «Λασάλ» άνήκει σ' ένα κάποιον Πρέστον Κιλ. Φαίνε- ται πως θάναυ πλούσιος, για- τι μένει στο βουλεβάρτο Ρουζ- βελτ. Σας φτάνουν αὐτά;

— Όχι άκόμη. Θάχετε την καλωσύνη να ρωτήσετε στα άρ- χεία σας αν ύπάρχουν τίποτα στοιχεία γι' αὐτόν;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Πρός ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ!

Veramon

Αναλγητικόν
του οίκου
SERRINK A.E. GERMANIAΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑΦ/ΣΙΣ ΑΠ' ΥΠ. ΥΓ/ΝΗΣ 1393/5-2-55

AKINΔYNH HΛIOΘEPAPEIA

Δροσερό και περιποιημένο δέρμα

Απολαύσετε τον ήλιο και τη θάλασα, αλλά μην ξεχνάτε το Λάδι NIVEA, που προφυλάσσει το δέρμα από εγκαύματα και του δίδει ωραίο μελαχροινό χρώμα.

Καθημερινή περιποίησις με Κρέμα NIVEA διατηρεί το δέρμα δροσερό και νεανικό.

Μόνον ή NIVEA περιέχει την συγγενή προς το δέρμα EUCERIT.

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

Red Spot

Το κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικώς κατασκευασμένο δια να μη βγαίνει από τα χείλη ΑΛΛΑ και να μη τα σκαίει. Αφίνει λεπτότατο στρώμα κι έτσι δεν το αισθάνεσθε στο χείλη παχύ.

Μοντέρνοι Χρωματισμοί
Βασίλειο Νο 10 και 11

Δέν βγαίνει ΑΛΛΑ και δέν σκαίει το χείλη

Ἡ γέφυρα-θαῦμα τῆς Ν. Ὑόρκης.

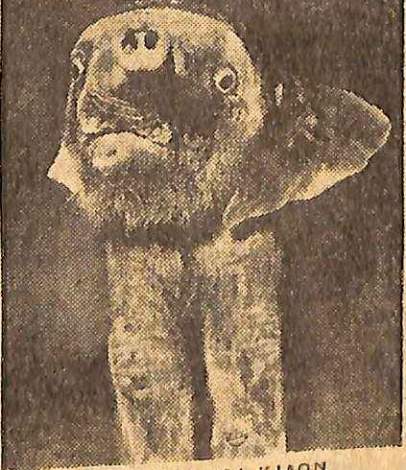
Ἡ κρεμαστή γέφυρα τοῦ Οὐράγιοντος, το ῥεσάτιον καὶ ζωτικὸν σπείρισμα τοῦ τεχνικοῦ ἔργου τοῦ βολισκεται στήν εἰσοδὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, πᾶν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Χάντον, ἀποτελεῖ δικαιοῤῥογία καὶ καύχημα τῶν Ἀμερικανῶν.

πώλεμο, κάμποσοι Γερμανοί
αχαιώλαιοι περνούσαν μία
μέρα απ' τη γέφυρα, πηγαί-
νοντας σ' ένα στρατόπεδο
συγκεντρώσεως. Ξέθεράσαν
λοιπόν τ' ο θαυμασμό τους
γιά την αξία των 'Αμερικά-
νών τεχνικών, που «την ξα-
νοφτίσσαν τόσο σύντομα».
Γιατί η προπαγάνδα του
Γκαίμπελς τους είχε πείσει
πως την είχαν καταστρέψει
τα γερμανικά αεροπλάνα,
σέ μία έπιδρομή τους έναν-
τίον της Ν. Υόρκης!

Η μέση ταχύτης του διαβάσματος κυμαίνεται γύρω από τις 200 λέξεις στο λεπτό. Με λίγη εξάσκηση όμως, μπορεί κανείς να επιτύχει μια πολύ καλύτερη επίδοση. Οι Άμερικανοί έχουν επινοήσει αρκετά συστήματα για το σκοπό αυτό.

«Ο περιφημος Γάλλος συγγραφέας Ζάν Κοκτώ δεν έπασε έξω... Όταν για πρώτη φορά άπικρυσε το κοριτσάκι αυτό, το 1954, στο κινηματογραφικό φεστιβάλ του Μόντε-Κάρλο, είχε προείπει πως μέσα σε 12 μήνες, το πολύ, θα γινόταν διάσημο! Πραγματικά, προτού περάση χρόνος η χαριτωμένη Μπριζίτ Μπαρντό, είχε κι' άλλες επέλθει ως άστέρι κι' ήταν μαζί από τις μεγάλες έπιδες του γαλλικού κινηματογράφου.

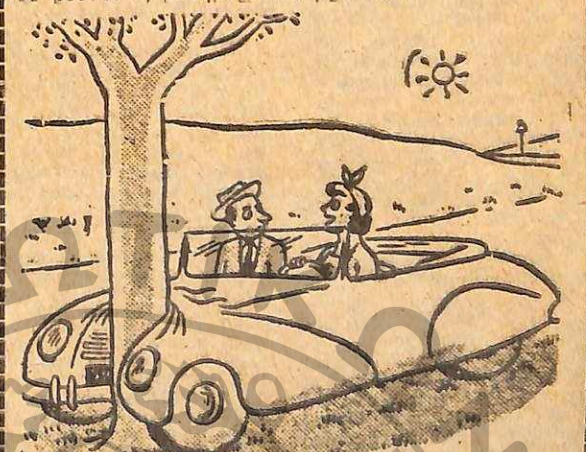
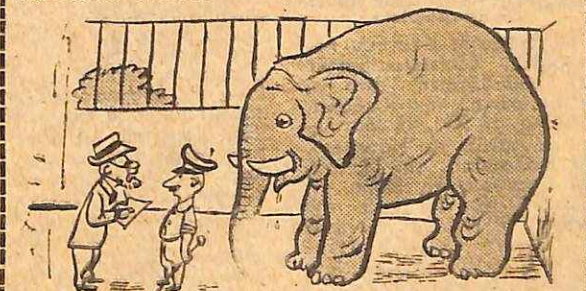
Η 'Ιουλιέττα, ὁ θηλόκος, ἔφερε πρὸ ζωολογικοῦ κήπου τῆς Ρώμης ἕνα ἀφαντάκι, τὸν ἤμερῶν στὸν κόσμο ἕνα ἐλεφαντάκι, τὸν Ζούμα, ποῦ ζυγίζει μόλις τὸ τέταρτο 124 κιλά. Ὁ Ζούμα εἶναι τῆς 'Ιουλιέττας παῖδι τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς 'Ιουλιέττας ποῦ ἀποτελοῦν τὸ περίφημο ζευγάρι τοῦ ποῦ ἀποτελοῦν τὸ περίφημο ζευγάρι τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας.

Στὴν αὐλὴ τοῦ Βρεφοκομείου
μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελλα παίζουν τὰ
παιδιά, πού δὲν γνῶρισαν οὔτε πα-
τέρα, οὔτε μητέρα...

Μὲν αὐτὸ τὸν τρόπο γινωρίστηκαν
ὁ Νίκος κ' ὁ Γιώργος, δύο παῖδα,
κ' τῆς ἴδιας ἡλικίας, ὁ ἓνας μέσ-
σ' ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ Βρεφοκομείου
κ' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐξω.

πορίες για τη ζωή, που δεν ήξεραν
καλά-καλά, πώς βρέθηκαν σ' αυ-
τήν.

Ο Διεθνής Κολυμβητής

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Πεντακόσιοι κολυμβητές, υδατοσφαιριστές και κολυμβήτριες από όλη την Ελλάδα στο 'Ολυμπιακό Κολυμβητήριο από 14-18 Σεπτεμβρίου

Πεντακόσιοι περίπου κολυμβητές, υδατοσφαιριστές και κολυμβήτριες από τη Θεσσαλονίκη, την Καβάλα, το Βόλο, τη Χίο, τη Μυτιλήνη, τα Καλαμάτα, την Πάτρα, την Κέρκυρα, τη Σύρο, τη Χαλκίδα, τον Πειραιά, την Αθήνα, οι αγωνιστές από τις 14 μέχρι τις 18 Σεπτεμβρίου στο 'Ολυμπιακό Κολυμβητήριο για την κατάκτηση του επίσημου τίτλου του Πανελληνίου.

Η 'Ελληνική Κολυμβητική 'Ομοσπονδία, υπό την εμπνευσμένη ηγεσία του ναυάρχου Ι. Τσιτσάκη και των εκλεκτών συνεργατών του κ. Ν. Πετραλιά, Ι. Παπαδάκη, Π. Γεωργακοπούλου, Χρ. Σβολοπούλου κλπ., εργάζεται δραστήρια για να παρουσιάσει ανάγλυφη την εικόνα των προόδων και των κατακτήσεων στους ύδατους στίβους.

Σκληροί ανταγωνισμοί προβλέπονται για την κατάκτηση των επίσημων βαθμών στη γενική βαθμολογία μεταξύ των πρωτοπόρων 'Αθλητικού 'Ομίλου Παλαιού Φαλήρου, Ναϊ-κού 'Ομίλου Πατρών, 'Ολυμπιακού, 'Εθνικού Πειραιώς και Παναθηναϊκού. Στις κατηγορίες παιδιών, εφήβων, κορασίδων, ανδρών και γυναικών θα διεκδικήσουν τιμητικές θέσεις

Ένας όμιλος χαριτωμένων κολυμβητριών, που θα μεταφέρουν στους Πανελληνίους αγώνες.

Υδατοσφαίριση.
7 Σεπτεμβρίου, 7 μ.μ.
50 μ. ελεύθερος κορασίδων.
400 μ. ελεύθερος εφήβων.
100 μ. πεταλούδας γυναικών.
50 μ. ελεύθερος παίδων.
100 μ. ύπτιος γυναικών.
4Χ200 μ. ελεύθερος ανδρών.
Υδατοσφαίριση.
17 Σεπτεμβρίου, 7 μ.μ.
400 μ. ελεύθερος γυναικών.
50 μ. προσθίως παίδων.
100 μ. ελεύθερος εφήβων.
50 μ. πεταλ. κορασίδων.
100 μ. ύπτιος ανδρών.
200 μ. προσθίως εφήβων.
4Χ50 μ. ελεύθερος παίδων.
Υδατοσφαίριση.
18 Σεπτεμβρίου, 7 μ.μ.
100 μ. πεταλούδας εφήβων.
400 μ. ελεύθερος ανδρών.
100 μ. ελεύθερος παίδων.
4Χ100 μ. ελεύθερος γυναικών.
Υδατοσφαίριση.

Στα αγώνισμα παίδων, εφήβων, κορασίδων πολλοί αστείοι παράγοντες δεν αποφεύγουν εκπλήξεις. Πάντως ο Κολάρος, ο Πετσάλης, ο Κουντηλίδης, ο Ανάργυρος, ο Κουντουλάκης, ο Βέρτος, ο Βλάχος, ο Παπαδημοκάπουλος, ο Χατζής, ο Αλεξανδράκης, ο Βασιλόπουλος, ο Χάλας, ο Καλατζής, ο Καλτσέλης, ο Δρακόπουλος, ο Διακός, ο Σιλλαμάνης, ο Μπακόπουλος, ο Κουτσολιούτσος, η Γαλάτη, η Γερακάκη, η Αρβανίτου, η Κουτσουμπούλου, η Τσούλα, η Τσαγκρή, η Θεοδωρίδου, η Οικονομοπούλου, η Δημητρίου, η Ορφανού, οι εξαιρετικές κολυμβήτριες του ανεξάντλητου φυτώριου του Α.Ο.Π.Φ. και οι εκπλήξεις του Βόλου, των Πατρών, της Μυτιλήνης θα έχουν θέσεις τιμητικές στον πίνακα.

Στην κατηγορία γυναικών η Ρουμπή, η Ε. Γιγάντη, η Μακρυγιάννη, η Αμπελτίλ, η Α. Γιγάντη, η Βουρλούμη, η Σούλη, η Γαλαριώτου, η Δημητρίου, η Γαλάτη, η Νάκη, η Κουτσουμπούλου, η Στεργιάδου, η Αρβανίτου, η Φωκά, η Οικονομοπούλου, η Τσαγκρή, η Ζωμάρα, και οι εκπλήξεις των Καλαμών, της Κεκύρας και άλλων ναυτικών κέντρων θα διεκδικήσουν τα πρώτα.

Στην κατηγορία ανδρών η μάχη θα είναι πλέον ενδιαφέρουσα και συναρπαστική. Πρωτοπόροι οι Σιδωρόφ, Ζήσιμος, Καβατζής, Μαρκογιάννης, Μουστάτσος, Χατζηκυριακάκης, Φόρτης, Κασιδόκωστας, Μουράζης, 'Ορφάνος, Παπαϊωάννου, Κυνηγάκης, Ρήγας, Παπασημακόπουλος, Χατζής, 'Αλεξανδράκης, Φίλιπς, Μπλουζίδης, Γκιουζέλης, Βαυλογιάννης, Δελάκης, Παπαδόγιαννης, Σ. Ζήσιμος, Καλόγιαννης, Αντωνάκης, Χούλης, και οι εκπλήξεις.

Οι φίλοι του υδατού στοιχείου θα συγκεντρωθούν και πάλιν στο 'Ολυμπιακό Κολυμβητήριο για να χειροκροτήσουν τ' αλκιμα ελληνικά νεύα στα οτις ηρωικές προσπάθειές τους. Θα χαρύνουν τις προσδόους αλλά θ' αγωνιάσουν, γιατί στην Ελλάδα δεν έχουμε ακόμη κλειστό κολυμβητήριο για να χειροκροτάμε καλύτερα και περισσότερους τους μόχθους και τις νίκες των φιλοτιμών 'Ελλήνων και 'Ελληνίδων αθλητών του υδατού στίβου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό ρεμπλόξο
1) ΔΙΑΠΑΣΩΝ. 2) ΕΝΩΤΙΑ. 3) ΠΑΡΑΠΑΝΩ. 4) ΛΙΑΚΟΥΡΑ. 5) ΑΔΙΚΙΑ. 6) ΠΑΛΑΜΙΔΑ. 7) ΤΙΡΑ-ΜΟΛΑ. 8) ΠΑΡΑΜΕΡΑ. 9) ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ. 10) ΚΙΝΗΜΑΤΑ. 11) ΜΙΑΡΟΤΗΣ. 12) ΜΟΝΩΔΙΑ. 13) ΜΕΤΑΚΙΝΩ. 14) ΜΑΡΙΝΑΤΑ. 15) ΜΑΞΙΛΑΡΙ. 16) ΡΟΛΟΓΙ. 17) ΔΙΑΣΕΛΟ. 18) ΚΙΛΑΙΑ. 19) ΝΑΤΑΛΙΑ. 20) ΛΑΒΩΜΑΤΑ.

Σωστό — λάθος
1) ΣΩΣΤΟ (Τα έντομα που χρησιμεύουν ως τροφή των διαφόρων πτηνών θά έκαναν την ζωή μας αφόρητη, αν όχι αδύνατη). 2) ΛΑΘΟΣ ('Ηταν έρωτευμένος με την Έφραϊα Βενετική, αλλά δεν τον άφησαν να την παντρευτεί). 3) ΛΑΘΟΣ (27 γράμματα). 4) ΛΑΘΟΣ (Κατά την ανατολή του ήλιου). 5) ΛΑΘΟΣ. 6) ΣΩΣΤΟ ('Επενοήθηκε από τον 'Ιππρχο τον Β' π.Χ. αιώνα). 7) ΛΑΘΟΣ ('Ο τρίτος). 8) ΣΩΣΤΟ (5156). 9) ΛΑΘΟΣ ('Η Μαδρίτη 550 μέτρα). 10) ΣΩΣΤΟ (τετραπλάσια σε έκταση). 11) ΛΑΘΟΣ (Ρουφά νερό με την προσδοκία και το αδειάζει κατόπιν μέσα στο στόμα του). 12) ΣΩΣΤΟ.

Μικρά προβλήματα
1) Το 80 (X)2 + 3X)4 = 100). 2) 60 χιλιόμετρα την ώρα (15 χιλιόμετρα μέσα σε 15 λεπτά). 3) 6, 11 και 16 χρόνια (X + X - 5 + X - 10 = 33). 4) Τρέχει με 50 χιλιόμετρα την ώρα και θα χρειαστεί 4 ώρες για να φτάσει από την μία πόλη στην άλλη.

Για τους φίλους του κινηματογράφου
1) 'Ο Τζων Κέλλυ. 2) 'Οφλόγα και σάρκα. 3) 'Εχουν γυρίσει με το σύστημα Σινεμακόπ. 4) 'Η Γκρέτα Γκάρμπο (1906), Κολμπέρ (1907) και Κράουφορντ (1908). 5) 'Η Ντεμπορά Κέρρ. 6) 'Ισχυρό. 7) 'Οφλογισμένα νεύματα (το μόνο που δεν είναι Ιταλικό και στο οποίο δεν πρωταγωνιστεί ο Αμεντέο Ναταόρι).

Στοιχειώδεις
Χαλκός — Χαλκός.

Δεξιόγυρφοι
'Αμασις ('Αμα — σός).

Στοιχειωτονόγυρφοι
Λύρα — Πυρά.

Η λύσις του υπ' αριθ. 551 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΟΥΡΑΜΠΙΣ — ΚΑΜΑΡΑ. 2) ΑΛΑΣ — ΙΕ — ΦΑ — ΑΛΑΝ. 3) ΠΩΣ — ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ — ΣΙΔ. 4) ΑΣ — ΓΕΡΑΣ — ΩΔΙΚΑ — ΤΡ. 5) ΑΡ — ΑΜΕΛΙΑ — ΓΙ. 6) ΙΑΝΟΣ — ΣΑΖΩΝ. 7) ΛΑΣΠΗ — ΗΩΣ — ΚΑΝΟΝΙ. 8) ΣΙΑ — ΟΡΝΙΣ — ΜΑΚ. 9) ΑΛΤ — ΤΩΡΑ — ΤΩΣ — ΡΙΟ. 10) ΑΜΑ — ΑΙΜΟΣ — ΡΕΑ. 11) ΑΤΣΑΛ — ΑΗΣ — Α'ΙΝΤΑ. 12) ΜΑΙΡΗ — ΑΔΗΛΑ. 13) ΣΙ — ΑΡΝΗΣΙΣ — ΟΣ. 14) ΝΝ — ΑΡΓΙΑ — ΝΗΠΙΟΝ. 15) ΛΩΤ — ΑΡΑΙΩΜΕΝΑ — ΕΣΑ. 16) ΗΠΑΡ — ΙΣ — ΡΗ — ΣΑΡΑ. 17) ΣΑΝΙΔΑ — ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΑΠΑΚΙ — ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ. 2) ΟΛΣΣ — ΑΛ — ΤΑ — ΝΩΠΑ. 3) ΥΑΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΤΑΝ. 4) ΡΣ — ΓΡΟΣΙ — ΜΑΡΙΑ — ΡΙ. 5) ΜΕ — ΣΠΑΤΑΛΗ — ΡΑ. 6) ΜΙΑΡΑ — ΑΓΡΙΑ. 7) ΠΕΡΑΜΑ — ΟΡΑ — ΤΡΙΑΣ. 8) ΤΣΕ — ΗΡΑΙΑ — ΝΑΙ. 9) ΕΤΙ — ΛΕΩΝ — ΜΗΛΗ — ΩΔΕ. 10) ΝΩΕ — ΣΙΤΟΣ — ΣΗΜ. 11) ΦΙΔΙΑ — ΣΟΣ — ΠΙΠΕΡΙ. 12) ΚΑΚΙΑ — ΣΙΝΗΣ. 13) ΑΚ — ΣΑΜΑΡΙΑ — ΟΑ. 14) ΜΑ — ΑΓΝΑ — ΕΝΔΩΝ — ΣΕ. 15) ΑΛΣ — ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ — ΕΑΡ. 16) ΡΑ'ΙΤ — ΩΝ — ΑΛ — ΤΣΑ'Ι. 17) ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ — ΑΝΙΑΡΑ.

Ο εξυπνότερος χοίρος

Ο Νεοζηλανδός 'Αντριου Τζάνες έχει ένα χοίρο που λατρεύει το κολύμπι! Το ζώο αυτό παίρνει κάθε μέρα το μπάνιο του στη θάλασσα, μαζί με τον αφεντικό του, και κολυμπάει σ' απόσταση 50 μέτρων. 'Εχει όμως κι άλλες ικανότητες ο εξυπνός χοίρος! Κάθε βράδυ, φέρνει πίσω στο σπίτι απ' τη θοοκή τα πρόβατα του αφεντικού του. Και, τη νύχτα, εκτελεί χρέη σκύλου, γρυλίζοντας με μανία μόλις πλησιάσει κανείς ξένος στο κτήμα!

ΑΝΑΜΕΣΑ στους ζωντανούς νεκρούς

Παράξενο διήγημα

Μ' είχε κουράσει τραμερά το ταξίδι με τ' αυτοκίνητο, στη ζούγκλα της Κολομβίας. 'Όταν λοιπόν εφτάσα, άργα τη νύχτα, σε μία μικρή πόλη, πήρα μία καμάρια στο καλύτερο ξενοδοχείο και πλάγιασα άμεσως χωρίς καν να δείπνησω.

Μόνο τ' άλλο πρωί που ξύπνησα, είδα πόσο φτωχικό κι αξιοθρήνητο ήταν το ξενοδοχείο εκείνο.

Το βράδυ, άργησα να γυρίσω, γιατί με καθυστέρησαν οι δουλειές μου. Έπεσα στο κρεβάτι, μα δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Με βασάνιζε ένα ανεξήγητο συναίσθημα αγωνίας και κινδύνου. Τέλος, με νάρκωσε σιγά-σιγά η ζέση.

Ξαφικά, τα ξημερώματα, με ξυπνήσανε πατημασιές κιό διόδρομο.

Είσαστε βέβαιοι πως βρισκείτο εδώ; ρωτούσε μια άγνωστη φωνή. — Βεβαίως! Είναι ο μοναδικός μας πελάτης.

Πήδησα όρθιος, τη στιγμή που άνοιξε απότομα η πόρτα μου και μπήκαν τρεις αστυνομικοί κι ένας νεαρός, που φώναζε δείχνοντάς με: — Αυτός είναι!

Πριν προλάβω να κουνηθώ, μ' άρπαξαν κι οι τρεις και με τύλιξαν με μία κουβέρτα. 'Υστερα με σηκώσανε και με πήγαν σ' ένα αυτοκίνητο, που ξεκίνησε άμέσως, λαχανιάζοντας και χοροπηδώντας στους ανάμυχτους δρόμους.

Πού με πήγαιναν λοιπόν; Γιατί μ' είχαν δεσει έτσι;

Σ' ένα τέταρτο περίπου, το αυτοκίνητο σταμάτησε. 'Ενοίωσα πάλι να με σηκώνουνε στα χέρια. 'Ακουσα ακαθόριστες διηλίες. 'Υστερα μ' απαλλάξαν απ' την κουβέρτα και τ' σκοινί που μ' έπνιγαν. Ξανασησά το φως και βρέθηκα σε μία καμιορούλα, διαπλεγμένη σ' ένα πρόχειρο κρεβάτι. Οι τρεις αστυνομικοί στέκονταν στην πόρτα και με κύττασαν με κάποια φοβισμένη δυσπιστία.

Σηκώθηκα και προχώρησα προς το μέρος τους. 'Εκείνοι παραμέρισαν και μ' άφησαν να περάσω. Βρέθηκα σ' έναν κήπο με πλούσια τροπική βλάστηση.

Καθώς ανάσαινα βαρέσι, μ' ανακούρσι, ένοιωσα μία παράξενη μυρβιά στον αέρα, ανακατωμένη με το άρωμα των λουλουδιών.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
'Ετπία Δρχ. 340.-
'Εξάμνος » 170.-
Τρίμηνος » 85.-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
'Ετπία ε 6.- \$ 24.-
» φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

'Εμψάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό 'ΕΦ'ΕΛΥΡΟΣ Δραγατσίου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Αποσφραδίσκειται η αναδημοσίευση αποσπόμενων θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του 'Εφημερίδας.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τού Α. Ν. 1092) 1938. 'Ιδιοκτήτης — Διευθυντής — Ε.Ε.Ε. «Γ. Γ. ΠΑΓΕΡΓΙΟΥ και Σία». Διαχειριστής και υπεύθυνος: Γ. Γ. ΠΑΓΕΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. 'Υπεύθ. τυπογρ.: Σπυρ. Μπέλλας, όδός Δύσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

Ένας άνθρωπος έρχοταν προς το μέρος μου, απ' το βάθος της αίθουσας. Χαμοέλουσε παρ'όλα. Μόνον όταν πλησίασε περισσότερο, κατάλαβα πως το «χαμόγελό» του ήταν ένας μορφασμός, αποτέλεσμα μιάς ισχυρής πληγής του προσώπου του. Ήθελε πάθει, ασφαλώς, κάποια σοβαρή μέλυνση του στήματος.

— Και συ εδώ; μου είπε απότομα. Φαίνεται ως τόσο μεγάλος κύριος!

— Θα πρόκειται για λάθος... είπα μ' άνησυχία, με το προσήθημα κάποιας τρομερής αποκαλύψεως.

Η φωνή του άγνωστου φαινόταν σ'όν σκεπασμένη, σαν ναρχόταν από μακριά, καθώς μούλεγε:

— Θάρη σε λίγο ο νοσοκόμος. Θα σου βγάλει αυτά τα άρσενια ρούχα... Και θα μάς κρατήσει, συντομία, για πάντα!

— Μα πού είμαι επιτέλους; ρώτησα, με το αίμα μου παγωμένο.

— Σ' ένα μέρος απ' όπου δεν ξαναθαίνε κανείς... ούτε πεθαμένος!

— Όσοι βρίσκονται εδώ μέσα, άργονταίνου, σπάζουνε σιγά-σιγά! 'Ισως και συ ο ίδιος να θάμης γά! Τα σου βγάλει αυτά τα άρσενια ρούχα... Α, είναι πολύ διασκεδαστικό!

— Μήλπτε λοιπόν, για το Θεό! Πού βρίσκομαι;... ρώτησα πάλι με αγωνία.

— Στο λεπτοκρέμιο του 'Αντα ντέ Ντίος!

— Στο λεπτοκρέμιο;... φώναξα με φόβη. Μα εγώ δεν είμαι λεπτός! — 'Ετσι λένε όλοι... Μα έχεις και συ το σημάδι. Γιατί επιμένεις ν' άρριέσαι!

Κι' ο άγνωστος έδειξε με το φαγωμένο δάχτυλό του τ' άπτερο μου χέρι. Το είχα δεμένο, γιατί με είχαν γατζουνήσει τ' άγκυρά της ζούγκλας. Μα ο συνομιλητής μου νόμισε πως είχα πληγές από λεπρά, κάτω απ' τον έπιεσμο!

— Ήμουν έτοιμος να του εξήγησω το λάθος του, όταν άκουσα μία φωνή που μούλεγε:

— Καλός ήθελε, καμπαλέρο! Γύρνα το κεφάλι μου κι' έβγαλε ένα ούρλιασμα φρίκης. Μ' είχαν περικυλίσει, δίχως να τ' αντιληφθώ, φιλικά, παραμορφωμένα, άκρωτηριασμένα.

Τραβήχτηκα πίσω νομίζοντας πως σάλευσαν τα λογικά μου. Μα οι λεπτοί με ξαναπλησίασαν.

— Φύγετε! τούς φώναξα. Δεν είμαι άρρωστος!

— Α, ο κύριος είν' άκατέβητος; είπε ένας απ' αυτούς. Λέει πως δεν έχει λεπρά; Όα του την προσέφερε λοιπόν εγώ... με μία δαγκωματιά μου!

Και συλλαβήθηκε, για να πηδήσει πάνω μου. Την ίδια στιγμή όμως, άκουστικε μία φωνή έπιτακτική:

— Φύγετε! Γκρεμοστακιστήτε!... Οι λεπτοί παραμέρισαν άμέσως, φοβισμένοι. Στραφίκα κι' είδα ένα γιατρό, με άσηπη μπλούζα.

— Μας συγχωρήτε, κύριε, μου είπε εκείνος. Έγινε ένα τρομερό λάθος. Ανατίθουσανε ένα λεπρό, που είχε δραπετεύσει, και τον ξαναβρήκαμε πριν από μία ώρα. Είχε διακυτερεύσει στο ξενοδοχείο σας πριν από σας, στο ίδιο δωμάτιο. Να γιατί γελάστηκε ο νέος, που είδατοίτησε την άστυνομία. Κατά σύμπτωση, μόλις, ο δοσάτης σας έμωάζε κι' είχε δεμένο το δεξί του χέρι.

Ανάσκηνα βαρέσι, μ' άνεκφορστική χαρά κι' άνακούρσι. Είχα σωθί, από ένα θαύμα! Άν ο γιατρός άργούσε μωρικά δευτερόλεπτα μονάχα, θα μ' είχε δαγκώσει ο λεπρός, και τότε θάμουν χαμένος για πάντα!

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τα λουτρά

Το δέρμα μας, όπου μαζεύεται ο ιδρώτας από τους ιδρωτοποιούς αδένες, το σμήγμα από τους σμηγματογόνους αδένες, τα νεκρά κύτταρα, που διαρκώς πέφτουν από την επιδερμίδα μας, ή σκόνη του δρόμου και των έργοστασίων, τα διάφορα μικρόβια, είναι απαραίτητο να καθαρίζεται καλά από όλες αυτές τις ουσίες, που συχνά έτιτελούν ένα άρκετά παχύ στρώμα σε άκαθαρτα άτομα. Διάφορες στατιστικές δείχνουν πως οι λαοί, που ενδιαφέρονται για την καθαριότητα τους, έχουν πολύ πιο λίγους θανάτους από τους λαούς, που δεν ενδιαφέρονται πολύ.

Την καθαριότητα την έπέβαλλαν σε πολλούς λαούς οι άρχοντες των θρησκειών τους. Οι άρχοντες 'Ελληνες ήσαν από τους πιο καθαρούς λαούς όλων των εποχών. Σε κάθε ξένο που έρχότανε σ' ένα έλληνικό σπίτι, ως πρώτο δείγμα της φιλοξενίας, θά του έκαναν ένα καλό μπάνιο.

Στα άνάκτορα της Κνωσσού υπήρχαν αποχωματικές δραπελικές άγκυραστάσεις με κρύο και ζεστό νερό για τα λουτρά τους.

Μετά το ζεστό λουτρό οι άρχοντες 'Ελληνες έκαμαν έντριβε με λάδι και με άρώματα. Είχαν πολλά δημόσια λουτρά, που βρισκότανε δίπλα στα γυμναστήρια, για να μπορούν οι γυμναζόμενοι να παίρνουν τα λουτρά τους. Σ' αυτά μπορούσε ο καθένας να πάρη το λουτρό του και μετά σιγήσουν και έδιδαν σ' αυτά οι φιλόσοφοι.

Οι 'Εβραίοι επίσης ήσαν πολύ καθαροί λαοί και ενδιαφέρονταν πολύ για την καθαριότητα του σώματός των.

Οι Ρωμαίοι έμεναν άρες πολλές στα πολλά και μεγαλοπρεπή λουτρά, που είχαν στη Ρώμη, κάνοντας δυο-τρεις φορές την ημέρα λουτρά. Στα λουτρά τους είχαν αίσουσες πολύ θερμές, όπου παρέμεναν μέσα σε ύδρατους για να ιδρώσουν, αίσουσες με πολύ ζεστά νερά, αίσουσες με λιγότερα ζεστά, με χλιαρά και με κρύα. Τα λουτρά τα έπαιρναν μέσα σε πόντες ή μπανιέρες. Είχανε ιδιαίτερες αίσουσες για μωσαϊκές και έντριβες με λιπαρές ουσίες και άρώματα.

Οι πρώτοι χριστιανοί, ενδιαφερόμενοι μόνο για την σωτοία της ψυχής των, παραμέλησαν το σώμα τους και δεν ενδιαφέρθηκαν για την καθαριότητά του.

Έπειδή δε τα λουτρά γίνονταν άφορη για διάφορες αίσουσες, οι χριστιανοί, μόλις επεκράτησαν, τα καταργήσανε και έθεωρετο μέλιστα άμάρτημα το να λούζεται κανείς.

Άργότερα στο Βυζάντιο τα δημόσια λουτρά έγιναν και πάλιν απαραίτητα, πρό πάντων δε τα άπολούρησαν στην άρχη και κατόπιν τα λουτρά με ζεστό και κρύο νερό.

Από το Βυζάντιο οι σπουδαίοι μεταφέρανε τα λουτρά στη Δύση, όπου όμως και πάλιν επεκράτησε διαφορά σ' αυτά, γιατί λουζόντουσαν συγχρόνως άνδρες και γυναίκες και άπογορεύθηκαν και πάλιν.

Από τον 18ον αιώνα άρχισαν στη Δύση να ενδιαφέρονται και πάλιν για την καθαριότητα και να ιδρώνουν δημόσια λουτρά και μπάνια-ντους στις διάφορες κοινότητες.

Τα έιδικά λουτρά σε σπάνια άρχισαν από το τέλος του περασμένου αιώνα να διαδίδονται σ' όλα τα μέρη του κόσμου και τώρα σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες δεν ένοείται σπύτι, χωρίς μπάνιο ή τουλάχιστο ένα ντους.

Η καθαριότητα του δέρματος είναι απαραίτητη για την καλή του λειτουργία. Μετά το λουτρό αίσάνεται καμία μεγάλη ευεξία, το δέρμα του άναπτύσσεται καλύτερα, οι ιδρωτοποιοί και οι σμηγματογόνοι αδένες λειτουργούν πιο κανονικά, γιατί φεύγουν από τους πόρους των οι άκαθαρσίες και τα νεκρά κύτταρα της επιδερμίδας, που τους εμπόδιζαν να βγάλουν τον ιδρώτα και το σμήγμα.

Το νερό του μπάνιου πρέπει να έχει θερμοκρασία 30 ως 35 το πολύ βαθμούς. Το καλύτερο νερό είναι εκείνο που δεν έχει άλατα, γιατί τα άλατα εμποδίζουν το καλό του σποσώνισμα. Τα άλατα στεγνώνουν πολύ το δέρμα, που σπάζει και κάνει άπολέτιση. Όταν το νερό έχει πολλά άλατα, μπορείτε να το μαλακάσετε, αν βάλετε μέσα βορρακι ή λίγα πύρα μεσα σ' ένα σποσούλι.

Το σποσούλι είναι απαραίτητο για να καθαρίσει καλά το δέρμα. Αρώνει τις λιπαρές ουσίες που βρίσκονται στο δέρμα και καταστρέφει τα μικρόβια. Διευκολύνει το καθαρίσμα του δέρματος το τρίψιμο με μία βούρτσά ή με ένα τοίψη μαζί με σποσούλιν.

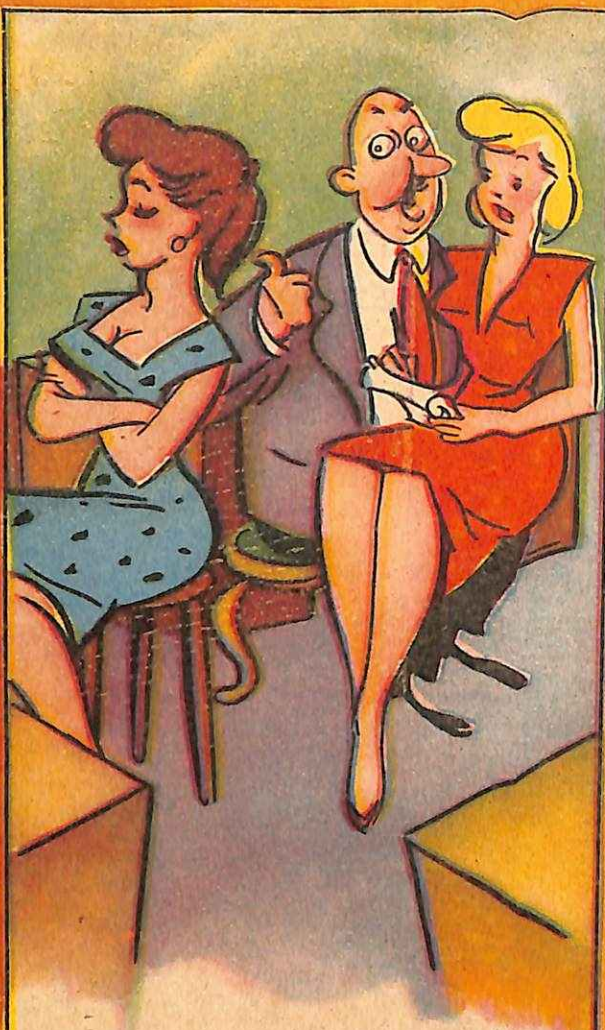
Η διάρκεια του μπάνιου πρέπει να είναι από 10-20 λεπτά. Περισσότερη ώρα κουράζει και πρό πάντων τα άτομα που υποφέρουν από την καρδιά τους. Καλά είναι με τα θερμά λουτρά να κάνουνε ένα ντους με κρύο νερό. Αυτό θα σας εμποδίζει από του να κρυολογήσετε εύκολα.

Το καλοκαίρι, που ιδρώνει κανείς, είναι απαραίτητο το καθαριμένο μπάνιο, ακόμα και δυο φορές την ημέρα. Για εκείνους που παίρνουν τόσο συχνά μπάνια, δεν είναι απαραίτητο το τακτικό σποσώνισμα. Για το χειμώνα, που δεν ιδρώνει κανείς, δυο ή τρία μπάνια είναι άρκετά.

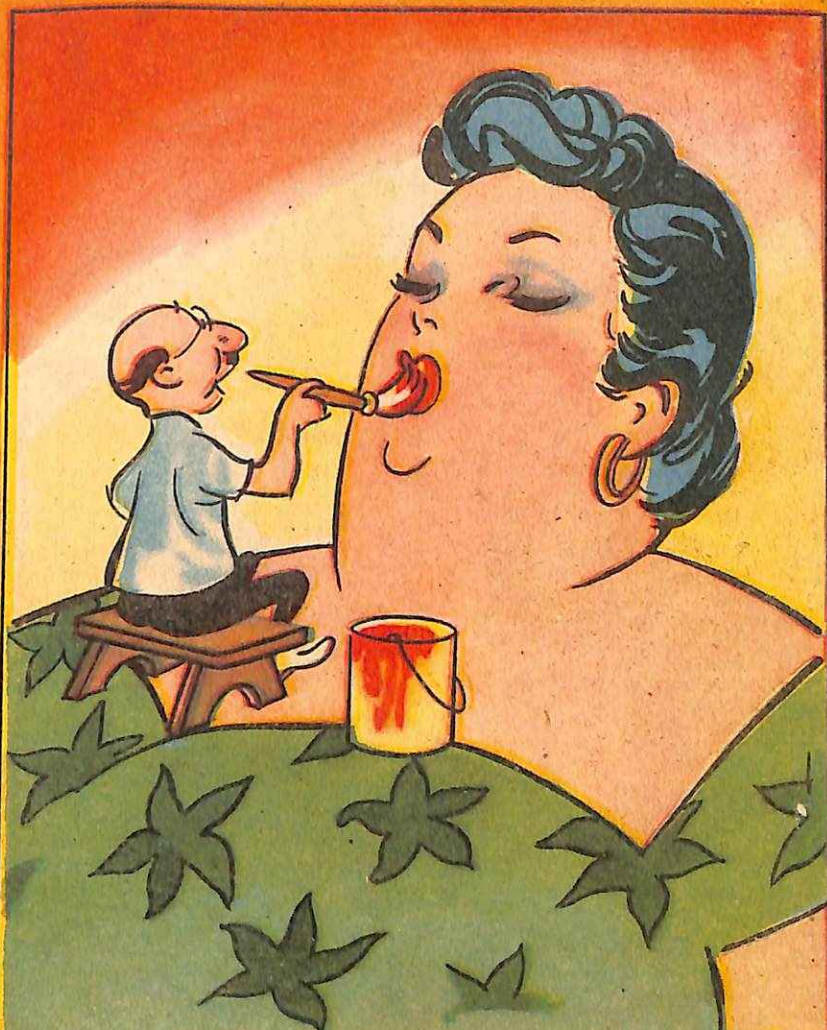
Μπορείτε να καθαρίσετε το σώμα σας και με άλλους στερνα μέσα, όσοι δεν έχετε την εύκολία του μπάνιου.

Μία λεκάνη μεγάλου άπο μετάλλο, γύρω ή καουτσούκ τη γεμίζετε με ζεστό νερό και βράζει μ' ένα μεγάλο σπάγγο ή μ' ένα τρίψιμο σποσούλινε καλά και μετά ξεγάζετε τη σποσούλιν με μπλόκιο νερό ζεστό στην άρχη και μετά κρύο.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

— Δείξε στη νέα γραμματέα τὰ κα-
θήκοντά της!
(Τοῦ Μ. Γώλλια)

— Τεμπέλα γυναῖκα! Ὡς καὶ τὸ μακιγιάζ σου, ἐγὼ τὸ
κάνω!...
(Τοῦ Β. Χρυσοβοῦλου)

— Ἐχουνε γῶραι οἱ φύλακες!...
(Τοῦ Ἀρχιλάου)

— Κύριε Ἄλεξ! Τρεχάτε... Ἐγὼνε βραχνυκνίλωμα!
(Τοῦ Ἀρχιλάου)